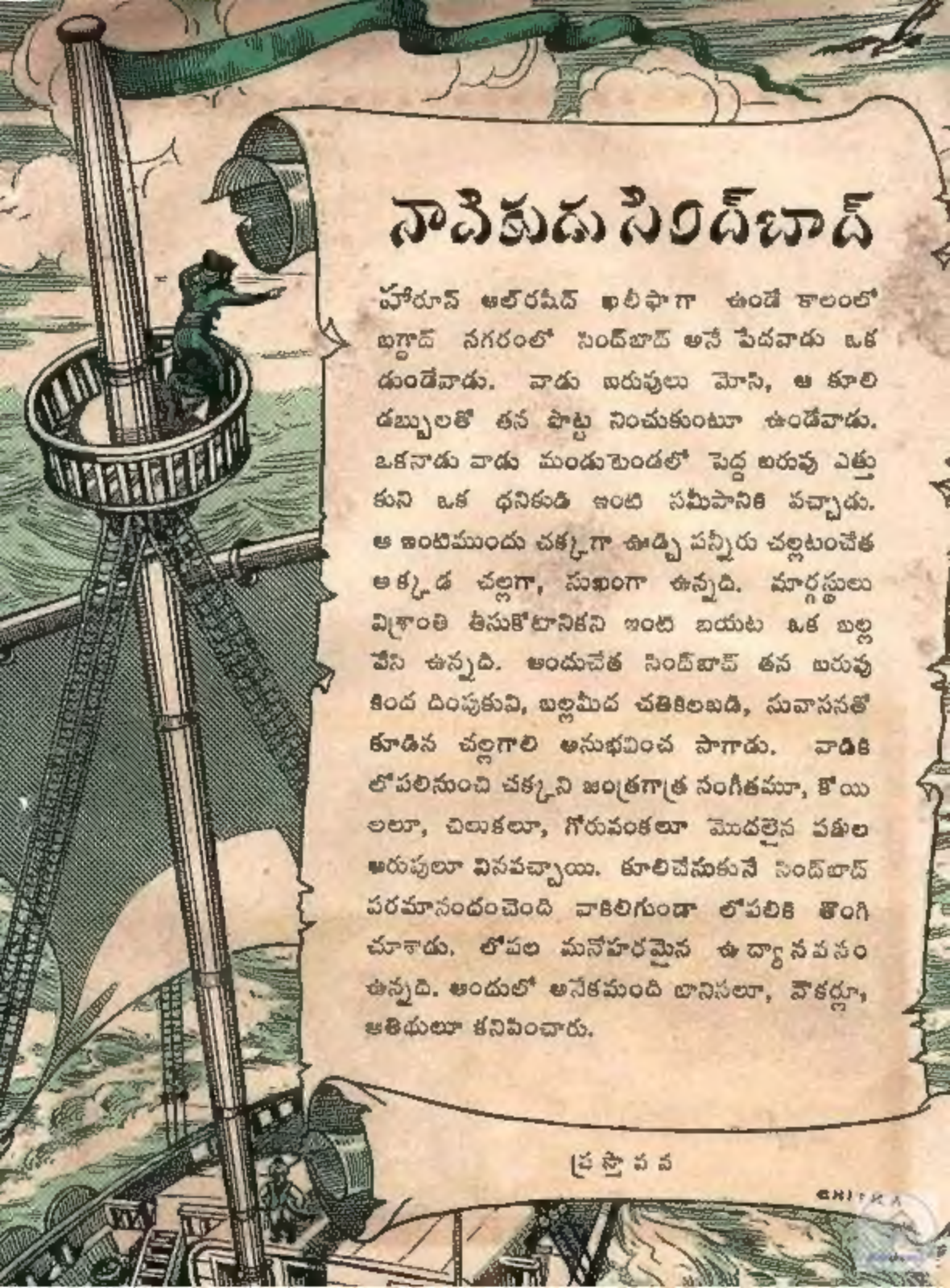

చందమామ

పెద్దం కథల మాసపత్రిక

నాదేతుడు సిరిద్బాద్

నాదెతుడు సిరిడ్ బాద్

హోరూన్ ఆల్ రషీద్ ఇలీఫాగా ఉండే కాలంలో బ్రిటాన్ నగరంలో సిరిడ్ బాద్ అనే పెదవాడు ఒక డుండేవాడు. వాడు బరువులు మోసి, ఆ కూలి డబ్బులతో తన పొట్ట నిండుకుంటూ ఉండేవాడు. ఒకనాడు వాడు మండుతుండలో పెద్ద బరువు ఎత్తుకుని ఒక ధనికుడి ఇంటి సమీపానికి వచ్చాడు. ఆ ఇంటిముందు చక్కగా ఉడ్చి పన్నీరు చల్లటంచేత అక్కడ చల్లగా, మఖంగా ఉన్నది. మార్గస్థులు విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి ఇంటి బయట ఒక బల్ల వేసి ఉన్నది. అందుచేత సిరిడ్ బాద్ తన బరువు కింద దింపుకుని, బల్లమీద చతికిలబడి, సువాసనతో కూడిన చల్లగాలి అనుభవించ పాగాడు. వాడికి లోపలినుంచి చక్కని జంత్రగాత్ర సంగీతమూ, కోయిలలూ, చిలుకలూ, గోరువంకలూ మొదలైన వఖిల బరువులూ విసవచ్చాయి. కూలిచేసుకునే సిరిడ్ బాద్ పరమానందంచెంది వాకిలిగుండా లోపలికి తొంగి చూశాడు. లోపల మనోహరమైన ఉద్యానవనం ఉన్నది. అందులో అనేకమంది బానిసలూ, వొకర్లు, ఆతిథులూ కనిపించారు.

అంతేకాదు, రకరకాల పంటకాల వాన నలూ, పానీయాల వాననలూ సిండ్బాద్ పద్దకు గాలివెంట వచ్చాయి. అటువంటి భూలోక స్వర్గాన్ని వాడెన్నయా కలలోకూడా ఈహించివుండలేదు. కరీరక్రమ చేసి ఏది దొరికినా తని సంకోచించే ఆ సిండ్బాద్కు ఆ అవరణలో వాళ్ళంతా దేవతలుగా తోచారు. వాడు నిట్టూర్పు "ఓ అల్లా! నీ కరుణామృతం ఎవరిపై ప్రవహిస్తుందో ఈ అల్పుడికెట్లా తెలుస్తుంది? ఈ ఇల్లు గల పెద్దమనిషికి ఇంత సుఖమైన బోజనమూ, పానీయాలూ, సమస్త వైభవాలూ సమకూర్చి, నన్ను ఏమీ లేని దొర్నా

గ్యుడుగా ఉంచావు!" అని అల్లాకు విన్నవించుకున్నాడు. తరవాత వాడు తన దారిద్ర్యంగురించి అప్పటికప్పుడు పొటలు కట్టి, గొంతెత్తి పాడసాగాడు.

వాడు అల్లా కాస్సేపు పాడిన తరవాత బల్లమిడినుంచి లేచి బరువు మళ్ళీ ఎత్తుకోబోతుండగా, వాణివద్దకు ఒక దానిసవచ్చి వాడితో, "యజమాని నిన్ను లోపలికి రమ్మంటున్నారు. నావెంటరా!" అన్నాడు. బరువులు మోసేవాడికి భయంవేసింది. వాడు ఏవిధంగానైనా లోపలికి వెళ్లకుండా తప్పించుకుందామని ఏవో సాకులు చెప్పాడు గాని, లాభం లేకపోయింది. చివరకు వాడు

తన బరువును వాకిలివద్ద కావలిఉండే వాడికి వచ్చగించి, భయపడుతూ బానిస వెంట తోపలికి వెళ్ళాడు.

భవసం తోపలిభాగం భూలోక వైకుంఠంగా ఉంది. ఇంటినెండా గొప్పగొప్ప వాళ్లంతా అతిథ్యం స్వీకరిస్తున్నారు. ఎక్కడ చూసినా అందమైన పువ్వులున్నాయి. రక రకాల అత్తల్లు ఘుమాయిస్తున్నాయి. బిల్లల మీద కనివిసి ఎరగని వంటకాలన్నీ వడ్డించి ఉన్నాయి. అతిథులందరిమధ్యా ఒక వృద్ధుడు కెల్లని గడ్డంతో, తీవిగా కూచుని ఉన్నాడు. అయిన ముఖం చాలా ఆందంగా కళగలిగి ఉన్నది.

బరువులు మోసేవాడు తన కళ్లను తానే నమ్మలేక, "నేను కలగంటున్నానో, లేక అది ఇంద్రలోకమో!" అనుకుంటూ అందరికీ సలాములు చేసి, మర్యాదగా చేతులు కట్టుకుని తల వంచుకుని నిలబడ్డాడు. వృద్ధుడు అతన్ని అదరంతో తనదగ్గిరికి వచ్చి కూర్చోమన్నాడు. అతనిముందు అహార పదార్థాలు తెచ్చి పెట్టారు. అతను భోజనం ముగించి చెయ్యి కడుక్కున్నదాకా వృద్ధుడు ఒక్క ప్రశ్నకూడా వెయ్యలేదు. తరవాత అయిన, "నాయనా, నువ్విప్పుడు నా అతిథివి. విడియపడక ఈపూటకు నీయిష్టంవచ్చినట్టు ఆనందించు. నిపేరేమిటి?" అని అడిగాడు.

"బాబూ, నేను కొద్ది కూలికి ఘనమైన బరువులు మోస్తూంటాను. నన్ను సిండ్ బాద్ అని పిలుస్తారు!" అన్నాడు బరువులు మోసేవాడు వినయంగా.

పృథ్వుడు నవ్వి, "నా పేరు కూడా సిండ్ బాడేసుమా--నావికుడు సిండ్ బాద్...నిన్ను పిలిపించడానికి కారణమేమంటే నువ్వు తక్కువూర్వం పాడిన చక్కని పాటలు. వాటిని మళ్ళీ వివాలనిస్తుంది," అన్నాడు.

బరువులు మోసేవాడు సిగ్గుపడుతూ, "బాబూ, నేను పేదవాణ్ణి, మొరటువాణ్ణి. అందుచేత ఆలాటి పాటలు పాడాను. దుఃఖం నాచేత ఆటువంటి పాటలు పాడించింది. తమరు నన్ను క్షమించాలి!" అన్నాడు.

"నువ్వు పాటలకు సిగ్గు చెందవలసిన పని ఏమాత్రమూ లేదు. నువ్వు నా సోదరుడి వంటివాడివి. ఆ పాటలు నా చెవులకు చాలా ఆనందం కలిగించాయి. వాటిని మరొకసారి దయచేసి పాడు!" అన్నాడు

నావికుడు సిండ్ బాద్. బరువులు మోసే వాడు గొంతెత్తి పాడాడు.

తరవాత పృథ్వుడిలా అన్నాడు, "నాది కూడా ఆతి విచిత్రమైన కథే. దానిని నీకు చెబుతాను. నేనిస్థితికి రావటానికి పూర్వం చాలా బాధలు పడ్డాను. ఆ సంగతి నా కథ వింటే నీకే తెలుస్తుంది. నమ్మశక్యంకాని శ్రమలు పడి, ప్రమాదాల నెదుర్కొని, దురదృష్టాలపాలై, యాతనలను అనుభవించి సంపాదించిన డబ్బుతో ఈ ముసలితనంలో సుఖపడుతున్నాను. నేను ఏడుసార్లు నముద్రాలపై ప్రయాణాలుచేశాను. ఆ సముద్ర యానాలలో నాకు జరిగిన అనుభవాలు విన్నవాళ్ళు నిర్భాంత పోతారు. కాని ఆలా బరగాలని రాసిపెట్టి ఉండటంచేతనే అవి జరిగాయి. విధిలిఖితం జరిగే తీరుతుంది."

తరవాత నావికుడు సిండ్ బాద్ బరువులు మోసేవాడికి తన మిగిలిన అతిథులకూ తన అనుభవాలను ఈ విధంగా చెప్పసాగాడు:

నాదెతుడు సిరిద్ బాద్

నా కండ్రి గొప్ప పర్తకుడు. పాత్రులైన పెదలకు ఆయన దాసధర్మాలు చేసేవాడు. చనిపోయేనాటికి ఆయనకు అంతులేని ధనమూ, భూములూ, గ్రామాలూ ఉండేవి. వాకు యుక్తవయసు రాగానే ఈ సంపదకు నేనే యజమాని నయాను. నేను నా వయసువారిని కొందరిని చేరదీసి తిండి, కాగుడూ, దుస్తులూ మొదలైన వాటికింద విచక్షణలేకుండా చిత్తం వచ్చి నట్టు ఖర్చుచేసి, మహారాజువైభవం వెలగబెట్టాను. నాకు గల అస్తి ఎన్నటికీ తరగదని నా భ్రమ. ఒకానొకనాటికి నాకళ్ళు విచ్చుకున్నాయి. ఎందుకంటే, నాకుండిన డంకా దాదాపు అయిపోయింది! వార్త క్షణంలో దారిద్ర్యంనాక పడవలిన పస్తుందికాబోలు నని నేను భయపడ్డాను. "చచ్చిన సంహంకంటే బతి కున్న కుక్క నయం, దారిద్ర్యంకంటే మరణం నయం," అని నాకండ్రి ఎప్పుడూ అంటూండేవాడు. ఆ మాటలు నాకు జ్ఞాపకం వచ్చాయి.

అందుచేత నాకింకా మిగిలి ఉన్నదంతా తెగనమ్మి మూడువేల వెండి దిరహములు నగదు సమకూర్చు కున్నాను. ఈ డబ్బుతో నందారం చెయ్యాలని

మొదటి సముద్రయానం

CHITRA

నాఉద్దేశం. ఎంతలోతుకు పోతే అంత మంచి ముక్కాలు దొరుకుతాయి అనే పామెత ఉన్నదిగదా. ఈ డబ్బుతో రక రకాల నరుకులు కొని, బాగాదునుంచి బయలుదేరే ఒక పర్తకనౌకలో నేనుకూడా ఎక్కాను. ఆ నౌకలో నాశోపాటు ఇంకా అనేకమంది పర్తకులున్నారు. నౌక నది వాలున బ్రాసాకు పోతున్నది.

బ్రాసానుంచి మేము సముద్రయానం పోగిందాం. దారిలో ఎన్నో దీవులు తగిలాయి, ఎన్నో రేవులు తగిలాయి. ప్రతి చోటా నరుకు అమ్మాం, ఇతర నరుకులతో మారకం వేసుకున్నాం.

అనేక వారాలపాటు మాకు భూమి పొడ కనిపించకుండా ప్రయాణం చేశాక ఒక అందమైన దీవి కళ్ళబడింది. అది పచ్చగా మరకతంలాగా కంటిని ఆకర్షించింది. నరంగు పడవను ఆ దీవివద్దకు చేర్చి లంగరు దింపించాడు. తాళ్లనిచ్చేనరిమిద ప్రయాణికులం నేలమీదికి దిగాం.

మా పర్తకులందరిపద్దా ఆహారమూ, పంటపాత్రలూ ఉన్నాయి. కొందరు నిప్పు చేసి పంట ప్రారంభించారు. కొందరు తమ బట్టలు ఉతుక్కున్నారు. కొందరు పదార్లు చేశారు, మరికొందరు విక్రంది తీసుకున్నారు. నేనుమటుకు ఆహారం ఏర్పాటు

చేసుకోవటమే గాక, అక్కడి వింతవృత్తాల మధ్యగా నడిచి ఆనందించాను.

ఈ విధంగా మేమందరమూ ఎవరి వసులలో వారు నిమగ్నులమై ఉన్న కరుణలో ఉన్నట్టుండి అ దివి, ఈ చివరనుంచి అ చివరకు, ఒక్కసారిగా కంపించింది. ఎక్కడివాళ్ళ మక్కడ నేలమీద కూలి పోయాం. మేము దిగ్భ్రాంతులమై పడి పోయిఉన్న సమయంలో సరంగు పడవలో నుంచి కనిపించి, వెర్రిగా చేతు లాపుతూ భయంతో గూడిన కంఠంతో, "అపాయం! ప్రాణాలు రక్షించుకోండి! అది దివి కాదు, బ్రహ్మాండమైన తిమింగలం! అది అనాదిగా

సముద్రంలో ఉండటంచేత దాని విపుల ఇసుక పేరి అందులో చెట్లు మొలిచాయి! మీరు మంటలుచేసి దాన్ని రెచ్చగొట్టారు. అది కదులుతున్నది. వచ్చేయ్యండి! లేక పోతే అది నిటిలో మునిగి మిమ్మల్నికూడా ముంచేయ్యగలదు!" అని అరిచాడు.

ఈ మాటలు విన్న పర్తకులు తమ బట్టలనూ, గిన్నెలనూ, ఇతర సామగ్రిని పది లేని పడవవేపు పరిగెత్తారు. పడవ లంగరు ఎత్తుకున్నారు. అది కదిలింది. కొందరు పడవను అందుకోగలిగారు, మరికొందరు అందుకోలేక పోయారు. ఇంతలో తిమింగలం నిటిలో ముణగనే ముణిగింది. పడవ అందుకోలేక దాని విపుమీద దిగిపడిపోయిన వారంతా సముద్రంవారే పడ్డారు.

సముద్రంవారే పడినవారిలో నేనుకూడా ఒకణ్ణి. కాని అల్లా అనుగ్రహించేత ఒక కొయ్యకొట్టి నావేపు కొట్టుకువచ్చింది. అందులో ఎవరో పర్తకులు బట్టలు ఝాడించుకున్నారు. అ తొట్టి నన్ను సముద్రంలో మునగకుండా కాపాడింది. ప్రాణంమీది తివకొద్దీ నేను దాన్ని పట్టుకుని అసాధారణమైన యత్నంచేసి దానిమీదికి ఎక్కి కూచున్నాను. కూచోటానికి పట్టు కుదిరాక నేను నా కాళ్ళను తెడ్లదాగా

ఉపయోగిస్తూ ముందుకు పోగలిగాను. కాని అలలు తొట్టిని ఈ వక్కకూ, ఆ వక్కకూ సంఘటనే ఉన్నాయి.

ఈలోపల వడవ తెరచావలన్నీ ఎత్తారు. అది వాయువేగాన వెళ్లిపోతున్నది. నేను నా కత్తికొద్దీ కాళ్లతో నీటిని తోస్తూ దాని వేపు వెళ్ళాను. కాని అది కొద్దిసేపటిలో చూపుమేరలో లేకుండా వెళ్లిపోయింది. ఇంతలో చీకటికూడా వడింది. నేను చచ్చానే అనుకున్నాను. ఆ రాత్రల్లా, మర్నాడల్లా సముద్రుడితో ఘర్షణ వడగా చివరకు గాలి, అలలూ కలిసి నన్ను ఒక దీవి తీరానికి తెచ్చి పడేశాయి. ఆ తీరం వెంటడికొండలు నిటారుగా లేచిఉన్నాయి. అయితే కొండపై నుంచి కిందికి విజృంభించే లతలు దిగి సముద్రం లోకికూడా పోతుకున్నాయి. నా చేతుల లోనూ, కాళ్ళలోనూ ఉన్న బలాన్నంతా వినియోగించి, అమానుషమైన ప్రయత్నంతో ఆ లతలను వట్టుకుని క్రమంగా పైనున్న ప్రదేశానికి ఎగబాకాను.

ఇప్పటికి ఒక ఒడ్డు చేరాను గనక నా స్థితి ఎలా ఉన్నదీ తెలుసుకోగలిగాను. నా పంటినిండా గాయాలూ, కడుములూనూ. సముద్రంలో చేపలు నాపాదాలను పూర్తిగా తిరితేశాయి. అపాయంమూలావా, డస్సి

పోయిఉండటంవల్లా, నాకీబాధ లేవీ ఇంత వరకు స్ఫురించలేదు. కాని ఇప్పుడు బాధతో పడిపోయాను. స్పృహ లేకుండాపోయింది!

ఆ రోజుల్లా నా ఒళ్ళు నాకు తెలిదు. మర్నాడు ఎండ నా ముఖంమీద పడి మెళుకువ వచ్చింది. నేను లేవడానికి ప్రయత్నించాను గాని, నా పాదాలు ఏమాత్రమూ స్వాధీనంలో లేవు, నేను కింద పడిపోయాను. నా స్థితి వర్ణనాతికం. అయినప్పటికీ అట్లాగే మోకాళ్లమీదా చేతులమీదా పోకుతూ, వడుస్తూ ఒక పనుప్రదేశం చేరుకున్నాను. అక్కడ ఫలవృక్షాలున్నాయి, మంచినీటి సెలయేళ్ళున్నాయి.

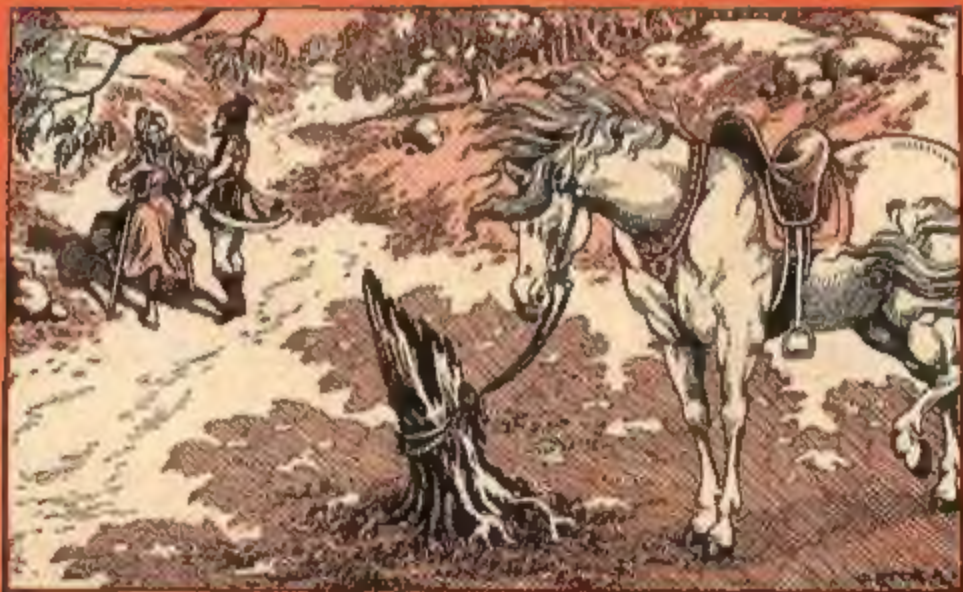
వాటితో కడుపు నిండుకుంటూ అక్కడే చాలా రోజులు విశ్రాంతి తీసుకుని మెల్లిగా బలం చేకూర్చుకున్నాను. నా కరీరబాధలు శ్రమంగా తగ్గిపోగాయి. అటూ ఇటూ తిరగ బ్రానికిగాను రెండు చంక కర్రలు తయారు చేసుకున్నాను. వీటి సహాయంతో చెట్లమధ్య తిరుగుతూ, పళ్లెం తింటూ, ఆలోచిస్తూ, అల్లా మహిమకు ఆనందిస్తూ కాలక్షేపం చేశాను.

ఒకనాడు నేను తీరం వెంటిడి నడుస్తూండగా అంతదూరాన వాణెదో బంటువు లాగా కనిపించింది. నేను అక్కాళ్ళర్యంతో దానివేపు వెళ్లి అది కట్టిపెట్టాను. గుర్రమని తెలుసుకున్నాను. అది మామూలు గుర్రం

లాగా లేదు, చాలా గొప్పజాతిదిగా ఉన్నది. దగ్గరికి వెళ్లి దానిమీద ఎక్కాలనిపించింది నాకు. కాని నేనింకా దూరంలో ఉండగానే ఎవరో వ్యక్తి భూమిలోనుంచి లేచినట్టు లేచి నావేపు వస్తూ, "ఎవరు నువ్వు? ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చావు? ఇక్కడికి రావడానికి ఎందుకు సాహసించావు?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, నేను సముద్రయానం చేస్తూ మరీకొందరితో సహా సముద్రంలో పడి పోయాను. అల్లా నా ప్రాణం కాపాడి మీ దేశంలో తెచ్చి వేశాడు," అన్నాను.

"నావెంటరా," అంటూ ఆ మనిషి నా చెయ్యి పట్టుకుని భూమి అడుగున ఉండే

ఒక గుహలోకి తినుకుపోయాడు. లోపల
వికారిమైన సావడిలాగా ఉంది. నన్నా
మనిషి ఒక గొరవనీయమైన స్థానంలో
కూచేబెట్టి, నాకు భోజనం పెట్టాడు. నా
కడుపు నిండాక అయిన నాకథ అడిగాడు.
నేను చెప్పిన కథ యావత్తు శ్రద్ధగా విని
చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నా కథ చెప్పును. దయచేసి మిగత
కూడా చెబుతారా?" అని అడిగాడు.
అయిన ఈవిధంగా చెప్పాడు:

"ఈ దీవిలో నాలాటివాళ్ళం చాలా
మందిమి అక్కడక్కడా ఉన్నాం. మిర్జాన్
మహారాజుకు గుర్రాలు సంపాదించి పెట్ట

టమే మావని. ప్రతి అమావాస్యనాడూ
సముద్రంలోనుంచి ఈ త్రమాళ్ళాలు
తీరానికి మెయ్యటానికి వస్తాయి. వాటిని
వట్టుకోవటం మావని. నన్ను మిర్జాన్ మహా
రాజువద్దకి తినుకుపోతాను. మనం
కలుసుకోవటం మంచిదయింది. లేకపోతే
నీవీ ద్వివంమీద సెక్కిరణంగా చచ్చి
పోయేవాడివి."

ఇంతలో మిగిలిన కాసావాళ్ళుకూడా
అక్కడికి వచ్చారు. నన్ను ఒక గుర్రం
మీద ఎక్కించారు. అందరమూ కలిసి
మిర్జాన్ మహారాజు భవనానికి వెళ్ళాం.
కాసావాళ్ళు ముందుగా రాజుకు నన్ను

ఆఫ్ఫిలలోకెల్లా అగ్రగణ్యుడూ యామ కుంటూ, రోజూ ఏదో ఒక బహుమానం ఇస్తూవచ్చాడు. చివరికు నన్ను నల్లపి తించకుండా అయిన ఏ రాచకార్యమూ చేయని పరిస్థితి ఏర్పడింది.

ఇక్కడ నాకింత ముఖంగా బయట
తున్నప్పటికి నేను నా దేశాన్ని గురించి అలో
చించటం మానలేదు. అక్కడికి తిరిగి
పోగలుగుకొనన్న ఆకాంక్షా నన్ను వదల
లేదు. "బాబ్తాదు నగరం ఏదిక్కుగా
ఉన్నది?" అని నేను ఎందరో నావికులను
అడిగిచూశాను. కాని ఒక్కరూ చెప్పలేక
పోయారు. వారికసలు ఆ నగరం పేరైనా
తెలియదు. అందుచేత, కాలం గడుస్తున్నకొద్దీ
నాలో స్వదేశానికి తిరిగిపోవాలన్న ఆరాటం
బాస్తే కాసాగింది. తిరిగిపోలేనన్న భయం
కూడా తలచింది.

ఒకనాడు నేను నమ్మద్రవీరైన రేవులో
నిలబడి, ఉద్యోగరీత్యా వడవలకోసం
చూస్తూండగా, ఒక పెద్ద వడవ రేవు చేరింది.
వడవ లంగరు దించి, తాటినివ్విన కింద
వడవేయగానే నేను వడవమీదికి ఎక్కి
నరంగును తయారుకుని సరుకులు తనిఖీ
చేశాను. నా ఎదటనే నాచికులు వాటిని
బయట పెడుతుంటే నేను జాబితా రాసు

గురించి చెప్పారు. తరవాత నేనాయన దర్శనం చేసుకున్నాను. నాకాయన అద రంతో స్వగతమిచ్చి నాతోటనే నాకథ అంకా విన్నాడు. చివరకాయన, "నాయనా, నీ అయిదాయం చాలా గట్టిది. లేకపోతే ఇన్ని అక్కర్లు గడిచి ప్రాణాలతో బయటపడవు." అన్నాడు. అయిన నన్ను తన అప్పులలో ఒకట్టుగా చేసుకుని, రేపుటూ, నౌకావ్వసరాలూ చూసే పదవిలో నన్ను మంచి జీవితంమీద నిర్దుష్టపెట్టాడు.

నా ఉద్యోగంలో దగినంత తిరిగి
ఉండింది. అందుచేత నేను రాజును రోజూ
కరుణతో గలిగేవాణ్ణి. ఆయన నన్ను తన

కున్నాను. అంతా అయ్యాక, "పడవలో ఇంకెమి సరుకు లేదా?" అని సరంగు నడిగాను. "ఉన్నది, బాబూ! అది విక్రయానికి కాదు. అందుచేత అయిదుగురూ వెనుకొందామని. ఆ సరుకు గల మనిషి నమ్ముడ్ర మధ్యంలో మునిగిపోయాడు. అవకాశం దొరకగానే దాన్ని అతని బంధువుల వరం చేస్తాను. వారు బాగ్గాడునగరంలో ఉంటారు," అన్నాడు సరంగు.

నా గుండె అతివేగంగా కొట్టుకొసాగింది. "అయ్యా, ఆ మునిగిపోయిన మనిషి పేరేమిటి?" అని సరంగును అడిగాను. "నావికుడు సిండ్ బాద్," అని ఆయన జవాబుచెప్పాడు.

నేనా మనిషికిని పరీక్షగా చూసి, లోగడ మమ్మల్ని నడినమ్ముడ్రంలో వదిలి పడవను తీసుకుపోయిన మనిషి యితడేనని వెంటనే గుర్తించాను.

"నేనే నావికుడు సిండ్ బాద్ ను!" అని ఒక్క శ్లేకపెట్టాను. తరవాత ఆయనతో నా అనుభవాలు ఉన్నవి ఉన్నట్లు చెప్పాను. కాని ఆ సరంగు నా మాటలు నమ్మక, "ఎంత మోసం! ఎంత ఘోరం! నావికుడు సిండ్ బాద్ నమ్ముడ్రంలో మునిగిపోవటం మేమంతా కళ్ళారా చూస్తుమిగదా, నువ్వే

అతనందావే? అలా అబద్ధమాటలానికి సగ్గులేదా?" అని అడిగాడు.

"అబద్ధం అడవలెనిన గతి నాకేమిటి? నేనే నావికుడు సిండ్ బాద్ నని నీకు రుజువు చేస్తాను, చూడు," అంటూ, ఆ తిమింగిలాన్ని భూమి అనుకుని మేము దానిమీద దిగిననాటి వివరాలన్నీ చెప్పాను. చివరకు సరంగు నమ్మక తప్పిందికాదు. ఆయన పడవలో ఉన్న ఇతర వర్తకుల నందరినీ విలిచి నా విచిత్ర కథ వారికి చెప్పి, నన్ను పరిచయంచేశాడు. నేను చచ్చి బతికి నందుకు అభినందిస్తూ, వారు అల్లా మహిమను ప్రశంసించారు.

తరవాత సరంగు నా నరుకంతా నావరం చేశాడు. నేను ప్రతి మూటమీదా వెసిన సిట్లు సరిచూసుకుని, నా సామానులో కొన్ని అమూల్యమైన వస్తువులను మీర్చాన్ మహారాజుకు బహూకరించడానికి అంది, మిగిలిన సరుకంతా బజారుకు పట్టించుకుపోయి అమ్మేశాను. ఈ అమ్మకంమీద నాకు ఒకటికి సూరింతలు లాభం వచ్చింది.

రాజు ఈ సంగతంతా వినగానే చాలా సంతోషించాడు. అయినకు నెసంటే అంత అష్టం. నే నిచ్చిన బహుమానాలకు ఎన్నో రిట్లు విలవైనవి అయిన నాకు ఎదురిచ్చాడు. వీటన్నిటినీ నేను అప్పటికప్పుడే అమ్మేసి నగదుగా మార్చుకుని ఆ డబ్బుంతా వడపలోకి చేర్పించాను. తరవాత ప్రయాణం సన్నాహాలు పూర్తిచేసుకుని, అఖిలసారి రాజుగారి కలుసుకుని, అయిన నాకు చూపిన వయకు కృతజ్ఞత తెలుపుకున్నాను. నేను వెళ్ళిపోతున్నారని అయిన చాలా

విచారించాడు. అయిన ఈసారి నాకు అనేకరకాల అత్తరులూ, మంచిగంధం చెక్కలూ, హరితకర్పూరమూ, సాంబ్రాణి మొదలైనవి బహూకరించాడు. అవి అదీవిలో పుష్కలంగా చేరుకుతాయి. నాటి నన్నిటినీ పడవలోకి పట్టించి ఎక్కాను.

అల్లా దయవల్ల గాలి అనుకూలంగా విచింది. చాలా రోజులు ప్రయాణంచేసి బ్రహ్మమీడుగా నా బస్సుస్థలమైన బాగాదు నగరం చేరుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తూ నా అప్తలంచరూ ఆరోగ్యంగా ఉన్నారు. నేను నంపాదించుకు వచ్చిన ధనంతో అనేక భవనాలూ, బాసనలూ, దానదానీ ఆనమూ, పొలాలూ, ఇతర అస్తులూ కొన్నాను. మా తండ్రి పాయేనాటికి నాకుండిన అస్తిని మించి కొరగలిగాను. తరవాత సమస్త బోగాలూ అనుభవిస్తూ నా కొలి ప్రయాణంలో వడిన ఇక్కట్లనన్నిటినీ సులువుగా మరిచిపో గలిగాను. (ఇంకా వుంది)

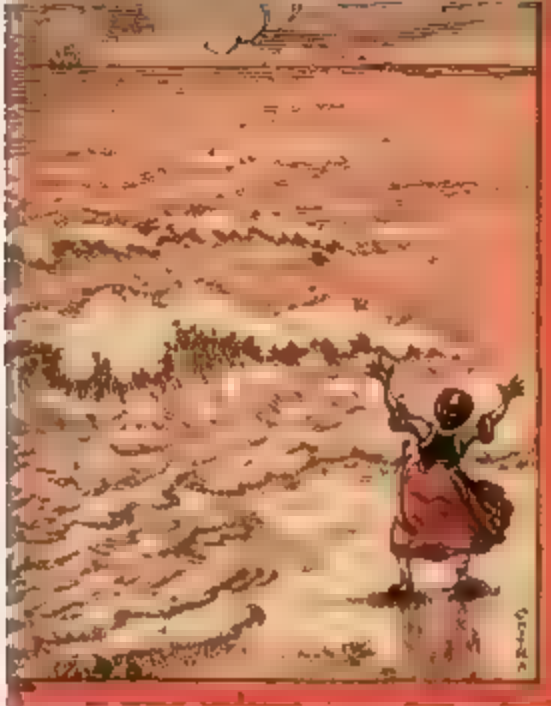
నాచితుడు సిరిద్ బాద్

నేను సాదిలేని భాగంలో మునిగి తేలుతున్నప్పుటికి, కొండకాలానికి నాకు ప్రపంచపు మారుమూలాలూ, కొత్త కొత్త దీవులూ చూడాలన్న గొరిక కలగసాగింది. వర్తకంమీదకూడా ఆసక్తి కలిగింది. నేను బజారుకు వెళ్లి వర్తకానికి పనికివచ్చే సామగ్రి కొని, మూటలు కట్టించి రేవుకు పట్టించుకువెళ్ళాను. త్వరలోనే ఒక ముచ్చటైన నౌక రేవులోకి ఎచ్చింది. సముద్రప్రయాణానికి కావలసిన హంగులన్నీ ఆ నౌకలో అమరి ఉన్నాయి. చాని తెరచాపలుకూడా ఎంతో అందంగా ఉన్నాయి. ఈ నౌకను చూడగానే నాకు చాలా ముచ్చటవేసి నా సరుకులూ అందులోకి పక్కించాను. ఆ నౌకలోనే నే నెరిగిన వర్తక స్నేహితులు కొందరు ప్రయాణం చేస్తున్నారు. వారితో కలిసి ప్రయాణం చేయటం నాకు సుఖమేం కలిగింది.

ఆ రోజు నౌక లంగరు ఎత్తి కదిలింది. అది సముద్రంమీద చాలా వెగంగా సాగింది. మేము అనేక వారాలపాటు సముద్రయాణం చేసి అనేక దీవులలో ఆగాం. అక్కడి అధికారుల పరిచయం చేసుకున్నాం. అక్కడి వర్తకులకు మా సరుకులు అమ్మాం,

రెండవ సముద్రయాణం

CHITRA

వీరియితే వారి నరుకులతో మారకం నేను కున్నాం. చివరకు మా నాక ఒక దీవిని తాకింది. ఆ దీవి సౌందర్యం వర్ణనాతికం. ఎక్కడ చూసినా ఎత్తయిన చెట్లున్నాయి, వాటిమీద రకరకాల పక్షులు మనోహరంగా కూర్చున్నాయి. సెలయేళ్లు ప్రవహిస్తున్నాయి. కానీ ఆ దీవిలో మనిషి అన్న వాడు ఎక్కడా కనబడలేదు.

మేమంతా ఈ దీవిమీద కొంతసేపు విశ్రాంతి తీసుకుంటామంటే సరంగు నమ్మ తించి లంగరు వేయించాడు. అందరూ దిగి చెట్ల మధ్యగా పదార్థ చేయసాగారు. నేను కొద్ది అవసరం తీసుకుని ఒక సెల

యేది ఒడ్డున పచ్చని చెట్లవీడల కిందికి వెళ్ళాను. అలాటి చోట కూచుని భోజనం చెయ్యటమే ఒక విందు అనిపించింది. చల్లగా మలయమారుతం వీస్తున్నది. పచ్చని గడ్డిమీద విశ్రమించి కునుకుతీశాను.

నేను నిద్ర లేచేసరికి దీవిలో ఒక్కరూ లేరు. రేపులో నాక లేదు. నా నంగతి మరిచిపోయి నాక మిగిలినవారిని ఎక్కించు కుని కదిలిపోయి వుంటుంది. నేముద్రం వేపు పరకాయించి చూస్తే చాలా దూరాన తెరదావలు కనిపించాయి. నాక అప్పుడే తనుచూపు మేర దాటి పోతున్నది.

నాకు కలిగిన దిగ్భ్రమా, దైస్యమూ అంకా ఇంకా కాదు. నాకున్న నమస్తమూ ఆ నాకలో వెళ్ళిపోతుంటే, ఈ నిర్దనమైన దీవిమీద ఒంటరిగా దిగబడిపోయిన నాగతి ఏం కాను? నాకు మరిచిపోయినట్టుయింది. "ఒరే సిండ్ బాద్ నావికుడా! వీ కొంప కూలి పోయింది. మొదటి ప్రయాణంలో నిన్ను కాపాడిన విధి మళ్ళీ కాపాడుతుందా? చెయిజారిన కూడా మొదటిపారి పగలక పోతే రెండోసారి పగలితిరుకుంది!" అని గట్టిగా శేక పెట్టాను.

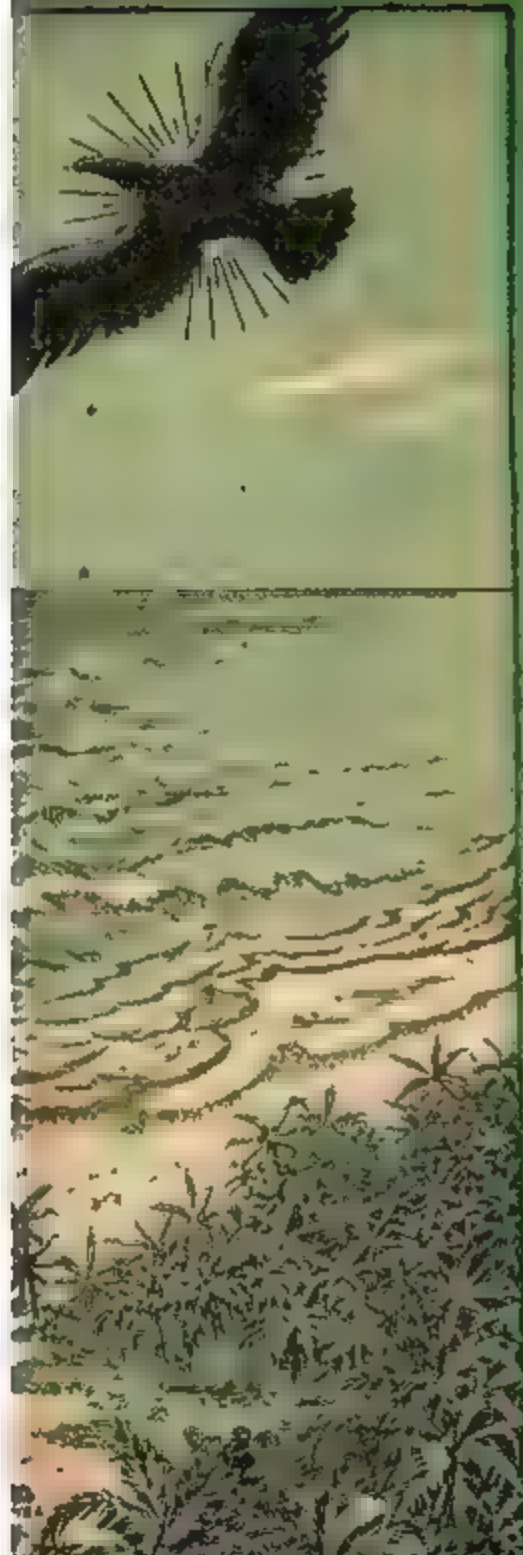
నేను విడిచాను. బోపలినుంచి తన్ను కొచ్చే విస్ఫుహను వదిలించుకోవటానికి

నెత్తి బాదుకుని కిక్కిరిస్తాను. "ఒరే దొర్నాగ్గుడా! బాగాదులో ముఖంగా కుడిచి కూచోలేకనేనా, తగుదునమ్మా అని మళ్ళీ సముద్రయానం తలపెట్టావు? రాజభాగంగా ఏ లోటూ లేకుండా నికు జరిగిపోతూ ఉండేనే. నికు ఏ లోపం జరిగిందని బయలుదేరావు? ని మొదటి సముద్ర యానం ముఖంగా సాగింది గనకనా? విమనుకుని ఏం లాభం? పుట్టినవాడికి దావు తప్పదు," అనుకుంటూ వెలివడి లాగా అయిపోయి పడిపోయాను.

క్రమంగా నా బుద్ధి వాస్తవాన్ని గుర్తించ సాగింది. గతించినదానికి ఏదీ ప్రయోజనంలేదు, కర్తవ్యం అలోచించాలి. నేను లేచి నిలబడి కొంతసేపు ఆయామయంగా నడిచాను. అలా నడవటం క్రిమం కాదని, ఏ క్రూరబంకువైనా ఎదురుకావచ్చునని తోచి ఒక ఎత్తయిన చెట్టు ఎక్కాను. ఆ చెట్టుమీదనుంచి చుట్టూ కలియచూశాను. అన్నివైపులా చెట్లూ, పక్షులూ, కొండలూ, గుట్టలూ తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు; కాని ఒక దిక్కుగామాత్రం ఏదో తెల్లగా, పెద్దదిగా కనిపించింది. అదేమిటో తెలుసుకుందామని చెట్టు దిగి, ఆ దిక్కుగా నడవ సాగాను. కాని లోపల భయం ఏకుకూం

డటంవల్ల కాలు చురుకుగా సాగలేదు. చిట్టచివరకు ఆ తెల్లని పస్తువు ఒక బ్రహ్మాండ మైన బురుజులాగా వున్నట్టు స్పష్టమయింది. లోపలికి పోవడానికి మార్గం యేదైనా ఉండేమో చూశామని దాని చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేశాను. కాని ఎక్కడా మార్గం లేదు. పోనీ దాని పైకి ఎక్కుదామంటే అది సున్నగా గచ్చుచేసినట్టుగా ఉండటం చేత కాలికి పట్టా చిక్కలేదు. అది యంత ప్రమాదం వుంటే చూశామని చుట్టూ అంగలు వేసుకుంటూ తిరిగి యినకలో పడిన నా కాలి గుర్తులు లెక్కించగా సరిగా మాటయాల్లే అంగలున్నాయి.

ఈ చిత్రమైన కట్టడంలో మొదట ప్రశంసించగలవా అని ఆలోచిస్తున్నంతలో ఆకస్మికంగా సూర్యుడు కాస్తా మాయమై చీకటి వర్షప్రయింది. మొట్టమొదట, సూర్యుడికి మళ్ళీమైనా అడ్డుపెట్టిందా అనుకున్నాను, కాని వేసవికాలంలో మబ్బులెందుకుంటాయని వెంటనే అనివించింది. సూర్యుడికి అడ్డుపెట్టిన దేమిటా అని చూసినసరికి సూర్యుడికి అడ్డుగా ఎగురుతూ ఒక బ్రహ్మాండమైన పక్షి కనబడింది. దాని రెక్కల వారు ఉపాంబలేసంతగా వుంది.

మొదట నా కళ్ళను కేసే వమ్మలేక పోయాను. కాని తరవాత నేను అదివరకు చివివ్వు గండభేరుండ పక్షిలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఈ పక్షిలు యొక్కరే సముద్ర మధ్యప ఒక దీవిలో ఉన్నాయని, అవి పిసుగులను సయితం సునాయానంగా ఎగర వేసుకుపోకాయని నా చిత్తశాంతిలో అనేక మంది యాచకులూ, నాచికులూ చెప్పారు. అవచ్చే పక్షి గండిభేరుండ పక్షి కావచ్చునని, అనేకలో వున్న ఈ బురుజులాటిది దాని గుడ్డు కావచ్చునని నాకు తోచింది. ఈ నా ఉపాసరిఅయినదని రుజువయింది. అ పక్షి నేరుగా వచ్చి ఆ గుడ్డుమీదనే వారి, తన రెక్కలు రెండునైపులా దాచి నిద్రపో పోగింది.

ఆ పక్షి గుడ్డుమీద చాలి నమయానికి నేను అనకలో బోర్లా వదుకున్నాను. తరవాత నేను లేచేసరికి పక్షి కాలు ఒక పెద్ద చెట్టు మానుకన్నకూడా పెద్దదిగా కనిపించింది. నేను వెంటనే నా తలపాగా తీసి విప్పి, దాన్ని అములుగా పెనవేసి మోకులాగా తయారుచేసి, దాని వహాయంతో నన్ను నేను ఆ పక్షి కాళ్ళలో ఒకదానికి గట్టిగా కట్టిసు కున్నాను. నా ఉద్దేశమేమంటే, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఈ పక్షి లేచి పోకపోదు. దాని వెంటడి నేనుకూడా వెళ్ళితే, నన్ను అది ఎక్కడైనా మనుషులుంటే చోట దించుకుందేమోనని.

ఈ నిర్దవద్దీపంకన్న ఏ చోటైనా నయమే ననిపించింది. నేను దాని కాలికి కట్టుకుంటున్న సంగతి ఆ పక్షికి కించమైనా తెలియ వచ్చినట్టు లేదు. నేను దాని ప్రాణానికి ఏ ఈగో, దోషా అన్నట్టుగా వుండివుండాలి.

తెల్లవార్జా నేను అదే స్థితిలో వున్నాను. నేను నిద్రపోకుండాగా అది ఎగిరిపోతుండేమోనని, తెల్లవార్జా మేలుకునే వున్నాను. కాని పూర్తిగా తెల్లవారినాకనే అది గుడ్డుమీదనుంచి లేచి, ఒక భయంకరమైన శీక పెట్టి, గాలిలోకి లేచింది. అది ఆకాశంలోకి ఎంత యెక్కు ఎగిరిందో చెప్పలేను. అలా చాలా యెక్కు లేచి అతివేగంగా దిగి

రాపాగింది. ఆ పక్షి దిగి వెగానికి నా ఇరువే
నాకు తెలియకుండాపోయింది. చివరకా
పక్షి ఒక రాతిమీద వారింది. నేను వెంటనే
నా నడుముచుట్టూ కట్టుకునివున్న కల
గుడ్డ విప్పసాగాను. నేను దాని కాలినుంచి
చిడివడి లోపుగా మళ్ళీ అది ఎగిరిపోతుం
దేమోనని నా భయం. నేను కట్టు విడి
పించుకుని ఇవకలికి వచ్చి, ఆ పక్షి కళ్ళ
వడకుండా యెక్కడ దాక్కుందామా అని
చూస్తుండగా ఆ పక్షి మళ్ళీ లేచింది. దాని
గోళ్ళ మధ్య ఒక నల్లని అసాధారణమైన
ప్రమాణంగల పాము చిక్కివుండటం నాకు
కనిపించింది. నేను చూస్తుండగానే ఆ
గండభీరుండపక్షి పాముతో నహ పైకిలేచి,
వేగంగా వెళ్ళిపోయింది.

నేను నా పరిసరాలను కలయచూడ
గానే నా గుండె అగిపోయినట్టుయింది.
ఎందుకంటే నేను చేరినది ఒక వికారమైన,
లోతైన లోయ. దాని చుట్టూకా చాలా

ఎత్తయిన కొండలున్నాయి. వాటి శిఖరాలు
చూడడానికి తలయెక్కితే తలగుడ్డ కింద
వడిపోవలసిందే. ఎత్తయితే అయింది,
ఎక్కి పైకి పోదామంటే ఆ కొండల
అంచులు నిటారుగా, చెక్కినట్టున్నాయి.
అవి ఎక్కటం చూసుష్యమాకుడు చేయ
గల వని కాదు.

ఆ లోయను చూస్తుంటే నాకు ఏడు
పోచ్చింది. ఆ వళ్ళ చెట్లూ, పెరియేళ్ళూ
వదిలిపెట్టి నేనిక్కడి కెందుకు రావాలి?
ఇక్కడ ఒక్క గడ్డిపరక లేదు,
ఒక్క చుక్క నీరుకూడా లేదు. ఇందులో
మంచి బయటపడి మార్గంకూడా లేదు.
అందుచేత ఈ భయంకర ప్రదేశంలో
అకలి దప్పలతో అలసుటించి దానక
తప్పదు. నేను, ఒక అవదనుంచి తప్పిం
చుకోబోయి, అంతకంట పెద్ద అవద
తెచ్చిపెట్టుకున్నాను!

(అంకా వుంది)

నాదెతుడు సిరిద్ బాద్

లోయ ఎలా ఉన్నదీ చూద్దామని నడవసాగాను. అక్కడికిరిలు మామూలు కిరిలుకావు. అందులో మణులున్నాయి! కిందఅంతటా రాళ్ళనుంచి ఊడి పడిన మాణిక్యాల కుప్పలున్నాయి. కొన్నిచోట్ల అవి మనిషి తల యెత్తుకూడా ఉన్నాయి. నేనీ రళ్ళాలను చూసి ఆనందించే వ్యవధి అయినా లేకుండా ఒక భీకరదృశ్యం నా కళ్ళ పడింది. ఈ రత్నరాసుల మధ్యగా తాటిబొందలంతసేం లావుగల సల్లిని, భయం కరమైన పాములు తిరుగుతున్నాయి. అవి ఏనుగులను సయితం మునాయాసంగా మింగగలిపని పించింది. బాగా తెల్లవారితే గండభేరుండపకులు తమను చూస్తాయని, ఆ పాములు తమ రహస్య స్థానాలకు వెళ్లి పొతున్నాయి. రాత్రిపూట మాత్రమే అవి ఈ లోయ లలో స్వేచ్ఛగా తిరగగలవు.

పాములు ఎక్కువగా వున్న చోట్లకు దూరంగా వుంటూ పొద్దుగుంకేదాకా నేనా లోయ అంతటా తిరిగాను. నాకు అకలి దప్పల నంగతికూడా జ్ఞాపకం రాలేదు; ఈ పాముల వాత పడకుండా చూసుకోవటం తప్ప నాకు మరే ఆలోచనా లేదు.

రెండవ సముద్రయానం

CHITRA

వెతకగా వెతకగా నా కోక కొండలించి కనిపించింది. అది నేను దూరేపాటిది. ఆ రాత్రికి అందులో దూరి భద్రంగా వుండ వచ్చు ననుకుని, ద్వారానికి ఒక పెద్దరాయి అడ్డుపెట్టి లోపలికి పోకుతూ వెళ్ళాను. నేను కొద్దిదూరం వెళ్లేసరికి ఒక భయంకర మైన విషయం తెలియవచ్చింది. అదేమిటంటే నేను దూరినది కొండలించి కానే కాదు—ఒక నల్లపాము చుట్ట! ఆ పాము తన గుడ్లను పొడుగుకోవటానికి అది చుట్ట చుట్టుకు వదుకుంది. ఆ సంగతి గ్రహించ గానే నాకు భరించరాని భయం కలిగి స్పృహ తప్పిపోయింది.

నైనా స్పృహలోనుంచి బయటపడి,

రాయి తోసుకుని బయటకి వచ్చేసరికి తెల్ల వారిపోయింది. నా కాళ్లు గుడ్డపిలికల్లాగా ఉండటంచేత నేను సరిగా నిలబడలేకుండా ఉన్నాను. ఆకలి దప్పులవల్లా, విశ్రాంతి లేకా నేను నీరసించి పోయాను. ఇంకా నయం ప్రాణాలతో బయటబడ్డాను. నన్నా పాము మింగేసిందికాదు. నేను లోయలో నిలబడి చుట్టూ కలయచూస్తున్నంతలో తప్పుక్కుమని మాంసంముక్క ఒకటి నా సమీపంలోనే రాళ్లమీద పడింది.

నేను ఉలికిపడి, అది ఎక్కడినుంచి వచ్చిందో అని తల ఎత్తి చూశాను. కాని ఆ మాంసంముక్క పడవేసినవారు ఎక్కడా కనిపించలేదు.

ఇంతలో నాకు చిన్ననాడు విన్న విషయం ఒకటి జ్ఞప్తికి వచ్చింది, రక్షాలుండే వర్ష తాలలో తిరిగి వచ్చినవారు నాకా విషయం చెప్పారు. రక్షాల లోయనుంచి రక్షాలను సంగ్రహించేవారు, గొర్రెలను కోసి ముక్కలు సరికి వాటిని కొండలమీదనుండి లోయలోకి విసిరివేస్తారు. అవి అడ్డువస్తే పశుత్వా మణులమీద పడినప్పుడా మణులు మాంసంలో గుచ్చుకుంటాయి. తరవాత గండభేరుండ వటాలు ఆ ముక్క

లను తన్నుకుపోయి, కొండలమీద ఉండే తమ గూళ్లకు తీసుకుపోతాయి, అప్పుడు రత్నాలను అన్వేషించేవారు పెద్ద పెద్ద చప్పుళ్లు చేసి పక్షిని గూటివద్దనుంచి తరిమేసి మాంసంలో ఇరుక్కుపోయిన రత్నాలను విరుగు పోతారు.

ఈ విషయం జ్ఞాపకం రాగానే ఈ లోయలోనుంచి బయటపడే మార్గంకూడా నాకు తట్టింది. నేను వెంటనే పెద్ద పెద్ద రత్నాల కొసం వెతికి వాటిని నా జేబులలోనూ, అంగీలోనూ, ఎక్కడ విలయితే అక్కడల్లా నించుకున్నాను. తరవాత నా తల పాగా ఊదదీసి, కింద పడిన మాంసం ముక్కను నా పొట్టకు కట్టేసుకున్నాను. తరవాత వెల్లికిలా పడుకున్నాను. కొద్ది సేపల్లో విడో పక్షి వచ్చి, మాంసంముక్కను తన గొళ్లతో పట్టుకుని, నన్ను లోయలో నుంచి ఆకాశమార్గాన ఎత్తుకుపోయి తన గూటివద్ద దింపింది. తరవాత అది నా పొట్టకు కట్టిన మాంసాన్ని, నన్నూకూడా చీల్చి తన విడ్డలను మేవసాగింది. అదృష్టవశాత్తూ ఇంతలోనే భీకరమైన మోతలు వినపడ్డాయి. పక్షి ఎగిరి చక్కా పోయింది. నేను లేచి నిలబడ్డాను. నా ముఖమూ, దుస్తులూ రక్తంతో తడిసిపోయాయి.

ఇంతలోనే అక్కడి కొక వర్తకుడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, నన్ను చూసి దిగ్భ్రమ చెందిపోయాడు. అయితే నేను కదలక పోవటమూ, అవకారం చేసేవాడిలాగా కనపడకపోవటమూ చూసి, అతను భైర్యం తెచ్చుకుని, ముందుకు వచ్చి మాంసం ముక్కను పరికించాడు. అందులో రత్నాలేమీ లేవు. అతను చేతులు పైకెత్తి, "ఓ అల్లా! మోసం! దగా!" అంటూ చప్పట్లు చరిచాడు.

నే నతన్ని మర్యాదగా పలకరించాను. అతను మాత్రం వాటో మర్యాదగా మాట్లాడటానికి మారుగా, "ఎవరు నువ్వు? నా సొత్తు

దొంగిలించటానికి అక్కడికి వీరి వచ్చావు?" అన్నాడు కోపంగా.

"భయపడకండి, పావు కారుగారూ. నేను దొంగను కాను. మీ సొత్తమీ హరించనూ లేదు. నన్ను చూసి ఏ భూతమో, ఏకాదమో అనుకోకండి, నేను మనిషిని, వర్తకుణ్ణి. నే సెక్కడ ఉండటమే ఒక విచిత్రమైన కథ. ఆ కథ మీకు చెబుతాను. కాని ముందుగా నేను మీకు పుష్పాపూర్వకంగా కొన్ని రక్తాలిస్తాను, స్వీకరించండి. మనుష్యమాత్రులెవరూ ఎన్నడూ అదుగు పెట్టని రక్తాల లోయలో నేను విడిచి విరాను," అన్నాను.

ఈ మాట అంటూ నేను విరిసే రక్తాలలో చాలా పెద్దవి కొన్ని తీసి ఆ వర్తకుడి చేతిలో పెట్టాను. అవి తీసుకుని అతను వరమానందభరితుడై నన్ను భద్రాజు పొగిడినట్టు పొగిడి, "ఈ మఱులలో ఒక్కటి చాలు, నా జన్మపాడుగునా భాగ్యవంతుడుగా జీవించగలను. నా జన్మలో ఇంత వెలగల రక్తాలు, ఎంత గొప్ప వర్తకుడివద్దా చూడలేదు. అఖరుకు రాజుల వద్దకూడా ఇంత విలవైనవి ఉండవు!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

ఇంతలోనే మిగిలిన వర్తకులుకూడా వచ్చారు. వారందరికీ నా కథ చెప్పాను.

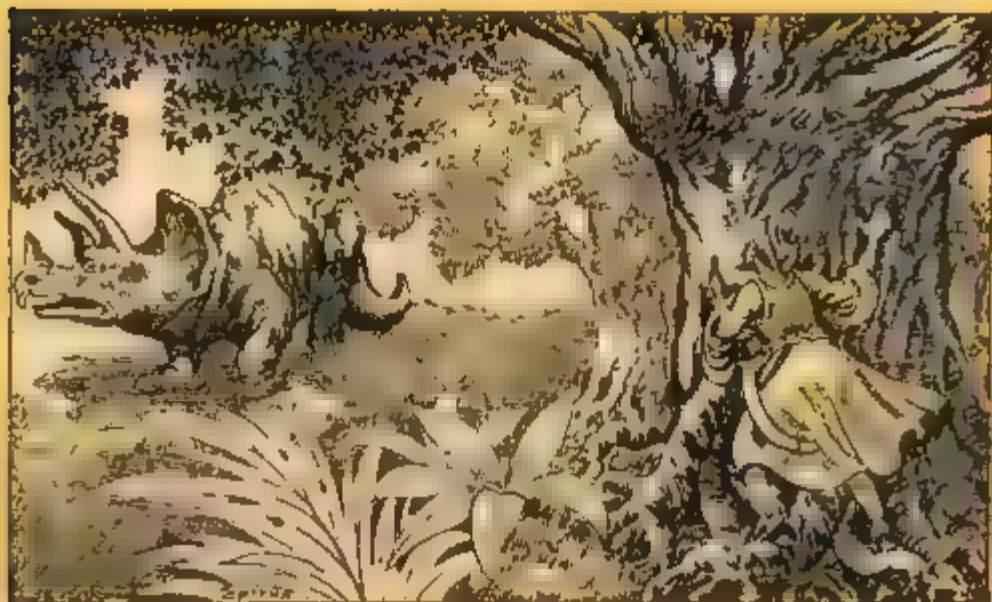

వాళ్ళు సాకథ విని చాలాసేపు ఆశ్చర్యపడి, కరవాత, "అల్లా అనుగ్రహంవల్ల మీరా లోయనుంచి బయటపడ్డారాగాని, మానవ మాత్రుడి కది పాద్యమయే పని కాదు!" అని ఆధిపందించారు. నేను కోపితో పడి పోయే స్థితిలో ఉండటం గమనించి, పాపం, వారు నన్ను కమ గుడారానికి చేర్చి కడుపు నిండా తిండి పెట్టారు, పానీయా లిచ్చారు. ఆ గుడారంలో నే నొక పగలూ, రాత్రి హాయిగా నిద్రపోయాను.

మర్నాడు ఉదయం మేమంతా కలిసి బయలుదేరి కొండలు దిగి నమువ్రతరాన్ని చేరుకున్నాం. అక్కడినుంచి పెడవలో

బయలుదేరి కర్పూరద్వీపం వెళ్లార. అక్కడ ప్రహ్లాదమైన కర్పూర చెట్లున్నాయి. ఎంత ఎండలోనైనా వాటికింద చల్లగా ఉంటుంది. ఒక్కొక్క చెట్టునికీలో పందేని మంది సుఖంగా విశ్రమించ వచ్చు. ఈ చెట్ల వోదెలకు గాట్లు పెడతారు. వాటి నుంచి కారే పోనను కుండల్లో పట్టి సువా నన గల హరితికర్పూరం తయారుచేస్తారు.

ఈ ద్వీపంలోనే నేనొక భయంకరమైన మృగాన్ని చూశాను. అది ఖడ్గమృగం బాతిదేగాని అంతకంటే చాలా పెద్దది, ఒంటెకన్న ఎక్కుంటుంది. దాని ముఖపై పదిమూరల ఎక్కు కోమ్ముంటుంది. అది

మామూలుగా అకులూ అలములూ మేస్త్రూ చున్నలాగా సంచరిస్తుంది. కాని దానితో తలపడితే ఎసుగుకూడా దాన్ని గెలవలేదు. అది ఎసుగును తన కొమ్ముతో పొడిచి అప లిలగా పైకి ఎత్తేస్తుంది. ఎసుగు చచ్చి పోతుంది, కాని ఎసుగు మదం కారి ఈ ఖడ్గ మృగానికి కళ్ళు కనిపించవు. ఈ దశలో గండభేరుండపక్షి వచ్చి రెంటిని తన్నుకు పోతుంది. ఈ ద్వీపంలో అనేక రకాల ఖర్రెలనుకూడా చూశాను.

ఈ ద్వీపంలో కొద్దిరోజులు ఆనందంగా గడిపాం. నేను తెచ్చిన మణులలో కొన్ని తిని విక్రయించి అంగారమూ, వెండి కొన్నాను. వాటిని వెయ్యటానికి ఒక వడప చాలిందికాదు. అక్కడినుంచి బయలు దేరి ఎన్నో దీవులు, ఎన్నో దేశాలు, యెన్నో నగరాలు చూసుకుంటూ, ప్రతిచోటా క్రయ విక్రయాలు జరుపుతూ చిట్టచివరకు బ్రహ్మ చేరి, అక్కడినుండి నదివెంచిడి బగ్గాదు

నగరం చేరుకున్నాను. అంతులేని బంగారమూ, వెలలేని రత్నాలూ వెంటబెట్టుకుని ఇంటికి వెళ్ళాను. బంధు మిత్రులందరూ నన్ను చూసి వరమానందం పొందారు. ఎరిగినవారిని ఒక్కరినికూడా వీరుపోనివ్వ కుండా అందరికీ బహుమతులు అచ్చాను.

అనాడు లగాయతు సుఖమైన భోజనాలు చేస్తూ, విలవైన పానీయాలు తాగుతూ, వెల గల వస్తువులు ధరిస్తూ, హంసతూలికా కల్పాలమీద కయవిస్తూ రాజవైభోగంగా జీవితం సాగించాను. నా చుట్టూ అప్త మిత్రులు అస్తమానం ఉండేవారు.

రోజూ ఎందరెందరో గొప్పవాళ్ళు నన్ను చూడవచ్చి దూరదేశాల వార్తలు వినేవారు. వారికి కావలసిన విషయాలన్నీ చెప్పేవాణ్ణి. నా అనుభవాలు విన్నవారందరూ, ప్రాణాలతో బయటపడినందుకు నన్ను అభినం దించేవారు. నా రెండవ సముద్రయానం ఈ విధంగా ముగిసింది.

నాదేతుడు సిరిద్ బాద్

రోజులు ముఖంగా దొడ్డిపాకున్న కొద్ది నేను వడిన కష్టాలు మరిచిపోయాను. క్రమంగా నాకి ముఖం మీద ముఖంమొత్త వారంబించింది. తిరిగి అనుభవాలు సంపాదించాలన్న కోరిక, వర్తకం సాగించాలన్న కాంక్ష నాలో కలపెక్తాయి. దురాశ దుఃఖం చేతున్న మాట అబద్ధం కాదు. ఈ సంగతి నా విషయంలో త్వరలోనే రుజువుయింది. నేను కార్మిక సరుకులు కొని వాటితో బుస్సా చేరాను. అక్కడ ఒక పెద్ద వర్తకపు ఓడ ప్రయాణానికి సిద్ధంగా ఉంది. అందులో స్నేహపాత్రులైన వర్తకులు అనేకమంది ఉన్నారు. వారు అపకృమయంలో అడుకోగలవారు. వారితో కలిసి నేనుకూడా ఓడలో ప్రయాణమయ్యాను. అల్లాను స్మరించి లంగరు ఎత్తించాము.

ఈ ప్రయాణంలో అన్నీ శుభకసునాలే అయ్యాయి. మేము రెండు తాకిన చోటనల్లా తాళసాటిగా వర్తకం జరిగింది. మాకు ఎన్నో కొత్త విషయాలుకూడా తెలిశాయి. మా అసంధానికి ఎలాటి విఘ్నమూ కలగలేదు.

మేము ముస్లిము దేశాలకు చాలా దూరాన నడి సముద్రంలో ఉన్నాం. ఆ సమయంలో ఒకనాడు

మూడవ సముద్రయానం

CHITRA

మా ఓడ సరంగు నమ్మడం అంచును వరి
కిస్తున్నవాడల్లా అరిచేళ్ళో నుదురు కొట్టుకుని,
గడ్డం పీక్కుసి, వొక్కా దించుకుని, తల
గుడ్డ విసిరి కింద కొట్టాడు.

అరిని విపాద స్థితి చూసి అశ్వర్య
పడుతూ అతన్ని చుట్టుముట్టి, "ఏమిటిది?"
అని అడిగాం.

"అయ్యో, ప్లే హాతులారా! గారి మనసు
మోసగించి రాగూడని సముద్రప్రాంతానికి
తెచ్చింది. మన దురదృష్టంవల్ల మనం అ
శనవడ పిసిని చేరలేకున్నాం. ఇక మనకు
మూడినట్టే, ఎందుకంటే అ దీవిలో అడుగు
పెట్టి ప్రాణాలకో బయటపడినవాడు ఇంత

వరకు లేడు. అది మర్కటాల దీవి. మనం
చచ్చినవారిలో జమే!" అంటూ సరంగు
వాపోయాడు.

అయిన ఇలా చూట్లాడుతూండగానే
విచిత్రమైన జంతువులు, మిదకలి దండు
లాగా లుకలుకలాడుతూ, సముద్రంలో
ఈడుకుంటూ వచ్చి మా ఓడను చుట్టు
ముట్టాయి. మరి కొన్ని దిశలలోనే ఉండి
భయంకరమైన అరుపులు అరిచాయి. అ
అరుపులకు రక్షం జిల్లుమని గడ్డ కట్టుకు
పోయింది. మేమా జంతువుల బోలిక
పాలెడు. పోతే, అది సంఖ్యా బలంచేరి
మమ్మల్ని తుదముట్టిస్తాయని భయం.

నిజానికి సంఖ్యాబలం ముందు శార్యసాహ సాలెం పనికివస్తాయి? ఈ మర్కటాలు ఓడ ఎక్కివచ్చి మా నదుకులను తడిచి చూడసాగాయి.

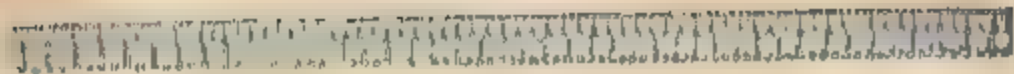
ఈ జంతువులు నేను చూసిన వికార మైన జంతువులన్నిటికన్నా వికారంగా ఉన్నాయి. వాటి ఒంటి నిండా జాలున్నది. వాటి ముఖాలు నల్లగానూ, కళ్లు ఆకు పచ్చగానూ ఉన్నాయి. వాటి ఎత్తు మూడు జానలు మించదు. వాటి ముఖవికారాలూ, అరుపులు మనం ఈవాండలేసంత భయం కరమైనవి. అవి పళ్లు కొరుకుతూ, ముప్పుల్ని తిరుతూ, మాకో మాట్లాడుతున్నట్టు స్పష్ట

మయింది. కాని వాటి భావ మేమో తెలియదు. మేం అసహాయులమై అలా నిలబడివుండగా అవి తెరచాన న్తంఖాలు ఎగబాకి, తమ దంతాలతో కాళ్ళు కొరికి, తెరచావలను కింద పడేశాయి. తరవాత చుక్కాని వశ వదులుకుని, అవి గాలివాలున పడవను తిరానికి సదిపాయి. తరవాత అవి ముప్పుల్ని ఒక్కొక్కరినే పట్టుకుని తిరానికి చేర్చాయి. ఆ తరవాత అన్నీ కలిసి ఓడలో యిక్కి, సముద్రంమీదికి వెళ్ళి కను చూపుమేర వాటి పోయాయి.

మేం కాస్తా దీవిలో చిక్కుపడిపోయాం. ఆ అనుక తీరంలో నిలబడి చేయగలది ఏముందిగనకా? అందుచేత దీవిలోకి బయలుదేరాం. అక్కడ మాకు పళ్ళ చెట్లూ, వాగులూ కనిపించాయి. ఈ చెట్ల పళ్ళు కొనుకుని తింటూండిగా దూరాన మా కొక పెద్ద భవనం కనబడింది.

మేం దానితేసి వెళ్ళాం. అది నలుచద రంగా, ఎత్తుగా ఉన్న భవంతి. దాని చుట్టూ బలమైన ప్రహరీగోడ ఉన్నది. గోడ ద్వారానికి గల తలుపులు చార్లా తెరిచి ఉన్నాయి. అక్కడ రకీకభటు లేవదూ లేరు. అందుచేత మేం నేరుగా లోపలికి వెళ్ళాం. లోపల చాలా వికారమైన హాలు

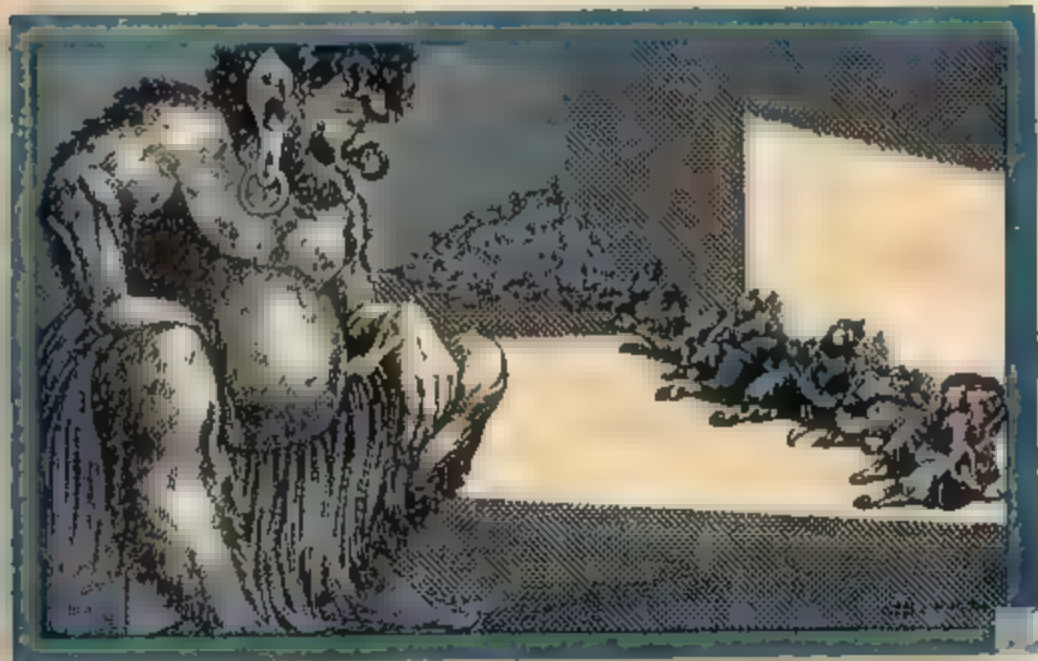

ఒకటి ఉన్నది. అందులో బ్రహ్మాండమైన
వంట పాత్రలు, మాంసం గుచ్చి కాల్చే
ఇంపకాడవా ఉన్నాయి. నెలమీద ఎము
కల పొగుల గుట్టలున్నాయి. వాటిలో కొన్ని
ఎరిదిపోయూ, కొన్ని వచ్చిగానూ ఉన్నాయి.
దుర్లభానికి ముక్కులు పగిలిపోతున్నాయి.
అయినా మేం తప్పిపోయి ఉండటంచేత
అక్కడే వదుకుని నిద్రపోయాం

మార్కా సమయమైన కొద్దిసేపటికల్లా
ఉరుములాంటి చప్పుడు విని మేం లేచి
కూచున్నాం. ఒక భూతులాంటి శారునలుపు
వాడు పైకప్పునుంచి దిగుతూ మాకు కని
పించాడు. వాడు కాటినెట్టు ఎత్తున్నాడు.

మర్కటాలన్నిటినీ మించి వికారంగా
ఉన్నాడు. వాడి కళ్ళు నిప్పల కుంపట్ల
లాగా ఎర్రగా వెలుగుతున్నాయి. వాడి
పక్కపళ్ళు అచివించి గోరల్లాగా పాతవుగా
అంపుతిరిగి ఉన్నాయి. వాడి గొంధి పెదవి
రొమ్ముమీదికి, వాడి చెవులు భుజాలమీదికి
వేళ్ళాడుతున్నాయి. వాడి చెతిగోళ్ళు సుహం
గోళ్ళలాగా ఉన్నాయి.

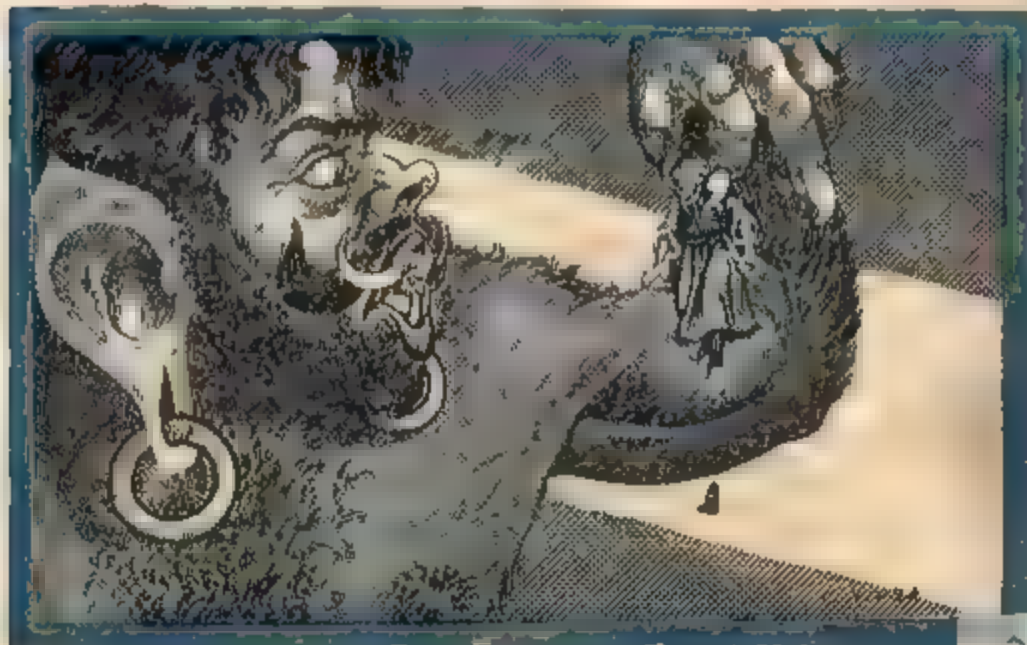
మాకు భయంకో చెయ్యా, కాలూ అత
లేడు. అ రాక్షసుడు గడవారనే ఉన్న
ఒక బల్లమీద కూచుని మమ్మల్ని ఒక్కొక్క
రినీ పరిశీలనగా చూశాడు. చివరకు వాడు
మావద్దకు వచ్చి నన్ను మెడమీది చర్మం

వట్టుకుని, ఎల్లికూరను ఎత్తినట్లు ఎత్తి, అటూ అటూ తిప్పిచూశాడు, నా కల తడివి చూశాడు. నేను వాడికి నద్దొట్టు కనబడిలేదు. నే నసలే బక్కపడ్డాను మనషిని, ప్రయాణాలమూలంగా మరింత చిక్కి ఉన్నాను. వాడు నన్ను కిలపి పోలేసి, నా పక్కపాళ్ళి అలాగే ఎత్తిచూసి, వాణ్ణికూడా కిలపిపారేసి, మరొకట్టి ఎత్తాడు. ఇలా అందరిని పరీక్షించాక, చివరకు పైత సరంగు వంతు వచ్చింది.

మా సరంగు అబానుబాబువు, మంచి పుష్టి కలవాడు అందుచేత ఆ రాక్షసుడు అతన్ని పిరిచి చంపి, ఇనుపకాడకు గుద్ది,

నిప్పుమీద కాల్చి నిప్పింతగా తినేసి, బల్ల మీద పడుకుని గురక పెడుతూ నిద్ర పోయాడు. మా కెవరికి ప్రాణాలలో ప్రాణాలు లేవు. ఆ రాక్షసుడు కెల్లవారి లేచి బయటికి వెళ్ళిపోయినదాకా మేము కుక్కిన పేలలాగా ఉండిపోయాం. ఆ కర వాత మా దుస్థితిని తలుచుకుని బావురు మని పెడిచాం. ఏం బియ్యాలో మాకు తోచలేదు. మమ్మల్ని అపేవాడు లేచిగనక భవనం దాటి బయటికి వెళ్ళి దాక్కునేటందుకు చోటు దొరుకుతుంటే మోసాని చూశాం. కాని అ దీవిలో రహస్య ప్రదేశ మ్నాది కనిపించలేదు. ఈ రాక్షసుడి వాత

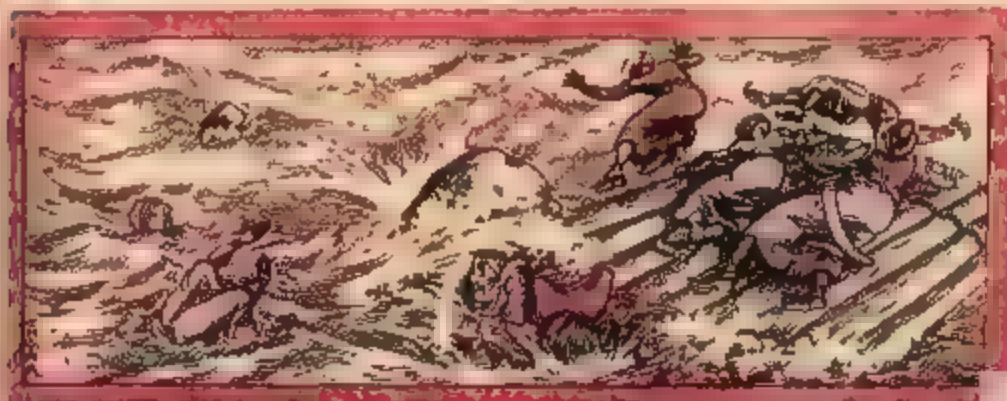

పడి చచ్చేకన్న సముద్రంలో పడి ఆత్మ హత్య చేసుకోవటం మేలని కొందరన్నారు. అంతదాకా వస్తే ఆ రాక్షసుణ్ణి చంపి చావటం మంచిదని మరి కొందరన్నారు. ఎట్లాగూ చావు తప్పేటట్టు లేదుగనక రాక్షసుణ్ణి చంపటానికే నిశ్చయించాం. ఆ తరవాత పారిపోవటానికి సాధనం ఉండాలి గనక, సముద్రతీరాన ఉన్న కొయ్యలతో ఒక తెప్ప తయారుచేసి పాద్మాకే సమయానికి భవనానికి తిరిగి వచ్చాం.

మామూలు వేళకు రాక్షసుడు రానే వచ్చాడు. వాడు మాలో మరొకళ్ళు చంపి తిని, ఇల్లమీద వరుకుని భూమి దద్దరిల్లేట్టు గురకపెట్టసాగాడు. చాపగా మిగిలినవాళ్లం రెండు ఇనుపకాడలు నివ్వెల్లో ఎర్రగా కాల్చి చెర్రాక కాడనూ ముగ్గురు నలుగురుచొప్పున మోసుకుని పోయి ఆ రాక్షసుడి రెండు కళ్ళలోనూ గుచ్చాం. వాడు బాధతో పెట్టిన అరుపులు వర్షవాతకమైనవి.

వాడి కళ్ళయితే పోయాయిగాని వాడు చావలేదు. ఘోరోసం వాడు అంతటా తడవసాగాడు. కాని మేం వాణ్ణి సులువుగా తప్పించుకోగలిగాం. వాడు తడుపుకుంటూ వారిరి తెరుచుకుని బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. తప్పించుకుపోవటానికి అదే సమయమని సముద్రతీరానికి పరిగెత్తి, మేం తయారు చేసి ఉంచిన తెప్పమీద ముక్కి నముద్రం మీదికి తోసుకు పోసాగాం.

అంతలో పెదబొట్టు ఒకటి వినిపించింది. కళ్ళులేని ఆ రాక్షసుణ్ణి, వాడికన్న ఏకార మైన ఒక అడ రాక్షసి నడిపెస్తున్నది. ఇద్దరూ కలిసి సముద్రతీరానికి వచ్చారు. వాళ్ళు మా తెప్పమీదికి పెద్ద పెద్ద అండ రాళ్ళు విసిరారు. ఏటిలో కొన్ని గురిగా తగలటంపల్ల నేనూ, మరి ఇద్దరూ తప్ప మిగిలిన వారంతా సముద్రంలో పడి పోయారు. మేము ముగ్గురమూ ఆ రాళ్ళ బారి దాటి పోగలిగాం. (అంకా పుండి)

నాదెతుడు సిరిడ్ బాద్

రెండు వగళ్ళూ, రెండు రాతులూ మేం గాలివాలుగ
కొట్టుకుపోయి మరొక దివిలో వెళ్లి వట్టాం. అప్పటికి
మేం కడపాణాలతో ఉన్నాం. మేం కాసేసి వళ్ళు
తని, నీరుతాగి, ఒక ఎత్తయిన చెట్టు ఎక్కి పరిశల్లా
చీకటిపడి పోయింది. మేమూ రాత్రి చెట్టుమీదనే
నిద్ర పోయాం.

తెల్లారి మేం కళ్ళు తెరిచేసరికి మా కంకారు
ఎమని చెప్పాను! ఒక భయంకరమైన సర్పం,
మే మెక్కి ఉన్న చెట్టుబోదె అంతలాపుది, గుహలాగా
నెరు తెరుచుకుని మా వైపి వస్తున్నది. అది మమ్మల్ని
మాడగానే మా ఎత్తు లేచి, నావెంట ఉన్నవారిలో
ఒకళ్లు కదిలించేసి వెళ్లిపోయింది.

అది వెళ్లిపోయాక నేనూ, రెండవవాడూ కలిసి
చెట్టు దిగి, ఇన్ని పళ్ళు కొనుకు తని, నీళ్ళు తాగి,
దీప్తవసుంకా పూలించి ఇంకా ఎత్తయిన చెట్టు
మానుకుని, దానిమీద ఎక్కి ఆ రాత్రికి నిద్రపోయాం.
ఇది తెల్లవారేసరికల్లా ఆ దుష్ట సర్పం మేమున్న
చోటికి కయారయింది. అది అపరితంగా చెట్టుకు తన
కరీరం పెనవేసి పైకి పాకి నా వెంట ఉన్న రెండో
వాణ్ణికూడా మింగేసి వెళ్లిపోయింది.

మూడవ సముద్రయానం

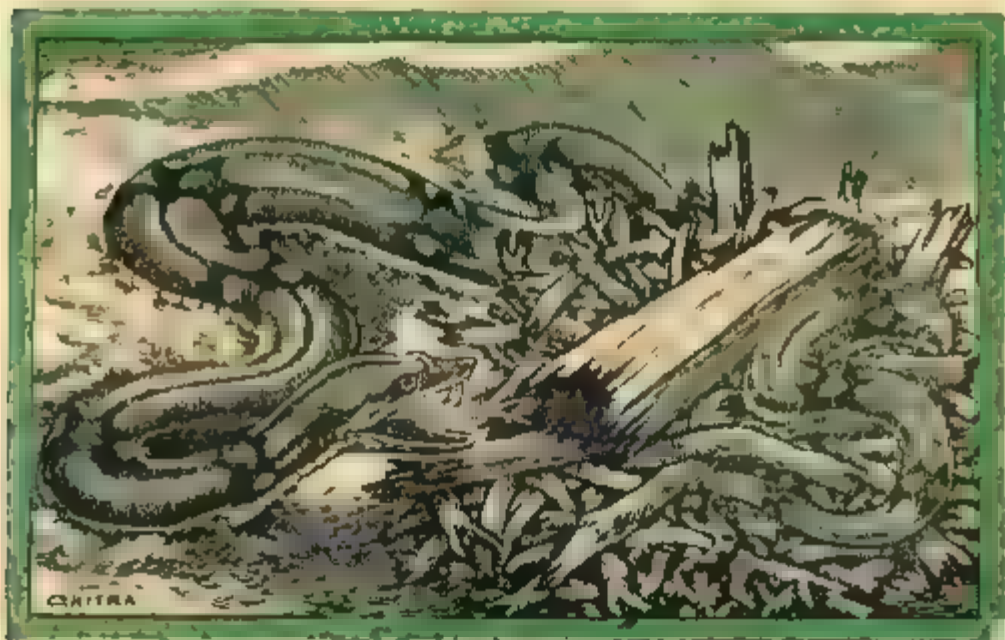
CHITRA

నాకు చెప్పరాని దుష్ట పట్టుకొచ్చింది. ఇక నేను మాత్రమే మిగిలిపోయాను. మేమే రాక్షసుడి నేట వదలకుండా తప్పించుకు వచ్చింది ఈ క్రూరుత్వం నేటి పవహం కేక? "ఓ, గుర్రం అక్క హత్య చేసు కుంటే నయం!" అనిపించి నేను ముద తిరానికి పరిగెత్తాను

కానీ జీవితవ్య అతి చిత్రమైనది. అది ప్రాణంపై అకను అంత సులువుగా పదులు కౌదు. పామును తవ్వకునేటందుకు నాకు ఒక ఉపాయం తల్లింది. నేను నమ్ముదం ఒడ్డున గల కలవ పొగుచేసి నాలుగు వెదల్చును చెక్కలు నాలుగు వైపులా

అడ్డం పెట్టుకుని, వాటిమధ్య పడుకుని, పైన కొన్ని కర్రముక్కలు వే ఉన్నాను పాము దాని వెళ్ళు అది వచ్చింది అ చెక్కల సందునుంచి నన్ను ఒయటికి తీయాలని చిక్కపయత్నాలు చేసి విఫలమయింది. చివరకు విసుగొత్తి అది నన్ను చదిచి త దారిన వెళ్ళిపోయింది.

అది చెల్లివాయిందని యాదించేమగ్నాక నేను చెక్కలు తొనవేసి ఒయటికి వచ్చి నమ్ముదతిరానికి వెళ్ళాను. నమ్ముదంమీద దూరాన ఒక ఓడ కనిపించింది. నేను వెర్రివాడిలాగా కేకలువేస్తూ చేతులూపాను. తరవాత ఒక చెట్టుకొమ్మకు తలపాగా విప్పి

కట్టి అడించాను. అదృష్టవశాత్తూ ఇది
 ఓడవాళ్ళ కళ్ళబడింది. ఓడ వారికివ్వించి
 ద్విపంవేపు వచ్చింది. త్వరితగతినే అది
 తిరాని లంగరు వేసుకున్నది. ఓడకళా
 సులు నన్ను ఎక్కించుకున్నారు.

ఓడలోకి ఎక్కగానే నాకు మంచి దుస్తు
 లిచ్చారు. సుప్రసాదం లోబింబ పెట్టారు.
 చాలా అలలితంగా, సుఖమైన స్వేద
 పట్టింది. మృత్యువేదక కళ్ళలోకి చూసి,
 చూసి హతాశుడినై అప్పు నాలో మళ్ళీ
 జీవచ్ఛైతన్యం కలిగింది. శ్రమంగా నీసు
 మామూలు మురిపినైపోయి గడిచిన కష్టా
 లను వీచకలలకింద ఎరిగణించసాగాను.

మా ప్రయాణం సుఖంగా సాగింది.
 చివరకు మేం సలాహాతా అనే ద్వీపం
 చేరాం. రేపులో లంగరు దించగానే ఓడ
 లోని పర్లకులంతా శ్రయస్వేశయాలు
 చెయ్యడానికి కిందికి దిగివెళ్ళారు. అప్పుడు
 ఓడనరుగు నాదగిరికి వచ్చి, "చూడు,
 బాబూ! నువ్వు అతి పివవాడివిగా, దిక్కు
 లెసేవాడివిగా కనుచుతున్నావు చాలా
 కష్టాలు పడ్డావంటున్నావు కనుక నీకు చిక
 సవాయం చేస్తాను. నీన్ను నీ గ్రామం
 చేరుస్తాను. ఇంతకాలంగా పద్మబాధలన్నీ
 మరిచిపోయి నా పేరు చెప్పుకుని సుఖంగా
 బతుకుదువుగాని," అన్నాడు.

"అయ్యా, ఏం సహాయం చేసినానరే మీ మేలు ఎన్నటికీ మరపను," అన్నాను.

"అయితే విను, కొన్ని విశ్లేషణకం మా వెంట ఒక పరీక్షకుడుండేవాడు. అతను ప్రయాణంలో ఒక దీవిలో దిగబడి పోయాడు. అతరవాత అతని బాడే తెలియ లేదు. అతను బతికే ఉన్నాడో, చచ్చి పోయాడో! అతని సదుకండా కొట్టులో వేసి ఉంది. అటులా నివరం చేస్తాను. దాన్ని తీసుకుపోయి విక్రయించి, కొంత వట్టంకించ నువు ఉంచుకుని మిగిలినది నాకిచ్చియ్యి. నేను దానిని తీసుకుపోయి అతని బంధువు లకు అందజేస్తాను," అన్నాడు సరంగు.

"అ మీ చేసినట్లయితే నన్ను బతి కించిన వారవుతారు. ఈ పరిస్థితిలో అంత న్యాయంగా డబ్బు సంపాదించు కోవటం కంటే కాపలినన జేమిటి?" అన్నాను.

అప్పుడు సరంగు గుమాస్తాను దగ్గరకు పిలిచి, "దేవు సన్నిధిని చిట్టాలో రాయ వయ్యా!" అన్నాడు.

"చిత్రం, పటని ఎవరిపేర రాయ మన్నారు!" అని గుమాస్తా అడిగాడు.

"ఈ సదుకండా నావికుడు నిందబాడది. కాని దానిని ఈ మనిషిపేర రాయు. పేరు అతన్నే అడిగి కనుక్కో," అన్నాడు సరంగు

"నేనే నావికుడు నిందబాడను!" అని తేకపెట్టాను, అశ్చర్యంతో. నేను సరంగును పరికించి చూతునుగదా, నా రెండవ సముద్రయానమప్పుడు నన్ను ఒక దీవిలో వదిలిపెట్టి నౌకను తరలించుకు పోయిన వరంగు ఇతనే!

నేను సంబ్రమంతో, "సన్ను గుర్తించ లేదా? నేను నిజంగా నావికుడు నింద బాడనే! బాగాయి పర్రకుణ్ణి. నా కథ వివరించి. నేనే చాలా విశ్లేషణకం ఆ ద్వీపం మీదికి వెళ్ళి తిరిగి పడవ అందుకోలేక పోయాను. మంచి సెలయేటివక్క భోజనం చేసి పడుకుని నిద్రపోయాను. నేను నిద్ర

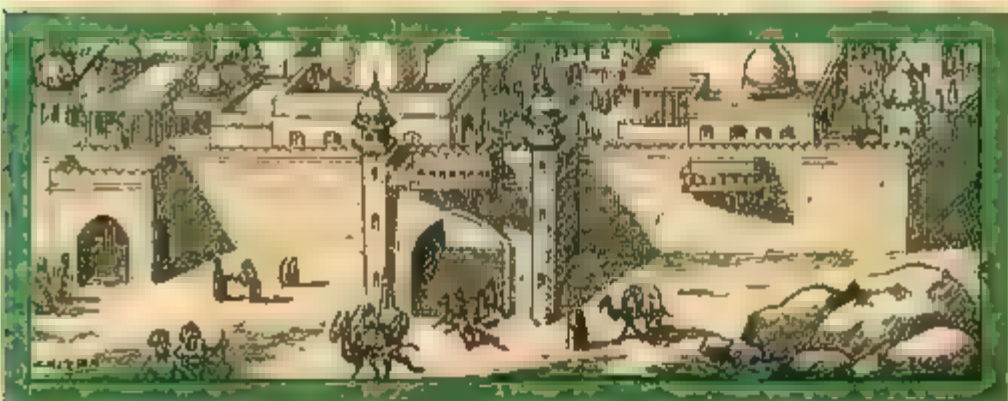
లేచేసరికి వదవ అప్పుడే కనుచూపుమీర
దూరం వెళ్ళింది. ఆ తరవాత రత్నాల
పర్వతం వెళ్ళిన వర్తకులు నన్ను చూశారు.
వారిలో ఎవరైనా యిక్కడవుంటే నన్ను
గుర్తించగలరు," అన్నాను.

నేని భారణిలో మూల్లాయకుపాతున్న
సమయంలో ఒక వర్తకుడు, వెంటబెట్టుకు
పోయిన నరుకుతో అమ్మకాడుకాబోలు,
మరికొంత నరుకుతోనం నాకకు తిరిగి
వచ్చాడు. నా ముఖంకేసి పరకాయించి
చూసి, ఆశ్చర్యంతో చేతులు రెండూ కలిపి
వట్టుకుని, "అరే, అల్లా! నా మాట
ఒక్కరు నమ్మలేదు. గండభేయంఉవకి
రత్నాల లోయలోనుంచి మనిషిని పైకి
తీసుకురావటం కష్టరా చూకానంటే అన్నీ
వల్లడి నన్నాని ఇదిగో ఆ మనిషి! సంద
బాద నాపెకుడు నాకు వెలలేని రత్నా
లిచ్చిన ధర్మార్థుడు," అంటూ నన్ను
అలింగనం చేసుకున్నాడు.

అప్పుడుగాని సరంగు నన్ను పొల్పుకో
లేదు. అతను నా చేతులు రెండూ వట్టు
కుని ప్రాణాలతో బయటపడినందుకు నన్ను
తెగ ఆధిసందించాడు. తరవాత నా నరుకు
లన్నీ రేపులో దింపించాడు. వాటిని విక్ర
యించగా నాకు అంతులేని లాభం వచ్చింది.

సలాహితానుంచి బయలుదేరి సుంధు
దేశం వెళ్ళాం అక్కడి సముద్రాలలో నేను
ఆవుముట్టెగల చేపలనూ, గాడిదముట్టెగల
చేపలనూ, పట్టెల్లాగా ఎగిరే చేపలనూ
చూశాను ఈ విధంగా మేం విమలకాలం
సముద్రాలపై తిరిగి ఎట్లాగైతేనేం బ్రహ్మ
చేయకున్నాం. అక్కడినుంచి నా స్వస్థల
మైన బ్రాహ్మగరం వెళ్ళి, బంధుమిత్రుల
సందర్శిని కలుసుకున్నాను.

కిందబసారికన్న ఎక్కువ లాభంతో
తిరిగివచ్చాను గనక నగరంలోని పెదసాద
లందరికీ దాసధర్మాలు చేశాను. మళ్ళీ
నా జీవితం సుఖవంతంగా నడిచిపోయింది.

నాటితుడు సిరిగ్ బాద్

మనం కష్టాలకు గురి అయినమయంలో నాటిని ఎల్లా భరించగలమా. అని ఎప్పుడు గదిచిపోతాయా అనిపిస్తుంది. కాని అది తొలగిపోయి నుఖమైన రోజులు వచ్చాక వెనక్కు తిరిగి చూసుకుంటే కష్టాలలోనే ఏదో సందం కనిపించి, నాటిని గురించి అప్పట్లో, ఎందుకు అంతగా దిగులుపడ్డామా అని అభ్యర్థిస్తాం.

నేను చూచు భవంకరమైన సముద్రయానాలు చాలా ఇంటి ముఖంగా కుడిచి కూచునికూడా, ఈ లోగాలలో ముఖానికి తేలడంకంటే మళ్ళీ ప్రపంచ పర్యటన చేసి అనుభవాలు సుపాదించటమే మేలని పించింది. పర్యటించేసి ముప్పు మరింత గడిచిపోయి సూర్యా కోరిక కలిగింది. ఈ కోరిక రాసురాను ఎంత తీవ్రంగా పరిణమించిందంటే నేనొక ఒక్క క్షణం కూడా ఇంటి నిలవలేక పోయాను. తిరిగేకాలూ, తక్కి నోడూ ఈ ఒక కోరికనే ఇందుకే అంటారు.

విధి తోనే ఎట్లాగా ఒకనాడు నేను నా ఇల్లూ వాకిరి, అస్త్రవాస్త్రీ వదిలేసి, పూర్వంకన్న ఎక్కువ లలితై, సమకుటు కొనుక్కుని వాటికే బిడ్డా చేరాను.

నాటిగిట్ సముద్రయానం

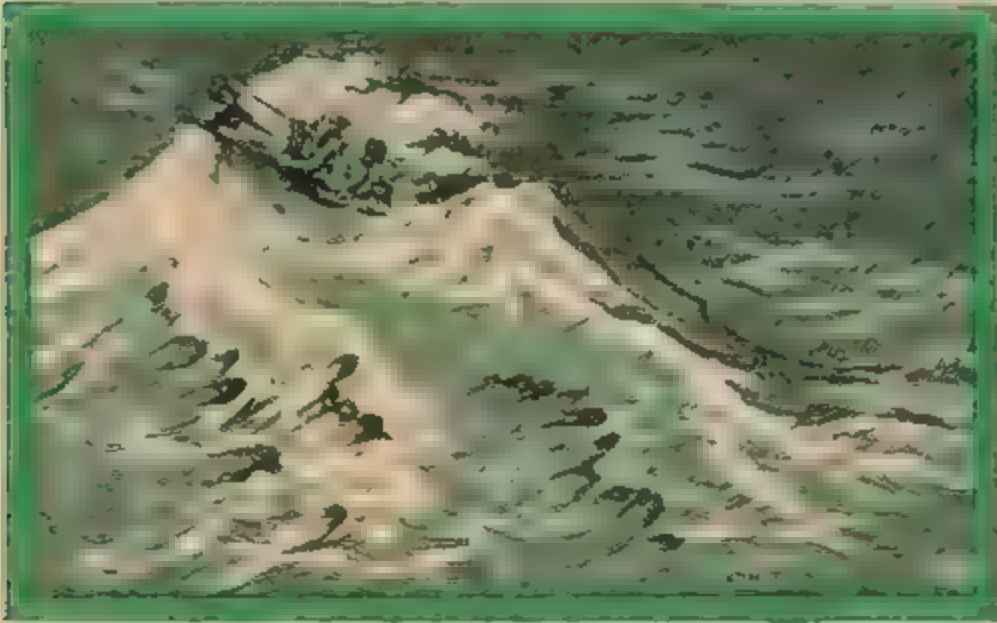
CHITRA

అక్కడ ఒక పెద్దనాక పట్టుకున్నాను. ఆ
నాకలో ఆ నాకమీద బసా వర్తకులు
కూడా ప్రయాణమైనారు.

ఈ నాక చాలా వేగంతో పొగలది. అది
ఎక్కడ పులకూ, ఎన్నె దోలకూ వెళ్ళింది.
నాక లంగరు దింపించేటట్లా వర్తకుం
మహిమమకగా, అమిత రాభసాటిగా జరి
గింది. కాని ఉప్పట్టుండి ఒకవాడు నది
నమ్మంలో నరంగు లంగరు దింపించి,
"మ... మ... అయిపోయింది!" అని ఎలు
గెత్త అందాడు. అక్షిణంలోనే ఉప్పు
గాలి పొగింది. తాడివరమాచాన గెర్రాలు
నొకచుట్టూ లేచి అనేకవేల పసుగుల క్రిత

నాకను బాదసాగాను. కొద్దిసేపట్లానే నాక
చాటితాకిదికి ముక్కులు వెళ్ళిపైపోయింది.
నాకలోని సమకలతా సమ్మదుడు మింగే
త... పట్ట... పెట్టుకున్నాడు. వర్తకులలో
చాలామంది తమ పరుగులతోపాటే నమ్మ
ద్రంలో నమాధి అయిపోయారు.

అట్లా కబాకింపల్ల నేనూ, మరికొందరు
వర్తకులూ ఒక పోలమై చెక్కలతట్టును
అక్కియించ గడగాం. అరిలు మమ్మల్ని
ఒకపూలల్లా అటూ ఇటూ కొట్టాయి. తర
వాక పెద్దగాలి మమ్మల్ని ఒక ఒడ్డున
పారేసింది. మేమందరూ ఉప్పు తా
కిది మూడుపంతులు చచ్చిఉండటంవల్ల,

ఆ రాత్రుల్లా వస్తుదలిచాన ఇనకలో ఎల్లా పడినవాళ్లం అట్లాగే పొమ్మనిల్లి బాగా నిద్ర పోయాం.

తెల్లవారి లేవేసరికి మాకు కాస్త శక్తి వచ్చినట్లనిపించింది. అందుచేత మేం ఐదుగురుడరి లోపాంతారశని వెళ్లాం. కొంతమారం వెళ్లేసరికి అంత దూరాన ఒక భవనం కనిపించింది. మేము చూస్తుంటే గానీ ఈ భవనం ద్వారంలోనుంచి అనేక మంది కాదునలుపు వ్యక్తులు వరిగెత్తు కుంటూ పూ వైపు వచ్చారు. వారు బంటు వురి చర్మాలు ధరించి ఉన్నారు. మాచా వలుకూ అదకుండా వారు మమ్మల్ని భవ

నంలోని వెళాలమై. పాపిడిలోకి తిమకు పోయాడు. అక్కడ ఎత్తయిన మహావనం మీద ఒకరాజు కూచుని ఉన్నాడు. తూచి మని ఆయన మాకు సైగచేశాడు.

క్షణంలో నల్లలివాళ్లు పూ ముందు కంచాలలో కనిపిని ఎరగగ. కూరింకో లోకం ఉంచారు. వానిని చూస్తే నాకు అంటి పుద్దికూడా కాలేదు. కాని నా మిత్రులు బాగా అకలి గవిచ్చి కారణం చేత అవురావురుమని కంచాలలో పెట్టిన అహారం తినేశారు. నేనా అహారం తినక పావటం మేలయిందని నాకు తరవాత తెలిసి వచ్చింది.

నా స్నేహితులైన వర్ధమం అకలి అహారం తింటున్నకొద్దీ జాస్తీ కాపాగింది. వారు గంటల తరబడి తమ కంఠంలో పడ్డిందినదల్లా అత్రంగా తనసాగారు. అంత కంతకూ వాళ్లు తినే వద్దతెకూడా పరువులు తినే భోరణిలోకి దిగసాగింది.

వాళ్లు ఒకవంక తింటూండగానే నల్లలి వాళ్లు ఒకచాడిలో పిటి లేవనం తెచ్చి వాళ్ల శరీరాలకు పూయసాగాడు. దిని ప్రభావం చూసితిరారి. నా మిత్రుల పాట్లలు ఒక్కొక్క అంగుళమే ఉబ్బుకురావటం నేను కల్లారా చూశాను. పాట్లలు ఉబ్బిపోతున్నకొద్దీ వారి

చందమామ

అకలికూడా హెచ్చరించుచున్నది. అ అకలి ఎంతకీ తిరేదిగా చికిపాచటం చూసి నేను నిర్భాంత పోయాను.

ఇరుతా కళ్ళారా చూస్తూ నేను ముద్ద విట్టా రేచి పెట్టకునేది! నా కరిచానికి లేచనం పూయిపన్నె నేను విరాళింబాను. ఇదీ నాకు మేలే అయింది. ఎందుకంటే, పిళ్ళు రభాకినులసి, చంపితనదానికి చాళ్యా విధంగా మనుషులకు కొవ్వపట్టెట్టు తని విప్పారిన నాకు త్వరలోనే తెలిసింది. ఇంకో మోరమెమంటి, పిళ్ళరాజు రోజుకొక మని పని కాల్చుకుంటాడు, పిళ్ళుమీటకు పచ్చిచునులనినే పిక్కుతింటారు.

ఈ పనియే నాకు తెలియవచ్చాక నా గతి, నా స్నేహితుల గతి విమవుతుందో నని నేను చాలా అందకోపించాను. పైగా నా మిత్రులవాట్లలు పెరిగిపోతున్నట్టి వాళ్ళ వివేకం కనించి పోతున్నట్లు స్పష్టమయింది. చిట్టచివరకు వాళ్ళు వేరవవుతున్నట్లుగా అయిపోయారు. అ నల్లదివాళ్ళు పిళ్ళని దూరంగావున్న వచ్చికమైదానాంపినికి మేపటానికి జోరుకు పోయారు!

నేను భయంతోనూ, అకలితోనూ చిక్కి కిల్లిమై పోయాను నా చర్మం ఎముకలకు అంటుకు పోయింది. అక్కడి వాళ్ళకు నా

యూదు కొంచెంకూడా అప్పకి లేకుండా పోయింది. నాకు నన్ను మరిచిపోయారు. అందుచేత నేను ఒకరోజు వాళ్ళ భవనం నుంచి తప్పించుకుని చీపికి అడ్డంపడి నడవ సాగాను. దారిలో నాకు నా మిత్రులను తోలుకుపోతున్న పల్లదివాళ్ళు తటస్థ వర్తారు. నేను చెట్లదాటు... చాక్కుని చారి కంటవడకుండా తప్పించుకున్నాను.

నేనా రాత్రు అంతా అగకుండా నడిచాను. నరభాకినులనుంచి తప్పించుకు పోవాలని లబ్ధిదార్లో నాకు సైదకూడా చాలెదు. దారివెంటి కంటమూలాయి తంటూ, ఎడతెగకుండా లదు రాకుండా,

చందమామ

అరు పగళ్లా సపక సాగించి చివరకు నాదా మావత్తులుండే దేశం ఒకటి చేరాను అది దీవికి అవతలి తీరంవద్ద ఉన్నది. వారు నాభాపి మాట్లాడుతూ నన్ను చుట్టుముట్టారు. నే నాభాపి పని ఎంతో కాలమయింది. నేను వారితో నా కష్టాలన్నీ చెప్పకున్నాను. ప్రాతాంతో ఎరులపద్ధతుకు నన్ను అభినందించి నాకు అప్పానాదులు అమర్చారు. ఒక గంటసేపు విశ్రాంతి తీసుకున్నాక వారు నన్ను తమ పడివలలో ఎక్కించుకుని తమ రాజావద్దకు తీసుకు పోయారు. అ రాజుగారు మరక దీవిలో ఉంటున్నాడు.

రాజధానిలో జననమ్మర్థం హెచ్చుగా ఉంది. అంగళ్లలో నీలస్తమ్మినే పరుకులూ ఉన్నాయి. పిడులు వికారంగా నిర్మలంగా ఉన్నాయి. ఈ విధులవెంట అరెకమంది మేలుకాకె గుర్రాలమీద జీవి లెకుండా సవారిఅయి అటూ ఇటూ వెళుతున్నారు నేను రాజుగారిని దర్శనం పేసుకుంటూనే, "మీ దేశంలో రోకులు తీసులేకుండా గుర్రాలమీద సవారిఅయి వెళుతున్నారు. కారణమేమిటి? సవారికి తీసులుండటం మరింత ముఖంకాదా?" అని అడిగాను

"తీసులేమిటి? వాటిని మేమెన్నో చూడనేలేదే?" అన్నాడు రాజు అప్పర్వంగా.

"అలా అయితే, అనుమతి ఇవ్వండి, నేను ఒకటి రెండురోజుల్లో నీను తయారు చేసి ఇస్తాను. దానిలో ఉండే సౌకర్యం మీకే తెలిసిపెట్టుంది," అన్నాను.

రాజు సరే నవ్వాడు. పనిమొకుతైన వడంగి కొకణ్ణి పట్టుకుని, దగ్గర ఉండి వాడిచేత కొయ్యజీను తయారుచేయించాను. తరవాత దానికి ఈకలు కూరినమెత్త ఒకటి కట్టించి, దానికి తోలుతెడుగూ, జలకారు అంచులూ, రంగురంగుల కుచ్చులూ ఏర్పాటుచేయించాను. తరవాత ఒక కమ్మరి పద్దకు వెళ్లి, కళ్లెం తగిలించే ఇనపముక్క చేయించాను, రెండు రికారులు చేయించాను.

వాను నేను వాడి గొంతుమీద కూచోపటం వల్ల నాకు కావలసిన విధంగా వాటిని తయారుచేసి ఇచ్చాడు.

అన్నీ చక్కగా అమర్చాక నేను ఆర్థులకు వెళ్లి అక్కడ ఉన్న గుర్రాలలో ఉత్తమమైన దాన్ని ఎం, దానికి పీనూ, కళ్లాటా తగిలించాను. దాని మెడకు నీలం కుచ్చులు అమర్చాను. తరవాత దాన్ని తీసుకుపోయి రాజుగారి ముందుంచాను. రాజుగారు గుర్రం ఎక్కి జీమలోగల సౌకర్యాలు, గుర్రాన్ని సరిపటంలో కొత్తగా వచ్చిన మరుపు తెలుసుకుని నాకు అంతు లేని ధనమూ, బహుమతులూ ఇచ్చాడు.

తరవాత మర్నెగారు నన్ను పిలిచి తన గుర్రానికికూడా అటువంటి జీను తయారు చేయించమని అడిగాడు. నేను అయన కోరికకూడా తీర్చాను. అదిమొదలు ఆ దేశంలో ఉన్న పెద్దపెద్దవాళ్ళంతా నాచేత జీనులు తయారుచేయించుకుని నాకు అపరిమితమైన డబ్బు ఇచ్చారు. నేను దేశంలో కల్లా ధనశుభ్ర అయిపోయాను!

రాజుగారికి నాకూ గాఢమైన స్నేహం ఏర్పడింది. ఒకనాడాయన నాతో, "మారు, సిండ్ బాప్! నువ్వు నాకు అప్పలందరిలోకీ అప్పుడివైపోయావు. నువ్వు పరదేశీయుడివనే భావంకూడా నాలో కలగటంలేదు. ఆందు చేత నా కోరిక ఒకటి తీర్చగలవా?" అని అప్రయోగంగా అడిగాడు.

"ఏలిగవారు ఆనటమూ, నేను కాదనటమూ? సెలవియ్యండి," అన్నాను.

"అయితే నువ్వైకే ఆందమైన స్త్రీని పెళ్ళావాలి. అమె ఉత్తమవంకానె పుట్టినది.

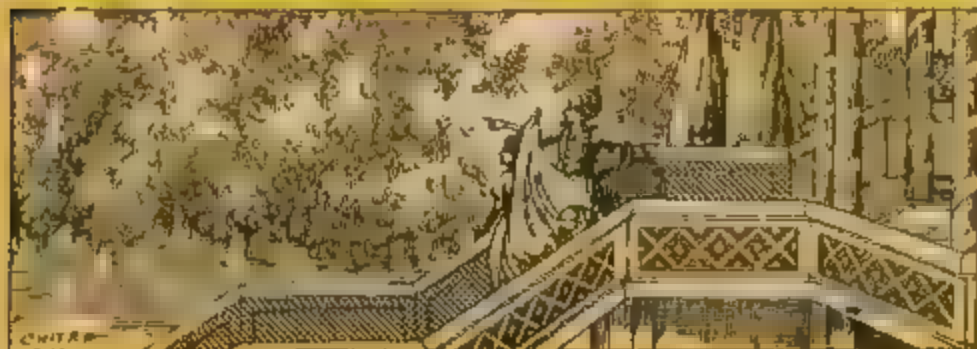
చాలా ధనం కలది. అమెను వివాహం అడితే నువ్వైక్కడై ఉండిపోతావని నా ఆశ. కాదునీకు, సిండ్ బాప్!" అన్నాడు రాజుగారు.

నా తమ వాలో తేచలేదు. నా మర్నెలతో పాతయిపోయి నట్టయింది. నీ వాయన తన చూడలేక కల వంచుకున్నాను.

"మూట్లాడవేమోయే?" అన్నాడు రాజుగారు.

"మహారాజా, నేను తమ సేవకుణ్ణి. తమ యిష్టప్రకారం చెయ్యండి," అన్నాను.

వెంటనే అయన వధువునూ, కాదనీ సాక్షులనూ పిలిపించి నా వివాహం జరిపించేశాడు. అమె అందగత్తె మూతమీకాక చాలా సంపన్నురాలు. అమెకు అనేకమైన భవనాలూ, వస్తువాహనాలూ, భూములూ ఉన్నాయి. రాజుగారు మేం ఉండిపోనికి ఒక దివ్యమైన భవనమూ, అనేకమంది నౌకర్లూ, చాకర్లూ, ఆడ మగ బానిసలూ బహుశాకరించాడు. (ఇంకా వుంది)

నాచెతుడు సిరిడ్ బాద్

చాలా నెలలపాటు నాకు జీవితం నుఖంగా గడిచింది. నేనూ నా భార్య అవ్వొప్పుగా ఉండేవాళ్ళం. అందువల్ల నేను రహస్యంగా బ్రాదుకు పారిపోయి ఓర్పుడు నా భార్యనుకూడా వెంటబెట్టుకు పోదామనుకున్నాను. కానెకటి తరిస్తే దైవముకటి తలుస్తావన్నది ఎక్కడికీ అబద్ధంకాదు. వెను పగటికలకు కన్నానన్న విషయం త్వరలోనే స్పష్టమయింది.

ఒకనాడు నా పొరుగుంట పెద్దచుసెపి భార్య చనిపోయింది. నే నాయనను పరామర్శించటానికి వెళ్ళి, "అమ్మా, విచారించకండి. విచారించి మనం చేయగలదికూడా ఏమీలేదు. ఈ వియోగాన్ని మీరు త్వరలోనే మరచిపోతారు. ఎవరు చూశారు? మీకు ఇంక కంటిలాదా యోగ్యురాలైన భార్య ఉసారి వెరక వచ్చు," అన్నాను.

నా మాటలు విని ఆయన ఆశ్చర్యపోయిఉంటు కనపడ్డాడు. "కద్దిగుట్టల్లో చచ్చిపోవటం వాటికి ఇంక భార్య ఏమిటి?" అన్నాడాయన.

ఉసారి ఆశ్చర్యపడితలం నా వంతు. "ఆలా అంటున్నారేమిటి? ఎందుకు నిష్ఠారణంగా నిరాశపడి వాతున్నారు? ఆలా కదావీంవల్ల మీ ఆరోగ్యానికేమి

లోపలేదే! కెంపటి! అత్యహత్యగాని తల పెట్ట లేదు. ఏ?" అన్నాను.

చాచి కామర, "మీకు మాచేశ్వర అదా రాకు తెలిసినమాట! మాచేశ్వర భార్య భర్తలతో ఎవరు చోచాయనా, శపంపెంట్ల రెండవవారకూడా పూశ్వస్తయ. అనాదిగా వస్తున్న ఈ అదారానికి అందడూ, రాజ గాడు సమరం, బద్ధులే!" అన్నాను.

"ఏ ఏ! ఇది అదారం! నావించెలో ఉంటే ఉండగా ఇలాటి అదారాన్ని నేను అమీదించను," అన్నాను.

మేము మాట్లాడుతుండగానే ఆయన బుధువు లంతా వచ్చి, ఆయన భార్య

వచ్చిందనుకూ, ఆయన చావబోతున్నందుకూ తమ సంతానాన్ని వెలిబుచ్చారు. తనవార ఉత్తరగిడులకు పిచ్చాట్లు జరి గాయి. ఆయన భార్య శివాన్ని చక్కగా అలంకరించి, ఆమె ఊరికి అరిచైన సగ లన్ని పెట్టి శ్మశానానికి బయలుదేరి పోయింది. శవపేదక వెనక భర్త వదిలారు. అతని వెనకగా బంధువులూ, ఇతరులూ వదిలారు.

అంజనమూ నవీరారాన గల ఒక కొండ పర్వకు వెళ్ళాం. ఆ కొండమీద ఒక చోట ఒక దొడ్డైన బావిలాదిది ఉన్నది. దానిపై వెళులమైన బండరాతి పలక శివువున్నది. ఈ పలకను చక్కకు దాగి శవపేదకను

చాచిలోకి దించారు. తరవాత నా స్నేహ తుణ్ణి పట్టుకుని తాళ్ల నహయంతో రోపరికి దించారు. ఆ తాడుకే ఒక నిర్ల కూడా, ఏడు రొట్టెలూ కట్టారు. నా స్నేహతుడు కిందికి దిగడానికి కొంచెమైనా అనమ్మకం తలపలేదు. తిరిగి రాతని బాధమిదికి తోసే కారు. మేమందరమూ తిరిగి వచ్చేకాం.

నేనుకూడా ఈ ఘోరమైన ఆచారంలో పాల్గొన్నాను. నా మనస్సు చాలా బాధ పడింది. ఇంతకన్న బాధనుపైంది నే నెన్నడూ చూడలేదనిపించింది రాజభవనం చేడుకూనే నేను రాజుగారిని చూచి, "అయ్యో, నేను చాలా దోషాలు చూశాను

గాని, చచ్చిపోయిన భార్యతో బతికున్న భర్తను పాతిపెట్టుకుంటాంటే ఆ మానుష మైన ఆచారం ఎక్కడా చూడలేదు. ఈ దురాచారం పరచేయుటకూడా వర్తిస్తుందా, భయపెని చెప్పండి!" అన్నాను.

"తప్పక వర్తిస్తుంది. భార్య పాతి ఎక్కడ ఉంటే పరచేయుదునాడా ఆ భార్యతో పావరిసిందే!" అన్నాడు రాజు.

నా పాట్లలో ఎవరో వెయ్యిపెట్టి కెరికి వచ్చింది. ఎంత ప్రయత్నించినా అగని గుండెదడతో నే నెదిరి వెళ్ళి, నేను లేని పనుయంలో నా భార్య చచ్చిపోయిందేమో నని అత్రంగా చూశాను. అమె పూర్తి ఆరోగ్యంతో ఉండటం చూడగానే ఇలా నేను తానై ఉరకచెంది, "భయపడక, సిండ్ బాప్! నువ్వే ముందు చస్తావు నిన్ను బతికుండగా పూర్తిచెంది!" అని దైర్ఘ్యం చెప్పుకున్నాను. కానీ ఇది అడియానగా పనిమించింది. ఎందుకంటే తరవాత కొద్దికాలానికే నా భార్యకు బిడ్డ పుట్టింది. అవిడ కొద్దిరోజులు మంచానపడి తీసుకుని చివరకు తన ఆత్మను అర్ధాపరం చేసేసింది.

నా దుఃఖానికి, భయానికి అంతే లేదు. బతికుండగా పూర్తిచెడితే ఏమియింది, పరభక్తికూడా తినేస్తే ఏమియింది? రాజు

గారు వచ్చి నా బావుగురించి తన విచారం విలియచ్చాక, ఆశ అంటూ ఏమన్నా మిగిలి అంటే అదికూడా అడుగంటింది. ఆయనకు నేనుకే ఎంత ప్రేమ! నన్ను సమాధి చేసేటప్పుడు తానూ, ఈ దివాలం అది కార్డు స్టూడుంగా పస్తామని చెప్పాడు. నా భార్యను అలంకరించి సర్వాభరణభూషితురాలి చేసి పెట్రోల్ పెట్టి తీసుకువెళ్ళటప్పుడు, పెట్టె వెనుకగా నేను నడుస్తుంటే రాజుగారు నా వెంటటే నడిచారు.

నమ్మద్రక్షిరాన గల కొండపద్దకు చేరాం బావిమీద ఉండే మూతను పక్కకు తొక్కు. నా భార్య శవాన్ని లోపలికి దించారు. నాకు చిక్కలు చెప్పబానికి ప్రచ్చనవారంతా నా చుట్టూ మూగారు. అప్పుడు నేను రాజుగారికే, "మీ దేశపు ఆచారానికి నేన్ను గురిచెయ్యటం ఎంత మాత్రం భావ్యంకాదు. మా దేశంలో నాకు భార్య ఉన్నది, చిక్కలున్నాయి. నాకు నాకోసం ఎదురుచూస్తున్నారు," అని హాహూయాను.

- మాటలు ఒకటూ చెప్పించుకోలేదు. నా చేతుల కిందుగా కాళ్ళు దూర్చారు. ఆ కాళ్ళన పట్టి కూచా, ఏడు రోజులూ కట్టారు. నేన్ను లోపలికి దించారు. "కాళ్ళ మీద

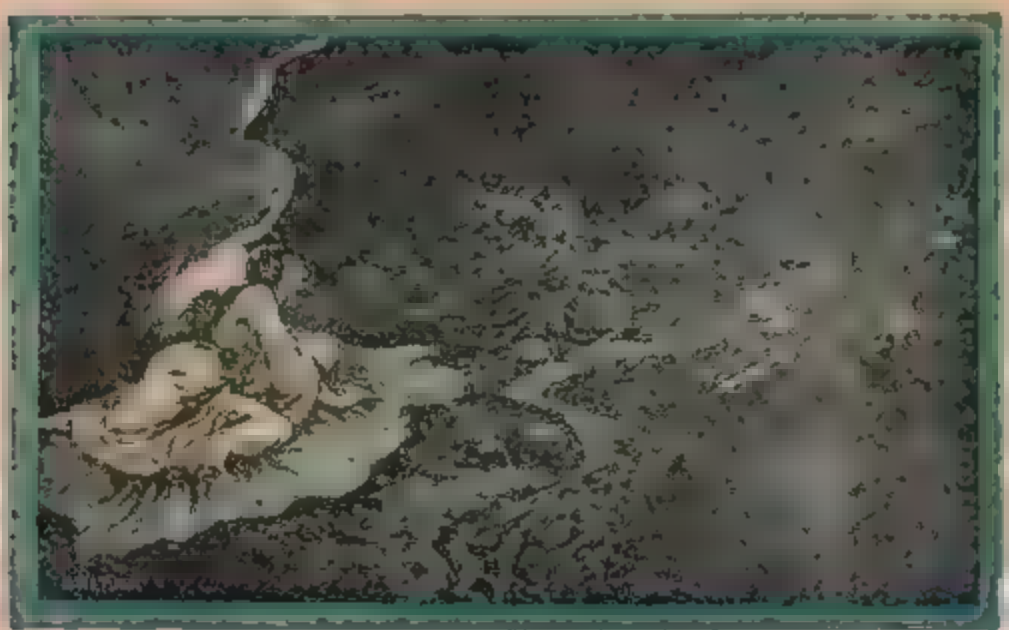
పెనెయ్యి, పైకి తాక్కుంటాం!" అని కాళ్ళు పైనుంచి తేకపెట్టారు. నేనా పని చెయ్యక, నన్ను పైకి తాగమన్నట్టుగా కాళ్ళు గుంటాను. కాళ్ళు పసిగిపాయి కాళ్ళను లోపల పడేసి, బావి మూసి వెళ్ళిపోయారు.

లోపల ఒక విశాలమైన గుహలాగా ఉన్నది. పైనుంచి కొంత వెలుతురు వస్తుండటంవల్ల బొత్తిగా అంధకారంగా లేదు. నేను నేలమీద కూలబడి చాలా సేపు దుశ్చించి, "హయ్యూగా, ఇంజిపట్టున కూచోలేక వచ్చిపండుకు నా గత ఇంతే కావాలి" అని పలువ పగిలినప్పుడు నేము ద్రుంలో ముణిగి చచ్చానుకాను! నేనీ దిక్కు

మూలం దేశంలో ఎందుకు వెళ్ళాలి? అలాటి చావు ఎందుకు వానాలి?" అనుకున్నాను.

కొంతసేపటికి అకలి దప్పులు అరంభమయ్యాయి. నేను సాధ్యమైతే కాలం అనుష్ఠాయం వాడిగించుకోవాలని నిశ్చయించుకుని, రోజూ, నీళ్ళా, గింజం కొంచెంగా తప్పచేయ సగాన చాతివేల పడుకోవటానికి ఒక చోటు ఏర్పాటుచేసుకున్నాను. క్రిష్ణమంగా నా నీరూ రోజూ అయిపోయాయి. ఇక చావుకొసం వేచివుండటం తప్ప నేను చేయకలిగినదేమీ లేదు. ఆ స్థితిలో ఒకసారి నాకు ఏదో

చప్పుడు వినపడి నిద్రాభంగమయింది. జాగ్రత్తగా వింటే ఎవరో శ్వాస పిల్చే చప్పుడు విశ్రవడింది. తరవాత ఏదో ఒకటవ్వు పారపోతున్న చప్పుడయింది. నేను సాహసించి ఆ పారపోయే ప్రాణం వింటుంటాను చాలా దూరం వెళుతూ లేస్తూ, ఎక్కడూ, దిగుతూ పొగా పొగా ఎడతగా ఒకే ఒక నక్షత్రం మెలమెలా మెరుస్తూ కనిపింది! నా అశ్చర్యానికి మేరలేదు. ఆ నక్షత్రం లోకి మరోక వాని అయివుంటాను. దానిలోనుంచి నాకా కవాలను వదలించానుకున్నాను. కాని ఏరాదు. నా పిల్లని అది ఒక వస్తువు చాలా దూరంగా పుంపి

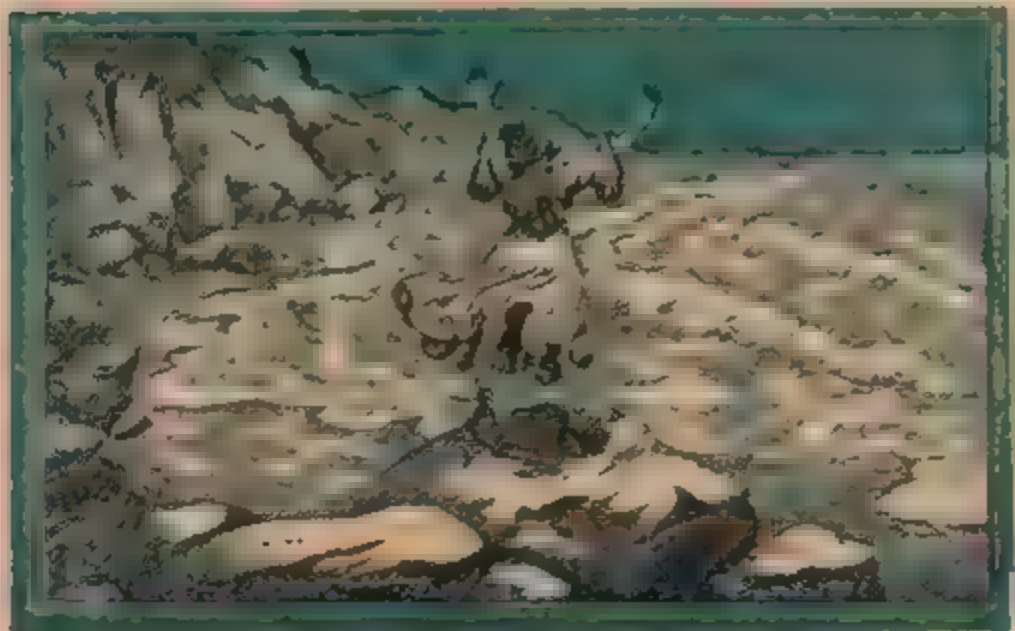
శవాలను తినటానికి ఏ సక్కలో, తోడెళ్ళో
అ చొరయను ఉపయోగిస్తూ ఉంచాలి
దానిలోనుంచి చూలి నేను పైకి వచ్చే యిది
అకాశం నిశ్చలాలతో వెలిగిపోతున్నది. నా
విదట వమ్మదమ్మ, వె.క కోండా వున్నది.

నేను అక్కడే మోకరించి భగవంతునికి
నా శ్మతస్తుతి తెలుసున్నాను. తిరవార
వచ్చిన దారినే మళ్ళీ శవాల గుహలోకి
వెళ్ళి అక్కడి శవాలమీద గల నిగిలర్న
భిని దివి మూటగట్టి తిమిగువచ్చి మమ్మద్ర
తిరవార కోంచి అమరుల భక్తియంగా దాదాసు

పెరికిన ఆహారం తింటూ అ తిరానే
కొన్ని రోజులు వెనుకన మిదట ఒకనాడు

నాకొక ప్రథమ కనబడింది. నేను వెంటనే
దా తలపాగా ఉపసీసి, దానిని గాలిలో ఎగిరి
ఒట్టు పట్టుకుని తిరం వెంటది అటూ, ఇటూ
వంగిత్తాను అవ్వచ్చుకాన వడచలోవాళ్ళు
నన్ను గమనించారు. పడవను ఒడ్డును
తెచ్చి నేమ్మా. నా మూటలనూ అందులోకి
ఎక్కించుకున్నారు.

పడవ నెరలగు నాదగ్గిరికి వచ్చి.
"విమేయ్యా, ఇన్నేళ్ళుగా, ఈ తిరం
వెంటది పదివ నడుపుతున్నాను. ఈ కోంచి
దిగువ ఎక్కడూ నర్తపాని కనపించి
నవాన పాలేదే! నువ్విక్కడికిల్లా వచ్చావు?"
అని అడిగాడు.

"ఏం చెప్పింది, బాబూ? ఒక పెద్ద ఓడలో అనికమంది వర్తకులం ప్రయాణం చెయ్యడంగా తులనను వచ్చి కుడ కాస్తా పగిలి పోయింది. నేనెక్కట్లో ప్రాణాలతో బయట పడ్డాను. అద్భుతకాన చాకొక పెద్ద కొయ్య చరిక దొరికింది, దానిమీద నా నాకులు వేసుకుని, నేనుకూడా ఎక్కి ప్రాణాలు దక్కించుకుని ఇక్కడ వచ్చిపడ్డాను." అని చెప్పాను. కాకు ఎక్క అయిందనీ, చాచార్య చచ్చిపోతే కష్టమూడా పాతకారనీ చెలితే అదిక్కుమాలిన దేశంబాడెవ్వైతే పడవలో ఉండి వింటాడెమోనని నాకు భయంవేసి అబద్ధం చెప్పాను.

వరంగును మంచి చేసుకుందామనీ అవ్వాలే నేను, కృతానంనుంది తెచ్చిన నగలలో మంచి వెలగలది ఒకటి తీసి, "ఉంచండి!" అని ఇవ్వబోయాను. కాని వరంగు దానిని నిరాకరిస్తూ, "పడ్డు! ప్రయాణికులపద్ధత బట్టు ఎచ్చుకుంటాను

గాని ప్రాణాపాయస్థితిలో కాపాడిన మనిషి వద్ద డబ్బు పుచ్చుకునే అచారం లేదు. ఎంతోమందికి చోజనమూ, చుమ్మలూ, దారి బయ్యలూకూడా ఎదురచ్చాను. మనుమలు ఇతర మనుషులపట్ల మునుములల్లై ప్రవర్తించటం భర్మం!" అన్నాడు.

ఆ మనిషిగిరిల భర్మబుద్ధి చూస్తే కాకు చాలా ఆనందం కలిగింది. మా ప్రయాణం చాలా ముఖంగా సాగింది. నేను గంటల తరబడి పడుకుని విశ్రాంతి తీసుకుంటూ నా అనుభవాలు జ్ఞాపకం తెచ్చుకునేవాణ్ణి. నేనెదుర్కున్న కష్టాలన్నీ కలలలాగా తోచేవి. చాచార్య కివంతో ఆ గుహలో ఉండటం జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడు ఒళ్ళు చల్లబడేది.

అలాగైతేనేం మా పడవ బస్సా చేరింది. అక్కడ కొద్ది రోజులుండి, పది వెంటిది బగ్గాడుచేరాను. కష్టమూ, నేను తెచ్చిన నరకు చూసి, నా లండు మిత్రాడు లంతా వరమాండ భరితులైయ్యారు.

నాదితుడు సింగ్ బాద్

నేను చిన్న నాల్గవ వయస్సులో నాకు అంతు లేని లాభాలు చేశాల్సింది. పన్ని కట్టలు పత్రా నాకు ఈ ప్రయాణాలు అమ్మిరాగిలవని, విశేషమైన అనుభవం గడిచినది నాకు దైర్ఘ్యం కలిగింది. అందుకే కొంతకాలం సమస్త వైభవాలు అనుభవించాను ఇంట్లోను గడిపిన అనంతరం నేను మళ్ళీ అయిదవ ప్రయాణానికి బయటపడ్డాను.

అందుకే బాగానే వెళ్ళి, లాభసాటిగా అమ్మక మయ్యే యుక్తు కనిపించి, దానితో బహుశా చెరాసు నేను బహుశా దేదీగే ప్రయాణికి అక్కడ ఒక పెద్దనాక, ఏకాంతి అమ్మకానికి బయట పుండి దాన్ని చూడగానే నాకు చాలా ముచ్చటయింది. ఎంతైనా జీవించే అ నాకనుక నాకు, తరవాతి, మంచి అనుభవం గల వరుగునూ, సమస్తమైన కళా మరలూ జీవానికి విచ్చాటుచేసుకుని, నా బానిసలవేత నా నడుకలతో నాకంటే పట్టించాను. ఈ బానిసలు ప్రయాణంలో నా వెంట ఉండటానికి ఇంటియింపు తెచ్చుకున్నవారే. నేను బయటపడే లోపుగా కొందరు పర్యటలు నావెంట వాగేరి. ప్రయాణం అప్పుడు

 ముందుగానే వాకిచ్చుకున్నాడు. ఈసారి
 నాకే వచ్చే గోరక, మా నలుగురుకు నేను నరి
 తియ్యన అవకాశమిచ్చగించి నేనుకున్నాను
 ఏమంటే గొప్పచికి ముద్దయ్యానంటుంది
 నాకు చాలా అనుభవం అయింది.

మేము ఒకసారికాచి చాలా ఉత్సాహంగా
 బయటపడ్డారు. గాలి అనుకూలంగా వుంది.
 ముందు ప్రకారంగా ఉంది. మా నాక
 అనేక రెప్లయ్ తాగింది. ప్రతి రెప్లయ్ గూ
 ప్రయత్నించాను నేరముగా సాగాయి.
 మరల ఒకసారి మేము ఒక నిర్ణయమై
 విభవద్ద లోను దింపాలి వర్తనలందరూ
 చికి మా మురిపించాయి. అక్కడ వారి
 కోక గుంభించేవేకి గుడ్లు కనిపించింది
 అదేమిట తెలియక వాళ్లు చాచే వాళ్లు
 విరిచారు కొంతసేపటి కది చెల్లి అందులో
 నుంచి ఒక కాలు బయటకి వచ్చింది
 అయ్యింది. పర్వతలు అ చల్లను బయ
 టకి వారి, వాళ్లు కోక తలా ఒక ముక్క
 తినుకుని నాకకు తిరిగి వచ్చారు.

వారు చేసిన పనిగురించి విన్నగానే నాకు
 విచ్చివాని ప్రయం కలిగింది. "మీరు కొంప
 ముంచేకాదు" అని విల్లికోసం గుంభించి
 వకి వుపతులు తనలోనే వచ్చి, జరిగింది
 తెలుసుకుని, మన హరిమార్చిస్తాయి'

వెలైగుంక నేగంగా పారిపోవటం తప్ప
 చేరే మార్గం లేదు," అంటూ తెరవావలు
 పత్తిలప, నాకను ముందువేపు పట్టించాను.

ఈ లోపల తాము తెచ్చుకున్న పకి
 ముక్కలు పండించుకున్నాను కానీ వారు
 వాటిని తినమేమో లేవలే అకాకా మాట్లా
 డి రెండు మేఘాలు అడ్డుతగిలి నులుంటి.
 అపమమర్చి నుంచుంటే, గుంభించటం
 పతిలప మాకు స్పష్టమయింది. వారి
 తెక్కల ముచ్చటూ, అపమమార్చి పంటూంటే
 అకాకు స్పష్టమై పని పనింది. అప మా
 నాకకు ఎగువను ఎత్తుగా ఎగువకు పుచ్చుకు
 వారి గోళ్లలో రెండు నిమిషానికి ముందే చాళు.

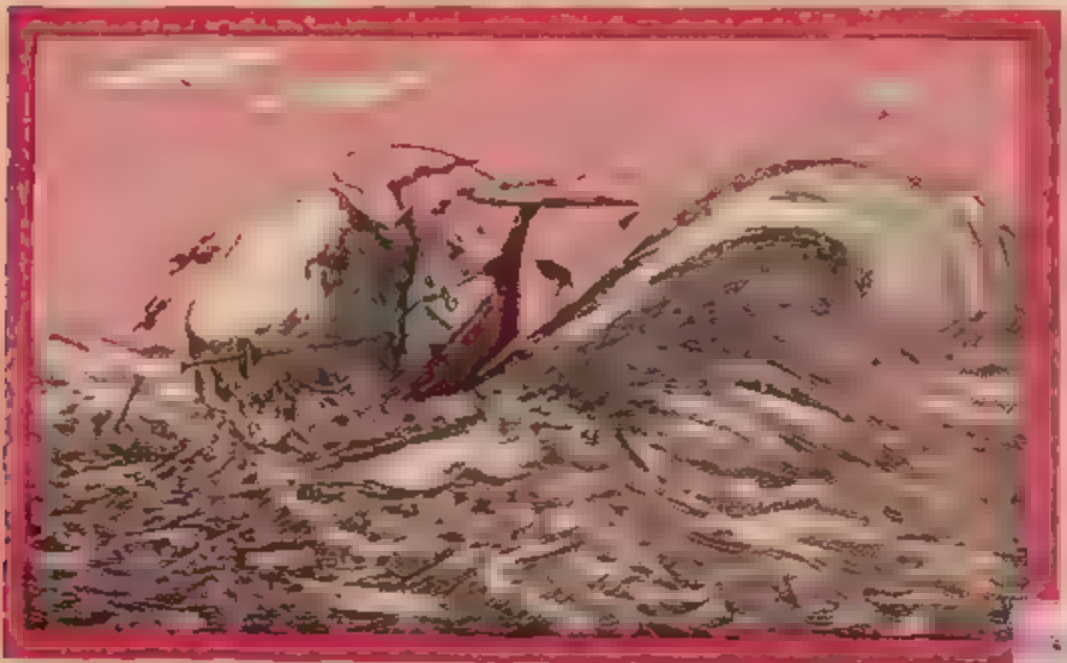
***** చుంద్రమామి *****

[illegible]

మా పోలికలై పెద్దది, ఉన్నట్టు మాన,
తనిపించింది. మా పక్షము తమకు
చేరు డ్రాపానికి అది పనివలగా పగ తిప్పుకో
దలిచామో నాకు బోధపడింది.

చూస్తుంటేగాని ఒక పక్షి తన గొడ్డ మధ్య
జన్మ రాతన నడుగు నొకమీసకి వదిలిపెట్టి
కానీ మా నరలగు నెంత యొక్కగా నున్నాన
పక్కగు తప్పే నొకడు కావడాడు. ఆ
రాని మా పక్కనే వదిలిపెట్టి. అది వదిలి
చోట నీటిలో నుంచి పెద్దగాయ్ వదిలించుకొ
మాను నమ్మకం అయ్యి గనపించుచుంది.
ఆ రానిపాముకు తిరిగి అలాంటి మూలంగా
మా నొక బెంటు అది నీటి అదిపెట్టుచుంది.

శుభదాని రెండవది రెండవది పద
రెండు. దాని చెప్పుకు చెక్కు నగుచున్నది.
పప్పు పప్పు అయిపోయింది. రాలి చెప్పుకు
పప్పు అయిపోగా మిగిలి పాపంకా
నయ్యిందని వాతపద్యం. నెమ్మదిగా
దగ్గించుకునేటందుకు విశ్వంశాస్త్రం
చిహ్నం అద్భుతమైనది. ఒక కొల నుండి
పంపించి దాని నేపాయంతో తీయవచ్చు.
దానిమీద ఒక కక్షతో తీయవచ్చు. గాలి
నీయవచ్చు, అలల నీయవచ్చు. కానీ
పాపంతో ఒక చిహ్నం వేర్వేరుగా ఒక
గంటసేపు కానకలో పంపించినది గురించి
దాని కాన తగిలి, చిహ్నం కాన తగిలి

పచ్చింటి. అప్పుడు వెను వెను దీవిని పరికించుట ప్రారంభించాను.

అది వెంటగా మూలోకస్వర్గము అనుమానము పెట్టమీద పచ్చగా ముడిప పల్లవములు ఎత్తములు రంగురంగుల పక్షులు కలకల నాదాలు చేస్తున్నాయి. కిలపై పూలున్నవి రంగుల తాళి పచ్చి పక్షులుగా మారిపోయి ఉండి, కమ్మననువా నులు వెనుకబురుచున్నాయి. నేను పృథ్వీకాలయాపి, వెనుక మెట్ట పల్లవములు తన, పల్లవముల నెలయేటి నెల తో, నల్లల వాన్ములాటి కిలపై పక్షులు విగ్రహాల తినుకున్నాను.

చికటి పడె సమయానికి నాకు మెగుకుమ పచ్చింటి నా పరిసరాలు మహారంగా ఉన్నాయి. తలెత్తి, అంటునిగా అంటిలో అంటుని మూలాన నాకు చాలా భయం కలిగింది. అంతా నాకు సరిగా స్పష్టం లేదు. పడెపోయినప్పుడు భయంకరమైన పిరికిలకు పచ్చాయి. అలాగే తేనె తల్లి వారింది, నాకు ముగ్ధమిరియి కలిగింది నేను వెను దీవి యావత్తు కలయ. తరగనాగాను. తరలానే నే నొక మడుగువచ్చిరికి పచ్చాను అందులోకి ఒక బలధార వదులుకున్నాను అందున ఒక ముసలాడు కూచుని ఉన్నాడు అందు గుచ్చి ఒక

ఈ ముసలాదికి ఉపకారంజేస్తే అప్పుల చూరికే పొడినిపించండి. నేను పనికి అయ్యేను నా భుజాలమీద ఎక్కించుకున్నాను. అయ్యే అనే తెడలు కాకుండా చుట్టావేసి, కాళ్ళు పెంచేసి నా లెమ్మ మీద పట్టి, తన చేతులతో నా తల చుట్టుకున్నాను. నా యువను ప్రవాహం దాటించి అయ్యే చూపిన చోట పనికి, "బాబూ, చెల్లిగా పిగండి!" అన్నాను. కానీ అయ్యే కదలలేదు. పైపెచ్చు తన తలలతో నా శిరస్సు ముంచి గట్టిగా నొక్కుతూ, నా భుజాల మీద మురిత బడివుగా కూచున్నాడు.

నాకు అప్పుర్కల పోయింది. నా యువ కాళ్ళకేసి పురిత పరీక్షగా చూతున్నవా, అప సర్దిగా, బొచ్చుతో, చున్న పది. కాళ్ళ లాగున్నాయి, కాకేదే భయం పడుకుంది. ఆ పురిమిని కిలకిరి మెయ్యాలని యత్నం చేశాను. కాని ఆ ముసలి నా కుంభం మురిత గట్టిగా నొక్కాడు. నాకు తొడకాలము 4 క్కు చీక పైపోయాయి. అయ్యే పదితలము కొపటానికి మరొక కుడిపయల్ను పెరి ఆ అరవాత స్వప్నహతప్తి పడిపోయాడు.

నాకు మళ్ళీ స్వప్నహతప్తి పడినందుకి మరలా తిలక నా భుజాలమీద పడి అన్నాడు. అయితే వారి భర్తాన కాళ్ళు పెంచు

చుప్పటిలాగా చేసి దాన్ని కప్పకుని ఉన్నాడు. "ఎవరో నావికుడు. కువ పగిలి పాత బట్టచేసి ఉంటాడు," అనుకున్నాను.

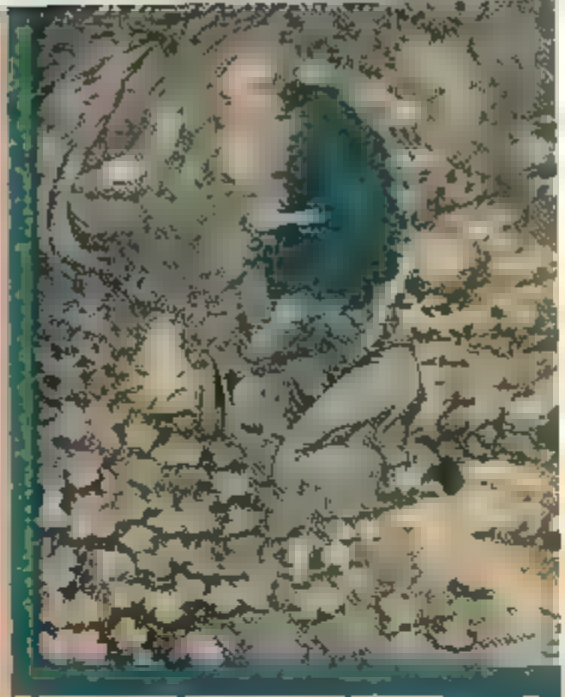
నేను ముసలాన్ని నమిమించి పరికరించాను. ఆ ముసలాడు సంకలతో మాత్రమే సమాధానం చెప్పాడు. "ఏం, మహానుభావా? మీరిక్కడికిలా వచ్చావు?" అని అడిగాను. అయ్యే విచారంతో తల అడ్డంగా ఉప్పి, తనను నా భుజాలమీద ఎక్కించుకుని ప్రవాహం దాటించమన్నట్లుగా సంకలలు చేశాడు. ఆపకతి గట్టున ఉన్న బట్ట పదాలు తనాలవి ఉన్నట్లు కూడా నూచించాడు.

***** చందమామ *****

నడిచింది, నాకు ఊపిరి అంటే బట్ట మోతలు చేశారు. నాకు ఊపిరి అడుతుండటం గమనించగానే ముసలాడు నన్ను గుంజెట్లో కాళ్ళతో ఒక తిన్నుతన్నాడు. నేను లిచి నలబడ్డాను. తరవాత వాడు ముందుకు వంగి చెయ్యిచాచి, చెట్ల కిందుగా వెళ్లమని నొబ్బచేశాడు. నేనలాగే వెళ్ళాను. వాడు చెట్ల మీద పళ్ళలో ముంచినట్ని పరి తాపగా తన సాగాడు. నేను తన కిష్టం లేకప్పుడు అగినా, అతడు కావలసిందే దానికంటే వేగంగా వెడిచినా నా రొమ్ముల్లో తన్నుతూ తనకు కావలసింది విధంగా నన్ను నడిపించాడు. ఆ రోజుల్లా నేను వాణ్ణి చూపు మోసాటం మోశాను. ఆ రాత్రి వరుగున్న చ్చదుకూడా వారు నా కుజాంమిదినుంచి పిగిలెడు తెల్లవారగానే నన్ను తన్ను లెపగల్చాడు.

ఆ పగలూ, రాత్రుకూడా నేను వాణ్ణి మోశాను. చీకులతో, కాళ్ళతో తిన్నుతూ వాడు తనకు కావలసిందట్టుగా నాచేత పని చెయ్యించుకున్నాడు. ఈ ముసలాడి సేవలో నేను అనుభవించిన కఠిరవాసగానే అవి మానంగానీ నా జన్మలో నీ నెవ్వరూ పదిస వాణ్ణికాను. వాడి పిల్లల యింతుల కుండడు, గాడిదలు కాపేవాళ్ళకూడా వాడింత పని దాకినాల్సింది లేకుండా

అండరు. వాళ్ళి పదిలించుకుని దారిమో కుమిపలేదు. "ఈ ముసలాడిమీద నా కిందుకు కనికరం కంటిగి? ఇంతకన్న వాళ్ళ పచ్చివా దాగుండి పాపి!" అని పిచి రిస్తూ వాడు తిప్పిపట్టా అరిగాను.

ఇలా అనేక వారాలు గడిచాయి. ఒక నాడు నేను వాణ్ణి మోసుకు పోతుండగా కొన్ని చెట్లకింద సారపాడులు కనిపించాయి. వాటికి పెద్దపెద్ద సారకాయలున్నాయి. వాళ్ళల్లో పెద్దదిగా, ఎండుదిగా చూసి ఒకటి పిరి, వాన్నీ చెట్లచీకె, కుతుంచేసి, అందులోకి ద్రాకివళ్ళ రసం పిండాను. తరవాత దాని మూతికి బిరదాపెట్టి ఎండులో పెట్టాను.

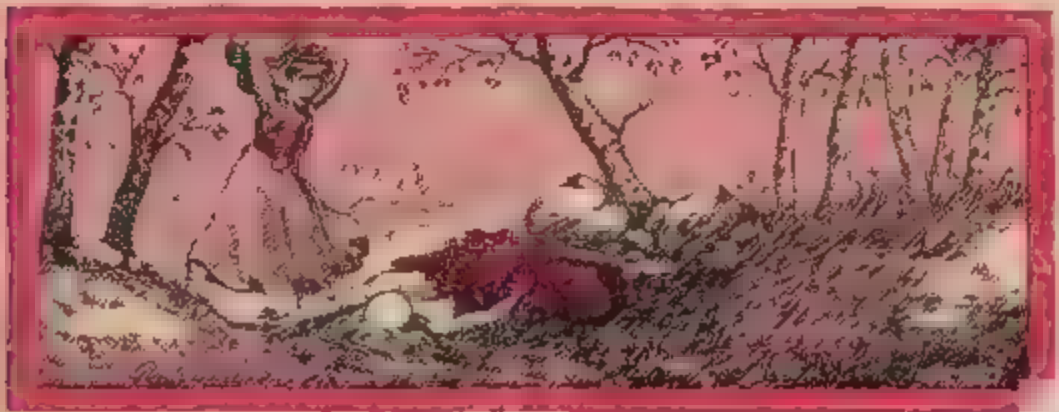
కొద్ది రోజులకల్లా అది పులిసె సారా అయింది. తరవాత అవకాశం దొరికినప్పుడా సార కాయ బుర్ర ఎత్తి అందులో నుంచి కొంత తాగాను. ఆ వ్రాక్షసారా తాగితే వచ్చిన ఉత్సాహంతో ఈ భుజం మీది బరువు మరింత సులువుగా పూచువచ్చునని నా ఆశ. నేను పరిమితికంగా తాగటంచేత ఒళ్లు తలెరుగుండా పోవటానికి బదులు ఉత్సాహం వచ్చింది. ఆ ఉత్సాహంలో నేను భుజం మీది బరువుతోనే అటూ ఇటూ గింత సాగాను, పాడుతూ. నృత్యం చేస్తూ, నా స్వత్కానికి నేనే ఆనందించి చవ్వుట్లు కొట్ట సాగాను. నా హర్షధ్వానాలతో చుట్టూ ఉన్న తోట అంతా మారుమోగి పోయింది.

మురళివాడు నాలో వచ్చిన బలాన్ని గమనించి, బుర్ర తరగకుండా ఇమ్మనె నుల్లు చేశాడు వాణ్ణి చూస్తే భయంపెల్ల గాని. లెకపాతే ఇప్పుకనే పొదును. నే నిచ్చిన బుర్ర తినుకుని ముందు కొద్దిగా వ్రాక్షరం

పిచి చూశాడు. తరవాత బుర్ర ఎత్తిలోపలి సారా అంతా తాగేసి, తాళి బుర్రను దూరంగా చెట్లమధ్య విసిరి పారేశాడు.

త్వరలోనే వాడి బుర్ర తిరగసాగింది. వాడు నా భుజాలమీద నృత్యం చెయ్య సాగాడు. తరవాత నీరసించిపట్టు కన బడ్తాడు. వాడి కండరాలలో పటుత్వం కాస్తా పోయింది. భుజంమీద నీరిగా కూచోలేక మైకంతో ఇటూ అటూ ఒరగసాగాడు.

నామీద వాడి పట్టు సడలటం గమనించి, నా మెదిచుట్టూ పెనవేసి ఉన్న వాడి కాళ్లు విడదీసి, ఒక్క ఊపున వాడు అంత దూరం ఎళ్లి పడేట్లు తోశాను. వాడు పడిన చోట ఉండి పోయాడు. నేను తడుపుకోకుండా చెట్ల మధ్య కనిపించిన లావుపాటి రాయి ఒకటి ఎత్తుకొచ్చి వాడి తల కాస్తా పిరిక గొట్టేశాను. వాడు చచ్చాడు. నేను వాడి చేరనుంచి బయటపడ్డాను ఆల్లా వాడి పట్ల కనికరిస్తానుకోను (అంకం వుంది)

నానెతుడు సిరిద్ బాద్

వారి కివాన్ మాస్టరులే నా ముగ్గు, చేపానికి కూడా కొత్తలం నచ్చి పట్టించింది. నేను అతిపెగంగా నమ్మడంకొరకు పరిగెత్తాను అదృష్టవశాత్తూ అక్కడ నాకు కొందరు నావికులూ, తీరాన లంగుచి చించి ఉన్న వారి పడవ తనియించాయి వారు పళ్లకొనెమూ, నీటికొనెమూ లంగుచివేశారు. వారు నన్ను చూసి అక్కర్లేపాటూ చుట్టూ ముగ్గు, స్కీలపెద్దం గురించారు నేను నా అనుభవాలన్నీ చెప్పాను. ముసలి వారు నన్నెట్లా భారమై పట్టావో, వాణ్ణి ఎట్లా తుడ ముట్టించావో చెప్పింది, "అమ్మో, ఆ ముసలారి నుంచి తప్పించుకున్నావుగా! వాడు ఎందరినో తన కాళ్లతో నెక్కి చంపారు. తప్పించుకొచ్చిన వాడిప గువ్వెక్కడిచే నీ అదృష్టం మంచిది." అన్నారు వాళ్లు, వాళ్ళు నన్ను తమ పడవకు చేర్చారు. నీరంగు నాకు కట్టుకొను పట్టించారు. అయినకూడా నా కథ చెప్పు తరవాత పడవ కదిలింది.

చాలా రోజులు ప్రయాణించే మేముక పట్టణం చేరు చేరాం. అది చాలా పెద్దపట్టణమని అగ్రాధికారి వర్తకులు అక్కడికి వచ్చివాడూ పుటాంసి, నీరంగు

అయినవ సముద్రయానం

CHITRA

నాకో చెప్పాడు. ఈ పట్టణం చుట్టూ ఉండే చెట్లపై కొండముచ్చులు జాన్తి అయినందు వల్ల ఈ పట్టణానికి కొండముచ్చుల పట్టణ అని పేరు వచ్చిందనికూడా ఆతడు అన్నాడు.

ఈశ్వరి చెల్లికి పెద్దనా బతుకుతెరుపు కనిపిస్తుండేమో ననిపించింది. ఆంధ్రుడిని ఒక వర్తకుడితోనూ నేను వడవడికి నగరం లోకి బయలుదేరాను. నాకు మంచి పేచాకుడైన ఆ వర్తకుడు నా చేతికొక సంచి ఇచ్చి, "ఈ సంచినిండా గురికరాళ్లు పోసుకుని, నగరద్వారంలోనుంచి మందలు మందలుగా బయటికి వచ్చే వెనంతో చేతు వాళ్లందరూ పట్టణానికి దిగువను వచ్చి

.....

లోయదగ్గిరికి పోతారు. ఆక్కడ వాళ్ళు మీ చేస్తే నువ్వు అదే చెయ్యి. నీకు గిట్టుబాటు కాకపోదు," అన్నాడు.

ఆతను చెప్పినట్లే నేను సంచినిండా గురికరాళ్ళు పోసుకున్నాను. నగరద్వారం దగ్గిరికి వెళ్లడప్పటికి ఒక మంద బయటికి వస్తూ కనిపించాయి. అందరి చెతుల్లోనూ నా సంచిలాటిదే ఉన్నాయి. నా మిత్రుడు వారికి నన్ను పరిచయం చేస్తూ, "ఇరిను పెడవాడు, దూరదేశంవాడు, ఇరినికికూడా బతుకుతెరుపు చూపించి పుణ్యం కట్టు కొండి!" అన్నాడు.

కొంతదూరం నడిచి అందరమీ ఒక లోతైన లోయమీపానికి వచ్చాం. దాని నిండా చాలా ఎత్తయిన చెట్లున్నాయి. వాటిని ఎక్కడానికి మనుష్యమాత్రుడెవరూ సాహ సించలేదు. వాటిని కొబ్బరిచెట్లంట్టారట! వాటి చుట్టల్లో కొండముచ్చులూ, కొబ్బరి కాయలూ ఉన్నాయి.

మేమందరమూ చెట్లకింద అగాం. మిగి లినవాళ్ళు నందులు నెలమిద పెట్టి కొంఠ ముచ్చులను గురికరాళ్ళతో కొట్టసాగాడు. నేనూ అలాగే చేశాను. కొండముచ్చులకు కోపం వచ్చి, కొబ్బరికాయలతో కొట్ట సాగాయి. మేమందరమూ ఆ కొబ్బరి

..... చందమామ

కాయలను విరుకుని సుడులలో వేసు
కున్నాం. సందులు నిండానే వాటిని
భుజించి మద వేసుకుని నగరంలోకి వెళ్ళాం.
అక్కడ నా మిత్రుడైన పిర్రకుడు నేను
అచ్చిన కాయలను తీసుకుని వాటి అరిదు
నా కిప్పికాయ. ఈ విధంగా నేను రోజూ
అరిదుకు వెళ్ళి కొబ్బరికాయలు తిచ్చి
అమ్మి, కొంత చిట్టు పొగయార దాన్ని
పెట్టుకుని తేలికైన క్రయవిక్రయాలు చేసి, చిట్ట
చివరకు ముక్కానిదివికి వెళ్ళడానికి శివుకు
సరిపడే మొత్తం సంపాదించాను.

ఈ ప్రయాణంలో నావెంట బోలెస్సో
కొబ్బరికాయలు తీసుకుపోయాను. దారి
లోని చివులలో వాటిని విక్రయించి మిరి
యాలూ, లవంగవట్టూ మారకానికి తీసు
కున్నాను. ముక్కానిదివి చేతి లోపుగా ఈ
మరుకంతా లాభపాటిగా అమ్మాను. అక్కడ
ముక్కా చిప్పలు ఎరేవాళ్ళను నియోగించ
డానికి నాదగ్గర ఉబ్బున్నది.

నాకు అదృష్టం బాగా కలిసిరావటంవల్ల
నా ముక్కాచిప్పల్లో మంచి ముక్కాలు
దొరికాయి. వాటిని అక్కడ పున్న పిర్రకు
అడు మంచి ధరకు అమ్మాను. ఆ విధంగా
త్వరలోనే నేను పెద్ద నిధి సంపాదించగలి
గాను. ఇక కాంటిమిద ధ్యాస పుట్టింది.
తిరుగు ప్రయాణానికి అవసరమైన పిప్పా
ట్లన్నీ చేపకున్నాను. ప్రయాణంలో చేర
వలసిన రివుల్లో అమ్మేందుకు నరుకులు
కొనేటం మంచిదనిపించింది అందుచేత ఆ
చివులలో విరిపగా దొరికే ముసాయిదం
చెక్క కొన్ని చిత్రపటాల సరుకంతా
వేసుకుని, దారిలో విక్రయిస్తూ, బ్రాహ్మ
మిదుగా బాగ్గావ్ చేరుకున్నాను.

నేను తిరిగివచ్చానని నా మందుమిత్రు
లంతా సంతోషించారు. నేనుకూడా లాభంతో
తిరిగివచ్చాను గనక పెదపాదలకు దాస
ధర్మాలు చేసి, యథాప్రకారం బోగధాగ్గా
లలో తులకూగ సాగాను.

నాపెతుడు సిరిద్ బాద్

కొంతకాలం గడిచింది. ఒక సాయంకాలం చిట్టగాలి అనుభవస్తూ ఇంటిముందు కూచుని ఆనందిస్తూండగా విడిచిపెట్టి కొంతమంది పర్లకులు వచ్చారు వారిని చూడగానే మారదోజనులందరి గిరిగిస్తున్నారని స్పష్టమైంది. చాలాకాలం తరవాత మాతృదేశాన్ని చూస్తున్న కారణంచేత వాళ్ళ కళ్ళలో ఆనందం తెలిసిపోయింది. ఆ ఆనందం దేశంలోనే ఉండిపోయినవాడు అనుభవించలేదు. వాడు మళ్ళీ దేశానికివచ్చి మనసు పోయింది. నేను వెంటనే పర్లకానికి అనువైన గురుకులు విరివిగా కొని వాటితో బ్రాహ్మణులను ఆశ్రయించి ఒక పెద్ద పర్లకాన్ని సేద్యం చేసి ఉండి ఉండే వారందరి పర్లకులు, వాటి ప్రయోజనాలు ఉన్నాయి. నా సర్లకులు కూడా ఆ పర్లకాని వేయించి, అందులో నిశ్చయించుకుంటాను.

కొత్త కొత్త విశేషాలు చూసి ఆనందిస్తూ, సర్లకులు అమ్మకూ, కొంకూ ఒక దేశానికి మరొక దేశానికి, ఒక నగరం నుండి మరొక నగరానికి ప్రయాణం సాగించారు. కాని ఒకరోజు మేముంధ రమూ పుట్టింది నిశ్చయంగా విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నా

అంబ సముద్రమీనం

CHITRA

సమయంలో, మా వరంగు పెద్దపెట్టున ఆర్తనాదాలు విన్నా తన కలహగా మారి కింపకొట్టి, ముఖం చాచుకోవటమూ, గడ్డం పక్కపెట్టమూ చేశాడు.

మేముంటా అయినచుట్టూ మూగి నిమిటెమిటని అడిగాం "నాయనలారా, తెలుసుకోండి! మనం దారికిప్పు తెలియని సముద్రంలో ప్రవేశించాం. మనని రక్షించే భారం ఇక అల్లాచి! లండనూ అల్లాసు ప్రార్థించండి!" అన్నాడు సరంగు.

ఈ మాట అంటూ ఆయన, తెరచాచి అను సరిచెయ్యటానికి ప్రయత్నం ఎక్కాడు. ఇంకిలోనే భయంకరమైన గాలి ఒకటి సాగింది. దాని తాకిడికి చుక్కాని తనా తునకిల్లి పోయింది. సరంగు ప్రయత్నం దిగి వచ్చి, "అల్లాసు మించిన కష్టం లేదు! విధి అలాన్ని ఎవరూ అడ్డగించ లేదు! స్నేహ తుదారా, యా కిగాం మన అటకట్టు పోయింది!" అన్నాడు.

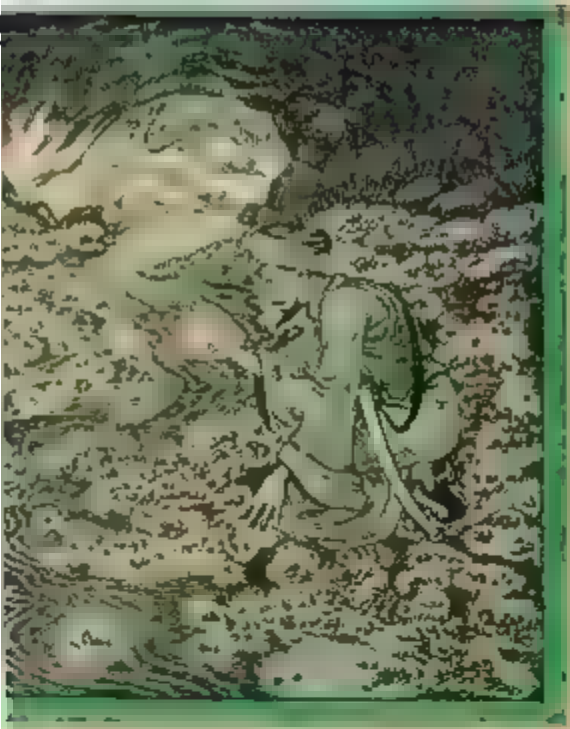
ప్రయాణికులందరూ గగ్గోలుపెట్టి ఒకరి కొకరు పిక్కెలు చెప్పిపోగాను. ఇంతలోనే గాలికి ఒక ఒక పర్వతాన్ని దిగిపో అప్పుడం ప్రతిగిన్నట్టు నరికిపోయింది. ప్రయాణికులు కొందరు సిటిలో మునిగిపోయారు. కొందరు యాచుకుంటూ, అక్కడక్కడ నిల్వనివ్వ

ఉన్న రాళ్ళను చేతుకుని అప్పటికి ప్రాణాలు దక్కించుకున్నారు.

ఈ వర్షతం ఒక పెద్ద లంక అంచును ఉండి సముద్రంలోకి పోతుచుకు వచ్చింది. లంక వెంటది తిరుగుతూ వగిలిపోయిన ఏకల గిరిదాసున్నాను. వాటితాదాకు వరుకుల బెళ్లు పడిఉన్నాయి. ఆ బెళ్ళలో నుంచి అరిచిన సంగతులూ, నగలూకూడా బయటికి వచ్చిఉన్నాయి. చిటిమెట్ట మేము తిరం చేరాం.

నెమ కొంత దూరం వచ్చి ఒక కొండ వాగు వద్దకు చేరామ. ఈ వాగు సముద్రంలో పడిపోకి మారుగా ఒక కొండ

వగులులోనుంచి బయలుదేరి లంకలోప
లికి ప్రవహిస్తూ కొంతదూరం వెళ్ళి ఒక
గుహలో దూరింది. ఈ వాగు రెండు
గట్టులా కలపబడి, ఇతర రంగుల రాళ్ళూ,
పచ్చాదూ, వెండి, బంగారు కనికరూ
ఉన్నాయి. వాగులోపలకూడా గులక
రాళ్ళకు బదులు అమూల్యమైన రత్నా
లుండి ఉగ్రధగా ప్రకాశిస్తున్నాయి. ఆ
ప్రాంతాల ఎడమల్లి ఉన్న సంపదను
మహేష్వరమాత్రు లెవడూ ఎప్పుడూ కళ్ళ
జూసి ఉండదు. ఆ దృక్పథం కళ్ళు మిరు
మిట్లు గొలుపుతూ ఉంది. వాగువెంబడి
మేలురకం ముసాంబరం చెట్లెన్నాయి.

ఇవన్నీ గాక ఈ లంకలో విచిత్ర
మైన ప్రవాహం ఒకటి ఉన్నది. అది నీటి
ప్రవాహం కాదు. కొండలమీద ఉండే
అంబరు ఎండవేడికి కరిగి నెల్లని తారు
లాగా అయి ప్రవాహంకల్పి సముద్రంలోకి
పారుతుంది. సముద్రపు చేపలు ఈ అంబరు
ద్రవాన్ని ఆక్రమంగా తాగేస్తాయి. కొంత
సేపయాక అది వాటి కడుపులో ఇమడిక
వానికి అయిపోతుంది. అది నీటిమీద తేలి
రంగు మారి, గట్టిపడి కృణమణి అయి
ఒడ్డుకు గొట్టుకు వస్తుంది. అంబరుప్రవాహం
మూలానా, కృణమణి మూలానా ఈ లంక
అంతలా చక్కని మహానగరమైంది.

ఇంత సంపదా ఇక్కడ ఉండకూడా
మానవుడికి చిప్పి అనుభవించే గీత లేదు.
ఎందుకంటే ఈ ప్రాంతాలకు వచ్చిన నావ
భగ్నం అయితిరవలిసిందేకప్ప తిరిగిపోయే
ఆకలి లేదు. అందుచేత ప్రాణాలతో ఈ
లంకను చేరిన ఏము ఈ సంపదమధ్య
దిక్కులేని దుర్మలమై పోయాయి. ఎన్నో
విందులు వెయ్యడానికి సరిపడే మూల్యం
ఉండకూడా ఏము ఆకలికి అలమటింద
వలి? వచ్చింది. మాడగ్గిర ఉన్న కొద్ది
అహారాన్ని ఎంతో న్యామంగా పంచు
కున్నాం. అయితే నాలాగా ఉపవాసాలకు

అంబాడు వచ్చి నా అనుచరులు తమ అహారాన్ని ఒకటి రెండు పూటలలో తినేసి, కొద్ది రోజులకల్లా అకలికి మారి ఒక్కొక్కరుగా చాపసాగారు. నేను వాళ్లకు ఎరుగల సాయం ఏమీలేదు. నా పంతు అహారాన్ని మూతం పాదుపుగా కొంచెం కొంచెమే, అది కూడా రోజుకు ఒకసారే, తింటూపడ్డాను.

బతిక్కున్నవాళ్లం చచ్చిపోయినవాడిని పముదతీరాన ఇనకలో పాతేశాం. కవాలకు కప్పచానికి తగిన బట్టలు అక్కడ పోలే దున్నాయి. ఈ దాధలన్నీటికి తోడు సముద్రంమీడినుంచి ఒక గాలి ఏచి అందరికీ రోగాలు తెచ్చుచింది. నేను తప్ప చాప గుండా మిగిలిన వారంతా ఈ రోగాలపాం వడ్డామ. చివరకు చచ్చిపొయ్యి పూడ్చేసి, నేను ఒంటిపా ఆ రంకలో మిగిలాను.

ఎంత పాదుపుగా తింటినెం? నా అహారం కూడా అయిపోయింది. "ఇప్పుడు నీను చస్తే నా కవాలకి స్నానం చేయించి పాతి పెళ్లెవాళ్లు కూడా చిరే! నేనే ముందుగా ఎందుకు పోయానుగాను?" అని విచారించాను. నాకేను నెరెక గొయ్యికూడా తప్పుకున్నాను. అవసానకాలం ఎమిపించి నవ్వుడు నేనా గోతిలో పడుకుంటే నాయు బెప్పడే నన్ను పూడ్చకపోతాడా అని నా

ఉద్దేశం. నా చిరకతి చెప్పచానికి లేదు. "ఒరే, సింహవాడ! అయిదుసార్లు చాప తప్పి కన్ను లొట్టపొయినా నీకు జ్ఞానం చాలేదు. దానిగుంటలో పడుక్కు కుక్కలాగా నుపు మళ్లి మొదటికి వస్తూనే ఉంటావు. ఎందుకు నీకి ధనదాహం? నీ కున్నదంతా అర్చుచెస్తూ తిన్నా మూడు తరాలకు సరిపోరే!" అని నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను.

తాని ఈ ప్రస్థాత్తాపం వెళ్లె ఒక ఆలోచన పచ్చింది. అగుహలో దూరిన ప్రవాహం మాటేమిటి? అది కొండ అవతల నియంతికి వచ్చి ఉండాలి. ఆ ప్రవాహం ఎక్కడికి

పాకుంది? అక్కడ ఏమున్నది? అక్కడ దిక్కుమాలిన చావు చేచ్చేకన్న ఆ ప్రవాహం సుగతి తెచ్చుకునే ప్రయత్నంలో చావటం ఎంత మేలుకదా?

ఈ ఆలోచనతో నాకు కాస్త ఉత్సాహం వచ్చింది. నేను ముసాంబరం కొమ్మలు కొన్ని పెద్దవిగా చూసి పొగుచేసి వాటిని కలిపి కట్టి ఒక తెప్ప తయారుచేశాను. దానిమీద వగిరిపోయిన ఓడల చెక్కలు పరిచాను. కనిపించినంతలో పెద్ద పెద్ద మేనులూ, త్వణమేనులూ ఏమి చూపులు కట్టి తెప్పమీద ఎత్తుగా పొగుచేశాను. తర వాత నాదగ్గర మిగిలివున్న ఆహారంకోసమే తెప్పమీదే ఎక్కి, రెండు చెక్కలు తెల్లగా ఉపయోగిస్తూ, వేగంగా ప్రవహిస్తున్న వాగు మీద ప్రయాణమైనాను.

నా తెప్ప వాగుమెలది పోయి పోయి, పాగుతోబాటే కొండగుహలో చూరింది. లోపల గాఢాంధకారం. వాగు ఎన్ని మెలి

కలు తిరిగితే తెప్పకూడా ఆవివేగంగా అన్ని మెలికలూ తిరుగుతూ పక్కన ఉన్న రాతికి కొట్టుకుంటున్నది. అప్పుడప్పుడూ నా తం రాతికప్పుకు కొట్టుకుంటున్నది. చూసి తప్పకుండామా అంటే అ గుహ్య రంలో కన్ను పాడుచుకున్నా కనిపించటం లేదు. "ఈ అంధకారకూపంలో కెందుకు ప్రవేశించానురా, దేవుడా? ఇంతకన్న ఆ అవకలో చేర్చిపోయినా పొగుండేదే!" అను కున్నాను. కాని వెనక్కు పోయే మార్గం లేదు. వాగు వల్లానికి దిగుతున్నకొద్దీ చాని ధూకుడు హెచ్చుతున్నది. నేను పట్టు కున్న తెడ్డు కేవలం నిద్రపయ్యగమయాయి. అందుచేత వాటిని వదిలిపె, తెప్పను కడచు కుని చొల్లా వదులుకున్నాను. లేకపోతే నా తం వగిరిపోయేటట్లు కనిపించింది. అట్లా వదులుకున్నవాణ్ణి స్పృహ తప్పిపోయిన వాడి లాగా నిద్రపోయాను.

(ఇంకా వుంది)

నాదేవుడు సిరిద్ బాద్

ద్వాన్ని ని - అంది, మూర్ఖు అంది, అది ఒక
గుండుపురంపాటు పాగింప పించింది. నాకు మళ్ళీ
స్వేదా తలినేటప్పటికి అందా వెలుగు కనిపించాయి.
నేనొక ఒకరియై వచ్చికి వెదానంలో పుట్టాను.
నా తప్ప ఒక నది ఒడ్డు కట్టిపెట్టి ఉంది.
నా ఒడ్డు పుట్టగా మూగి అరేకమంది ఇంకా పి
యనులున్నారు.

నేను పుట్టినప్పుడు తెలియగానే వాళ్ళు మాట్లాడ
నారంభించారు. కాని నాకు వారి భాష రాదు. ఎమీ
చదులు చెప్పలేక పోయాను. గాకలో ఒక మనిషి
ముందుకువచ్చి, స్వచ్ఛమై - అరవ్వి థాచిలో, "మీ
రెవరు? ఎక్కడినుండి వచ్చారు? మా దేశానికి
ఏం వచ్చింద వచ్చారు? మేము రైతులం. మా పొదా
లను నీరు పెట్టుకునేటందుకు వచ్చి, తెప్పమీద నిద్ర
పోకూ మీరు పిమ్మి వస్తూండటం చూశాం. మేము
దాన్ని అపి, ఒడ్డున కట్టిన, మిమ్మల్ని తెచ్చి ఇక్కడ
పడుకోబెట్టాం. మీ అంకుట మీరు రెచేదాకా మేము
లేవదలవ లేదు. అనలు మీ రిక్కడికి పట్టా వచ్చారో
తెలియజేయండి," అన్నాడు.

అరవ సముద్రయానం

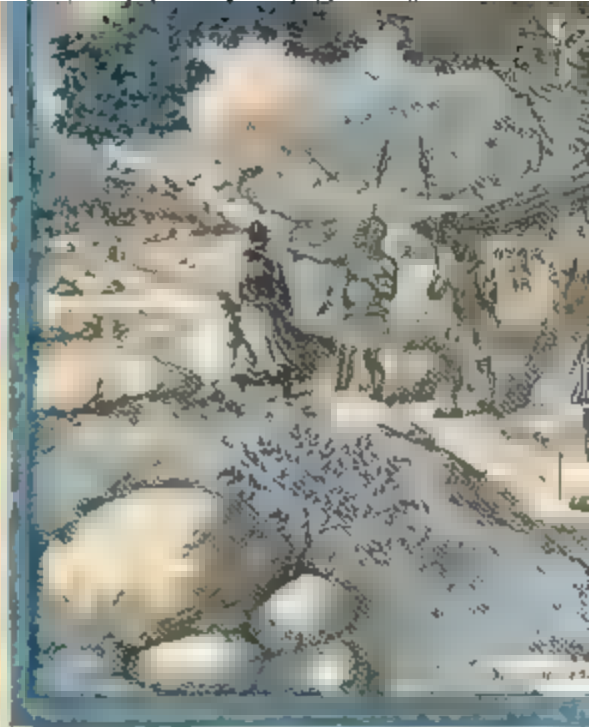
CHITRA

'మొందు ఇంత అర్థం పెట్టండి. తరవాత మీరు కోలేదల్లా చెబుతాను,' అన్నాను.

వెంటనే వాళ్లు నాకు కడుపునెండా తెండి పెట్టారు. నాకు పోతున్న ప్రాణం తిరిగి వచ్చిపోయింది. నేను వారికి నా కథ యావత్తు చెప్పాను నా కథ వారి వాళ్లు దయా ఆశ్చర్యంగా మాట్లాడుకుంటారు. మాటలు వారికి అర్థమవుతున్నాయి. తెచ్చి వాళ్ల మాటలు కూడా నాకు చెప్పాడు. నన్ను తీసుకుపోయి తమ రాజుగారికి చూపి. ఆయన నా వివరమైన కథ వినిపించామని వారమేకున్నారట. నేను దానికి నంతో షంగా అంగీకరించాను. తెప్పను ఛాపు మూటలతో నహా మోస్తూ వాళ్లు నన్ను రాజుగారి వద్దకు తీసుకుపోయారు.

రాజుగారు నాకు ఆదరంతో స్వాగత మిచ్చాడు. ఆయన కోరినమీదట నా కథ యావత్తు ఆయనకు పూసగుచ్చిపట్టు చెప్పాను. నేను ప్రాణాలతో బయటపడి నందుకాయన నన్ను చాలా ఆభినందించాడు నేను నా నంచులు విప్పి, నా కస్తూరిలకు ఎలాటి ఫలితం లభించినదీ చూపాను.

నేను తెచ్చిన రత్నాలూ, కృణమణులూ మొదలైనవి చూసి రాజుగారు ఎంతో మెచ్చుకున్నాడు. ఆయన గొప్ప రత్న నిపు

ణుడు. నే నాయనకు రకానికి ఒక మణి చొప్పున తిని బహుమతిగా ఇచ్చాను. ఇందుకు ప్రతిఫలంగా ఆయన నాకు చాలా మర్యాదలు చేసి, నన్ను తన రాజభివనంలో ఆతిథిగా ఉంచుకున్నాడు. ఆ విధంగా నేను రాజుగారి స్నేహము, ఇతర సామంతుల స్నేహము, సంపాదించ గలిగాను.

వారందరూ నాదేశం గురించి, బగ్గావ్ పరిపాలన గురించి అనేక ప్రశ్న లడిగాయ. నేను మా బలిపా హూస అల్ల రమీష్ గురించి గొప్పగా చెప్పాను. అంతా విని రాజు గారు, "మీ బలిపా చాలా యోగ్యుడని స్పష్ట మవుతున్నది. ఆయన పట్ల నాకు

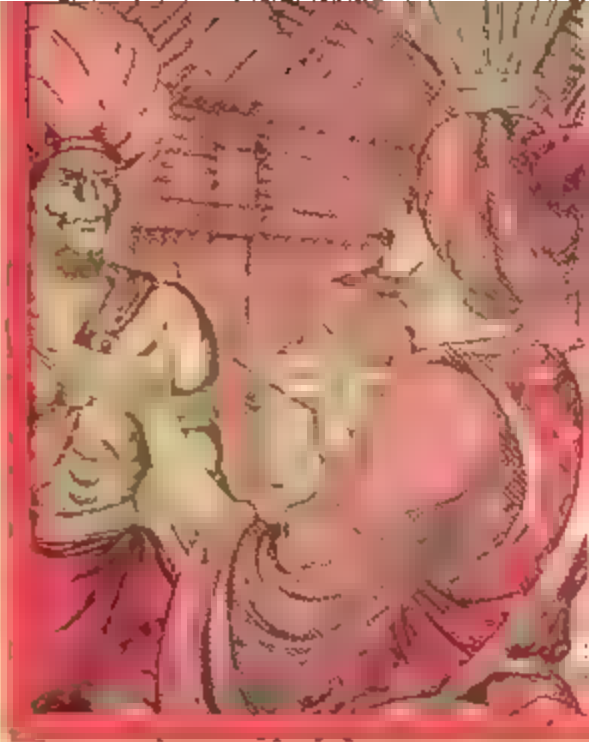

గొప్ప స్వప్నభావం కలిగింది. అందువల్ల నీ చార్తా ఆయనకు లగిన బహుమతి పంపుదా మనుకుంటున్నాను!" అన్నాడు.

"అలాగే ఇవ్వండి. అచ్చక మనుషులు అందజేస్తారు. అంతే కాదు మీరు చాలా మోగ్యులని, స్నేహపాతులని అయినతే స్నేహపరబంధం మీ శరీరంలో చాలా చెలుకాను," అన్నాడు.

వెంటనే రాజుగారు, కానుకలీఫాకు పంపవలసిన బహుమతులు తెచ్చించాడు. వాటిలో ఒకటి కంపురాయిలో ముడిచిన కూజా. అది వెలిమందాన ఉండి అర అడుగు ఎత్తున్నది. దాని నుంచా పాకకాయల ప్రమాణం గల ముక్కలున్నాయి. మరొక బహుమతి ఒక పెద్ద తివాసి, అచ్చగా పాము చర్మంతో చేసినది. అది మోటో గల విశేష మేమంటే దానిమీద రోగిష్టివాళ్లు పడుకుంటే వారికి అరోగ్యం చేకూరుతుంది. ఇంకొక బహుమతి, రెండు వందల పోరతి కర్బూరపు ఉండలు. మిగిలిన బహుమానాలు, రెండు బ్రహ్మాండమైన ఐరావతి దంకాలు, పైనుంచి కిందికి పగలు పగవేసి అలంకరించిన అందమైన దాపీదీనూ.

బలిపాకు ఇమ్మని ఒక ఉత్తరం ఇస్తూ రాజుగారు, "కంత స్వల్ప బహుమానాలు

పంపుతున్నందుకు మీ బలిపాకు నా కిమా పాకు అందజేయ్యి. నీ వాయనను ఎంత మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నానో అంతా చెప్పు. కాని సరికొద్దా, నువ్వీకొడే ఉండి పాత నేనింకా ఎంత నంతున్నాను. నీకు యాపజ్జీపం పిలోపం పరగిచ్చాను. మీ బలిపాకు ఈ బహుమానాలు మరెవరి ద్వారా నైనా పంపుకాను. ఉండిపాతా వేమిటి? చెప్పు!" అన్నాడు.

"నన్ను మన్నించండి, మహారాజా! త్వరలోనే బస్రాకు మీరు బయలుదేరు తున్నది. నా దోహత్తి, నా పిల్లలనూ, నా వారిని చూడాలని చాలా ఆత్రంగా ఉంది.

నన్ను వెళ్లనివ్వండి. మీ మేలు ఎన్నటికీ మరచను!" అన్నాను.

నన్ను బలవంతాన ఉంచెయ్యాలన్న ఉద్దేశం ఆయనకు లేదు. అందుచేత ఆయన ఓడ సరంగునూ, ఆ ఓడలో వ్రయాణిస్తున్న వర్తకులనూ రావించి, వారికి నన్ను ఎవ్వరినూ వెయ్యి హెచ్చరికలు చేసి, నా నిపు శిష్యులు తానే ఇచ్చి, నాకు అంతు తెలిపడమనాలు అంటగట్టాడు. అవన్నీ ఇప్పటికీ నా వద్దనే ఉన్నాయి.

నేను రాజాగారివద్దా, ఇతర మిత్రుల వద్దా సెలవు తీసుకుని ఓడ యెక్కి, అల్లా కరుణవల్ల, నేనుగా ఇల్లా చేరి అక్కడి నుండి బాగాదుకు వచ్చేశాను. ఓడ దిగుతూనే నేను రాజభవనానికి వెళ్లి బలిపాదర్పణం చేసుకుని, ఆయనకు వ్రణామాలు చేసి రాజాగారిచ్చిన ఉత్తరం అందించాను.

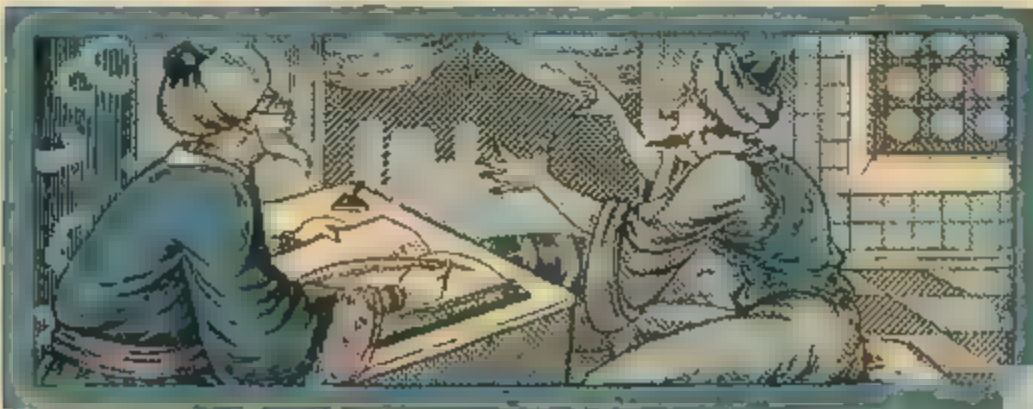
బలిపా నేను తచ్చిన ఉత్తరం చదువుకున్న బహుమతులు పరిశీలించి, "ఇవి పంపిన

రాజు నిజంగా కనిపించినంత ధనికుడేనా?" అని అడిగాడు.

"ప్రభూ, అందు కేమీ సందేహం లేదు. ఆయన ధనపంటుడే గాక న్యాయపరుడు, దక్షిత గల పరిపాలకుడు. ఆయన కింద ప్రజలు ఎంత సుఖపడుతున్నారంటే రాజుకూ ప్రజలకూ మధ్య ఏ విభేదమీ పొరుపూ పొచ్చేరమూ లేదు. ఆయన నిజంగా మనకు స్నేహపాత్రుడు, అమ్మగారివారు," అని ఇవారిచ్చాను.

ఇల్లా నాకు అనేక బహుమానాలూ, అభికారాలూ ఇచ్చి తన దర్బారు లేఖకులను పిలిపించి నా అనుభవాలన్నీ రాయించాడు. నా కథను ఇతిహాస పత్రాలలో వేర్వేరువి ఉత్తరు విచ్చాడు.

తరవాత నేను ఇంటికి వెళ్లి నా వారిని కలుసుకుని, ఎంత గౌరవ మర్యాదలు అనుభవిస్తూ, ఏ లోటూ లేకుండా సుఖంగా కాలం వెళ్లబుచ్చు సాగాను.

నాచేతుడు సిరిద్ బాద్

ఇక నేను సముద్రయానాలు చేయ దలచలేదు. నాకు వయసు మైనవిడుతున్నది. ఇంటి పట్టున ఉంచా లనిపెస్తున్నది తప్ప. ఏళ్ల తరబడి డోలంకాని చేకారలో ఉండడానికి మనసు ఇష్టపడటం లేదు. ఒక బస్సుకి వడదగిసిన్ని కష్టాలు పడ్డాను, ఇక చాలు. బాగ్దాద్ నగరంలో నాకంటే ధనికుడు లేడు. బరిఫా నమ్మ అప్పుడప్పుడూ పిలిపించి నా ఆనుభవాలు వింటూండే వాడు.

ఒకనాడు ఇలాగే హరుస్ అల్ రషీద్ నమ్మ పిలి పించాడు. నేను నా సముద్రయానాల కథలు చెప్పి దానికి సిద్ధ మవుతుండగా, ఆయన నాతో, "సిరిద్ బాద్, ఆ ఇస్లియాపియా రాజుకు నేను సమాధానం రాశాను. ఆయనకు కొన్ని కానుకలుకూడా పుద్దం చేశాను. వీటిని నీవే ఆయనకు చేర్పాలి. ఒక్కడికి దారి నీకు తెలిసినట్టు మరొకరికి తెలియదు. అదిగాక, నెమ్మ మళ్లీ మాని ఆయన చాలా సంతోషిస్తాడుకూడా. నువ్వు ఇవాళే ప్రయాణం కావలసి ఉంటుంది. మన బివాముకోసం ఆ రాజును వేదికరించటం భావ్యం కాదు," అన్నాడు.

ఏడవ సముద్రయానం

GITRA

నాకు కళ్లు మసకలైరట్టియింది. కంఠాదులో పడిపోయాను. కాని ఇరిఫాకు కోపం వచ్చిపోతుందని నా భావాలను అణచిపెట్టుకుని, ప్రయాణానికి సిద్ధంగా ఉన్నానని చెప్పాను. ఆయన నాకు దారిబట్టెలిండ్ పదిపది దివారాలిచ్చాడు. తాను స్వయంగా ఇంకొకటి రోజు రాజుకు రానివ బాబూ, ఆయనకు అందజేయవలసిన బహుమానాలూ నా వరం చేశాడు. వీటిలో ఒక ఎర్ర మళ్ళీసులో పరుపు, మరి రెండు వెరె రంగుల మెత్తలూ, సూర్య కానుకల సిల్కూ, తెల్ల కురువింద రత్నాలతో మలిచిన ఒక కూజా, మేలైన అరబ్బీగురాలూ వున్నాయి.

ఏమోలమూ ఇట్టం లేకుండానే నేను బ్రగ్గాయనుంది ఒరులుదేరి బ్రహ్మ పల్లి అక్కడ ఒక నౌక పట్టుకున్నాను. రెండు మాసాలపాటు నమ్మద్రయానుచేసి ఇంకొక ఏయా రాజుండే పది చేరాను. ఇరిఫా ఇచ్చిన బాబూ, బహుమతులూ ఆయనకు అందజేశాను. ఆ రాజు ఇరిఫా బేదార్వాన్ని ఎంతగానో మెచ్చుకుని, నన్ను చాలాకాలం అక్కడే ఉండిపోమని నిర్బంధించాడు నేను కొద్దిరోజులుమాత్రమే ఉండి, అర వాత ఆయనపద్ధతిలపు పుచ్చుకుని, ఆయన మళ్ళీ ఇచ్చిన బహుమానాలతో మళ్ళీ నౌకలో ఎక్కి బ్రహ్మాకు బయలుదేరాను.

గాలి అనుకూలంగా ఉండటంచేత తిరుగు ప్రయాణం ముఖ్యంగా సాగింది. దారిలో 'నెడివిలో' పర్వతాలు క్రయ మ్మక యాలు చేశాయి. ఆ దీవిని పదిదిన వారం రోజుల అసలరిరం ఒకనాడు పెద్దవా సాగింది. మా నరకుల వేళ్లు తడిచాకా యని వాటిపై కాన్వాను కప్ప ప్రయాణ కులం అందరూ అడ్డాను న్మరించాల.

ఈలోపల నరంగు తిరబాప స్తంభం ఎక్కి చాలాపెళ్ళు అన్నివేళ్ళలా పరీక్షించి చూశాడు. ఆయన కిందికి దిగి వచ్చే సరికి ఆయన ముఖం పొలిపొయి ఉంది.

అయిన మూలం పెద్దవంకా మూలం పెద్దవంకా గర్భం పెక్కుసాగాడు. మేమంతా అయిన దగ్గరికి వెళ్ళితి, "పెట్టుకుమిటి? అని అడిగాం.

"అల్లాను ప్రార్థించండి. మనస్ ఉద్ధరిస్తే అయిన ఉద్ధరించాలి. లేదా ఒక్క కలపట్టి అప్పగించాలి చెప్పకొంది. ఎందుకంటే, ముందే దేవ తప్ప, ఇంకవరకు ఎవరూ, మారుమూల సమస్యలలో వచ్చిపడ్డాం." అన్నాడు వరంగు.

తరవాత అయిన తన పంచితోమంచి వచ్చితిని పొడుము పిల్చి, ఒక పుస్తకం తీసి అందులో చూసి, "అహ! నేను అనుకున్నంతా అయింది. ఆ కనిపించే తరం చాలా ప్రమాదకరమైనది. ఆ తరం భయం కరమైన జంతువులా, హెరఫర్పాలా ఉంటాయి. సముద్రంలో నౌకలకు మింగి పారించి పెద్ద తిమింగలాలుంటాయి. ఏ అందరికీ ఉన్న వషయం చెప్పాను. ఇక వెళ్ళు!" అన్నాడు.

అయిన ముగించాడో లేదో మా నౌక ఇంత ఒత్తు పెగిరి మళ్ళీ నిలిచిపోయింది. మా గుండెలు అగిపోయిపోయింది. వషయం మంతా తెల్లకున్నట్టు కనిపించింది. దీనికి కారణం మూడు తిమింగలాలు! అవి

కొండ్లాగా ఉన్నాయి. మా నౌకను అరుముతూ పట్టన్నాయి. చాలిలోకల్లా పెద్దవి అనలేనివి కొండ్లోయలాగా అంది మా నౌకను అందుకున్నది. నౌక చాన వెట పడెలోచ్చగా నేను సముద్రంలోకి గొంతాను. నేను నిలిచిపోతి. మరుక్షణం ఆ తిమింగలం నౌకను మింగేసింది. ఆ తరవాత మూడు తిమింగలాలు నిలిచి మునిగి తప్పవారిన తాము వెళ్ళిపోయాయి.

ఆ తిమింగలం నౌకను కొరికివచ్చి బయటపడిన ఒక వెన్నెమిదికి ఎగబాకి, సముద్రంలో చాలాసేపు అటూ ఇటూ కొట్టి కున చివరకు ఒకలంకమిదికి వచ్చిపడ్డాను.

చందమామ :

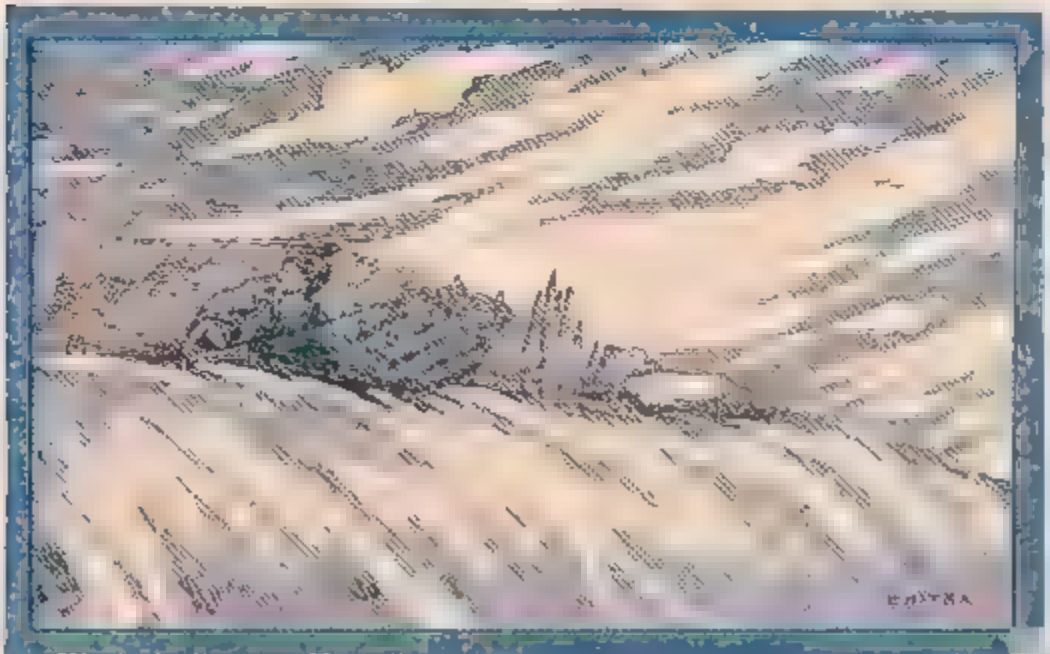
అయినట్లూ, నా తెప్ప శరవేగంతో అజల పాతాన్ని సమీపిస్తున్నట్లూ వెంటనే నేను గ్రహించ గలిగాను.

నాకు ఆయువు మూడింది. జలపాతం వెంట పడేటప్పుడు నా శరీరం చితికి పోవటం కల్లా చూడబానికి మనసొప్పక, తెప్పను గట్టిగా వాటించుకుని, కళ్లు మూసు కుని పడుకున్నాను. అఖరు క్షణంలో నా మనసు భగవంతుడిమీద లగ్నమై ఉంది.

నా తెప్ప జలపాతం అంచుకు వచ్చి ఒరిగిందికూడానూ. ఆ సమయంలో అకస్మికంగా అది కదలటం మానేసి అలాగే ఉండి పోయింది. నేను విస్మయంతో కళ్లు

తెరిచిచూడ్తున్నాను కదా, ఒక పెద్ద వలిలో నేనూ, నా తెప్పా చిక్కి ఉన్నాం. దాన్ని మా మీదికి వెలిసినవాళ్లు ఒడ్డున ఉన్నారు వాళ్లు వలను లాక్కుని నన్నూ, నా తెప్పనూ ఒడ్డుకు తీర్చారు.

నేను కొనసాగాలంటే, చలికి వణుకుతూ ఒడ్డున పడుకుని ఉన్నాను. తెల్లటి గడ్డం గల ఒక పృథ్వుడు నన్ను దయగా వలక రించి. నా మీద వెచ్చని బట్టలు కప్పాడు. ఆయన నా శరీరమంతా మర్తన చేశాడు. ఆయన చేసిన ఉపచర్యాలతో నాకు మళ్ళీ కాస్త బలం వచ్చింది నేను లేచి కూర్చున్నాను. కాని నా నోట మాట రాకుండా

ఉంది. ముసలాడు నన్ను చట్టకు పట్టిస్తాన కలకు నడిపించుకుపోయి, అక్కడ చక్కగా స్నానం చేయించాడు. నా వంటికి సుగుంథ తైలాలు మర్చన చేయించాడు. తరవాత నన్ను తన ఇంటికి తీసుకు పోయాడు. ఇంటివాళ్ళంతా నన్ను ఎంతో స్నేహభావంతో చూశారు. కూర్చోవటానికి మంచి అలం ఇచ్చి, త్రిప్తిగా భోజనం పెట్టారు. తరవాత అగృహస్తు నాకొక గది చూపి, నాకేమైనా కావలిస్తే చూడటానికి కొందరు బానిసలను ఉంచి, తన పనిమీద తాను వెళ్ళాడు. ఈ విధంగా చూడురోజులు గడిచాయి నన్ను ముసలివాడు గాని ఇతరులగాని ఒక్క ప్రశ్నకూడా అడగలేదు. ఈ మూడు రోజులలోనూ నేను మళ్ళీ ఎప్పటి మనిషి నయ్యాను.

నాలుగో రోజున వృద్ధుడు చాదగ్గిరికివచ్చి, "మీకు ఏ రోపమూ కలగటం లేదుగదా అల్లా అనుగ్రహించవల్ల నే నా సమయానికి అక్కడ ఉండి మిమ్మల్ని అపదనుంచి కాపాడగలిగాను ఇంకనూ మీ రెవరు? ఎక్కడినుండి వస్తున్నారు?" అన్నాడు.

నేనాయనకు కృతజ్ఞతాభివందనలు అలుపుకుని నా కథ యావత్తు చెప్పాను. నేను వర్తకుణ్ణి. చాలాసార్లు సముద్ర

యానాలు చేశానని చెప్పాను. ఆయన ఒక గంట పు నే చెప్పిందంతా విని, "అయితే నా మాట విని, మీ సరుకు వెలచిన అమ్మి య్యండి. ఎందుకంటే అది చాలా మేలు రకమైనది. ఇక్కడ దానికి మంచి గిరాకీ కూడా ఉంటుంది!" అన్నాడు.

ఈ మాటలు విని నేను నిర్భాంత పోయాను. ఆయన ఏ విషయం మాట్లాడు లున్నదీ నాకు తెలియలేదు. ఎందుకంటే నేను కట్టుపట్టలతో పచ్చివడ్డాను. నా వెంట నరుకేమీ లేదు. అయినా నే నా మాట వెంటనే పైకి అనెయ్యక, "అలాగే చూడాలి లెండి!" అన్నాను.

"మళ్ళీ ఆలస్యం మెండుకు? మనం ఇప్పుడే బజారుకు వెళ్లి సరుకు అమ్మేద్దాం. మంచి ధరవస్తే సరేసిరి, లేకపోతే పరుకును నా గిడ్డంగినుంచి కదిలించనే వద్దు." అన్నాడాయన.

"మీ యిష్టం, బాబుగారూ. నేను మీ చేతిలో వాణ్ణి. మీ రెలాచేస్తే బాగుంటుందని తోస్తే అలాగే చేసుకుంటుంది. నాతో చెప్పి వలసిన అవసరంకూడా లేదు," అన్నాను, తోవల అశ్చర్యపడుతూనే.

తరువాత ఇద్దరమూ కలిసి బజారుకు వెళ్లారు. మేముక్కడికి వెళ్లక, నా అశ్చర్యం చూసి తిర్రాలి. ఆక్కడ నా తప్పు ఉన్నది. దాన్ని దళాల్దూ, వర్తకులూ పరీక్షిస్తున్నారు. "యూ అల్లా! ఆద్భుతమైన చందనం! నీ నెన్నడూ ఇంత మంచిది చూసి ఉండ లేదు!" అనే మాటలు వినిపడుతున్నాయి. నా సరుకు ఏమిటో నాకు తెలిసి వచ్చింది. నేను పైకి గుంభసగా ఉండిపోయాను.

వృద్ధుడి అనుమతితో పేటలపాట ప్రారంభమయింది. మొదటి పిలుపు వెయ్యి దీనారాలు, వృద్ధుడు రెండు పేలన్నాడు. ఇంకెవరో మూడు పేలన్నారు. పాట పది పేలదాకా పెరిగాక పేలం వేసేవాడు నాకేసి తిరిగి, "పదిపేలకు కొబ్బియ్యమంటారా?" అని అడిగాడు. నేను వల్లకాదన్నాను.

అప్పుడు వృద్ధుడు నాకేసి తిరిగి, "దామీ, ఇంతకంటే ధర పెగలదు. అసలే వ్యాపారం ఇప్పుడు అంతంతమాత్రంగా ఉంది. కాబట్టి మరొక వందపైస నేనే సమకు ఉంటుంటాను," అన్నాడు.

"బాబుగారూ, మీరే తినుకునేట్టుంటే తప్పక తినికోండి. నీకాదంటానా?" అన్నాను వృద్ధుడు నా తప్పును తన బానిసరిచేత గిడ్డంగికి పంపేశాడు. మే మిద్దరమూ ఇంటికి వచ్చేకాలం, ఆయన నాకు పదిపేల ఒక వంద దీనారాలూ ఒక ఇనప పెట్టెలో పెట్టి ఇచ్చాడు. (ఇంకా వుంది)

నాచితుడు సిరిద్ బాద్

తరవాత మే మిద్దంబు సరవాగా కిమ్ము చెప్ప
కుంటూ చెబునవెకం. అప్పుడు వృద్ధుడు నాకే,
"బాబూ, నాకు మగపిల్లలు లేరు. ఒకతే అడవిల్ల
ఉంది. నా ఆస్తి కంటకూ అది వారసుదాడు. నాకు
బాలెడుత పర్తకమే గాక, ఈ ఊళ్లో అనేక వదపులు
కూడా ఉన్నాయి. నువ్వు నా కూతుర్ని వివాహం
చేసుకున్నాంటే నా ఆస్తి, నా విదవులూ నీకే
వెక్కుతాయి. నువ్వు ముఖంగా ఉండువచ్చు. ఏమట
లావు? నా కూతుర్ని పెళ్లాడి ఇక్కడే ఉండిపోవటం
సమ్మతమేనా?" అని అడిగాడు.

నేను తల వంచి విమి బవాలు చెప్పలేదు.

"పోనీ కనీసం నా వీరకాలం సరకూ నైనా
ఇక్కడే ఉండిపో. ఆ తరవాత నీ భార్యతనహా మీ
డెకం వెళ్లొచ్చావుగాని!" అన్నాడు వృద్ధుడు.

"దాబుగాడు, మీ చూట ఎలా కాదనేవి?" అని
అనారొచ్చాను.

వృద్ధుడు వెంటనే కాచిన విరిపించి, పొదం
సమదన నాకూ తన కూడారెకూ వివాహం చేసెకాడు.
గొప్ప విందు జరిగింది. అప్పుడే నేను నా భార్యను

ఏకవ సమద్రయాని

CHITRA

మేటిపాటి చూశాను. అమె చాలా అకర్షకమైనదేగాక, అమె మేటివే వేసుకునే దీనారాని బిరుదుచేసి నగరా, దుస్తులూ ఉన్నాయి. మేటిధరము చాలా కాలంపాటు అన్యోన్యంగా కావరం చేశాం.

చివరకు నా మామగారు చనిపోయారు. అయినా ఈతరగ్గియులు వైభవంగా బిరిపాం. అయినా ఆస్త్ర, బానిసరూ నాకు సంక్రమించారు. నగరంలో ఉంటే వర్తకులంతా నా మామగారి స్థానంలో వచ్చి తమ పెద్దనుగావించారు. అందుచేత నేను అక్కడి ఆచార నియమాలను మరింత క్రద్ధగా పాటించవలసి వచ్చింది.

ఏదా మంత్రములువులో ఈ నగరంలో ఒక చక్రిమైన మటన బరుగుకుండు నాకు తెలియవచ్చింది. ఒక రోజుల్లా అక్కడి ఎదులకు రెక్కలు పెర్చడకాయట. వాడు వాటి సహాయంతో ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోయి, అది అన్మంతపరకూ దిగి చారు. ఈ రెక్కలు ప్రిలకూ, పిల్లలకూ మొలపవు. అందుచేత వాడుమాత్రం నగరంలోనే ఉండిపోతాడు. అది మొదట నా చెప్పులకు చక్కారంగా వినిపించింది. కాని కాలక్రమాన పరిపాటి అయిపోయింది. అయితే కాలక్రమాన ఒకందుకు నేను విధానించసాగాను—ఈ నగరంలో ఏదాది కొకసారి

రెక్కలు మొలపని మగవాణ్ణి నే నొకణ్ణి! మిగిలిన మగవాళ్లంతా ఆకాశంలోకి ఎగిరి పోగా అడవాళ్లతో, పిల్లలతోబాటు నేనుకూడా నగరంలో ఉండిపోయావాణ్ణి. ఇది చూసి నిగ్గేసి, రెక్కలు ఎలా వస్తాయని ఎందరినో అడిగాను, కాని ఒకరూ చెప్పలేదు. వారికి చెప్పటం ఇష్టం లేదే, లేక ఆ రహస్యం వారికి తెలిదే! నాకుమాత్రం ఇదొక తీరని విచారమైపోయింది.

ఆ నగరంలో ఒక వర్తకుడు ఉన్నాడు. అతను నాకు అనేక విధాల రుణపడి ఉన్నాడు. ఒకనాడతనితో నేను రహస్యంగా, "ఏమోయ్, ఈసారి నువ్వు ఎగిరి

టవ్వుడు నేను నిన్ను వాటేనుకుంటాను. నన్నుకూడా పైకి తీసుకుపో. అన్ని సముద్ర యానాలు చేకూసు గాని, గాలిప్రయాణం ఎన్నడూ చెయ్యలేదు. నాకు ఈ ఉపకారం నువ్వు చేసి తీరాలి!" అన్నాను. మొరట అతను ఒప్పుకోలేదు. కాని కొంత ఉచ్చేసి నాక సరేవన్నాడు. నేను పరమానందంతో ఈ పంగతి నా భార్యకు చెప్పి, అతను ఎగిరిపోయేటప్పుడు అతని నడుము వాటేను కున్నాను. ఇద్దరమూ గాలిలోకి ఎగిరాం.

మేము మార్చిగా ఆకాశంలోకి వెళ్లి పోయాం. కొంతసేపయ్యాక నాకు స్వర్గం సమీపంలో ఉన్నట్టూ, అక్కడి గంధర్వ

ఒక అపద గదిచి గడవకుండానే మరొకటి ఎదురవుతున్నది!" అనుకున్నాను. ఈ చిక్కులోనుంచి బయటపడే మార్గమేమిట అని నేను ఆలోచిస్తూ ఉన్నంతలో ఇద్దరు అప్పురూప సౌందర్యం గల కుర్రాళ్లు నాకేసి వచ్చారు, వారిద్దరి చేతిలోనూ బంగారు బెత్తలున్నాయి.

నేను అత్రంగా లేచి వారికి ఎదురువెళ్లి, "నాయనలారా, మిమ్మల్ని అల్లా కాపాడ తాడు! ఎవరు మీరు? ఇక్కడ ఏం చేస్తున్నారు?" అన్నాను.

వారిలో ఒకడు తన బంగారు బెత్తం నా చేతి కిచ్చి, ఒకచేపు నేలు చూచి, తరవాత రెండోవాడితో చెయ్యా, చెయ్యా కలిపి, ఎటో వెళ్లిపోయాడు. వారు వెళ్లగానే నేను, వారిలో ఒకడు చూచినచేపు సడవసాగాను. ఒక రాయి మలుపు తిరిగేసరికి నాకొక పెద్ద సర్పం కనిపించింది. అది ఒక మనిషిని అవ్వడే రొమ్ముచాకా మింగేసింది. ఆ మనిషి నన్ను చూసి, "రక్షించండి, బాబూ! రక్షించండి!" అని అరిచాడు. నేను వెనకగా వెళ్లి ఆ సర్పం మెడమీద బంగారు బెత్తంతో గురిగా ఒక్కచెప్పు కొట్టేసరికి ఆ సర్పం చచ్చింది. తరవాత దాని నోటినుంచి ఆ మనిషిని బయటికి లాగేశాను.

గానం వినిపించినట్టుగా తోచింది. నేను వెంటనే, "అల్లా! ఏమి నీ మహిమ!" అన్నాను. ఈ మాటలు నా నేట వచ్చాయో లేదో, మరుక్షణమే నన్ను పైకి తీసుకు పోయిన వర్తకుడు నాతోసహా రాయి పడ్డట్టు కింద పడసాగాడు. మే మిద్దరమూ కింద పడి చితికిపోతామని నాకు భయం వేసింది. కాని అద్భుతవశాత్తూ మేముకొక కొండ కిరారాన దిగం. రెక్కలు గలిచాడు నాకేసి ఒక విచేపు చూపు చూసి నన్నక్కడే పడి లేసి తాను ఎటో ఎగిరిపోయాడు.

నేను విచారంగా ఒక రాయిమీద కూచుని, "నిజంగా నాది ఎటుసంటి బమ్మ!

తీరా పరికించి చూస్తే ఆ మనిషి నన్ను ఆకాశంలోకి ఎత్తుకుపోయినవారే. వారితో "ఏం, బాబూ? స్నేహితుడివల్ల అలాగేనా ప్రవర్తించవలసింది?" అన్నాను.

"అయ్యా, నా ప్రాణం కాపాడారు, మీకు ఎంతో కృతజ్ఞుణ్ణి! కానీ ముందుగా మీకోసం సంగతి చెప్పాలి. నేను ఆకాశంనుంచి గింద పడిపోవటానికి కారణం మీరు స్మరించిన పేరే! ఆ పేరు మేమెవరమో స్మరించం. అది చెప్పిన పడితే మా శక్తులు కాస్తా పోకాయి," అన్నాడా మనిషి.

"ఆ సంగతి నేనెరగను. నీకు వున్నాం ఉంటుంది, నన్ను ఇల్లు చేర్చు. నేనా పేరు ఉచ్చరించనులే!" అన్నాను. నవ్వుతనం విపున ఎక్కించుకుని క్షణంలో మా మిద్దె మీద చేర్చాడు.

వా భార్య నన్ను చుట్టి చూసి చాలా సంతోషించింది. "మనం ఈ మనుషుల మధ్య ఉండటం మంచిదికాదు. విశ్వంకా ఏకాచ గజాలకు వుట్టినవాళ్ళు," అన్నది. అల్లా పేరుకూడా విసలేకపోవటంబట్టి అమె అన్నది నిజమేనని గ్రహించి, "అయితే మరి మీనాన్నకూడా విశ్వతేటివాడేగా?" అన్నాను.

"మా నాన్న విశ్వదేవాడు కాదు. విశ్వ అదారాలెప్పుడూ ఆయన పాలించలేదు.

విశ్వ చేసే పనులేవి చెయ్యలేదు. ఆయన పోయాడు గనక మనం ఈ దిక్కుచూరిన ఈళ్లో యిక కావరం ఉండనవసరం లేదు. ఇల్లూ, వాకిలీ తెగనమ్ముకుని వెళ్లిపోదాం," అని నా భార్య అన్నది.

ఉన్న ఆస్తి అంతా విలయిసంక హెచ్చు ధరలకు అమ్మేసి పుష్కలంగా డబ్బు చేసుకుని, బిడ్డాయ వెళ్లి అక్కడ మా యింట, నా బంధువులమధ్య ఉంచాలని నా భార్య కోరిక. ఆ ప్రకారమే నేను, నా వ్యాపారదక్షిణ యావత్తూ వినియోగించి, మా మామ సంపాదించిన ఆస్తి యావత్తూ ఎంతో లావానికి అమ్మి, ఆ సొమ్ముతో

ఒక ఓడ, కొంత వ్యాపార సరకల కొన్నాను. అ ఓడలో నేనూ నా భార్య ఎక్కి, దారి వెంటది క్రయవిక్రయాలు చేసి రాఖాలు సంపాదిస్తూ కాలక్రమేన బస్తా చేరాలి. అక్కడినుంచి బస్తాడు వెళ్లాలి.

నేను నా భార్యతో నహా మా యింటికి వెళ్లాను. మమ్మల్ని చూసి అందరూ ఎంతో అనందించారు. నేను నా వ్యవహారాలన్నీ సరిచూసుకుని, నావెంట తెచ్చిన సరుకులు దుకాణాలలో పెట్టించి, బంధు మిత్రులందరి మధ్యా కూచుని నా ప్రయాణం విషయా లన్నీ చెప్పాను. ఇక ఎన్నడూ బస్తాడు విడిచి దూరదేశాలకు పోనని వాళ్ల ఎదట ప్రమాణంకూడా చేశాను. ఆ ప్రమాణాన్ని ఈనాటివరకూ తప్పలేదు.

ఉపనంహారం

సిండ్ బాద్ నావికుడు తన కథ ముగించాక కొంతసేపు ఎవరూ మాట్లాడలేదు. ఆతను మూటలు మోసే సిండ్ బాద్ చేపు

తిరిగి, "నాయనా, ఈ ధనం సంపాదించటానికి నేనెన్ని అగచాట్టుపడ్డానో, చూశావా? మూటలు మోస్తూ జీవితం గడిపిన నువ్వు నాకంటే భద్రంగా బతకలేదా? నిజం చెప్పు? నువ్వు పేదవాడివిగా ఉండిపోయావనీ, నేను అపార ధనవంతుడి నయ్యాననీ ఒప్పుకుంటాను. కాని భగవంతుడు మనం చేసిన ప్రయత్నాలనుబట్టే మనకు ఫలితాలిచ్చాడు," అన్నాడు.

బయ్యలు మోసేవాడు సిండ్ బాద్ కు ప్రణామం చేసి, "అయ్యా, నేను అట్లా నంలో పాదిన ఆ పదాలను పట్టించుకోకండి!" అన్నాడు.

నావికుడు సిండ్ బాద్ నెల రోజులపాటు తన ఆతిథ్యాలకు విందులు చేసి, అనంతరం బయ్యలు మోసేవాణ్ణి తన కాలిపులో చేర్చుకున్నాడు. వారు జీవితాంతంవరకూ మిత్రులుగా ఉండి సుఖంగా జీవించారు.

(అయిపోయింది)

